

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

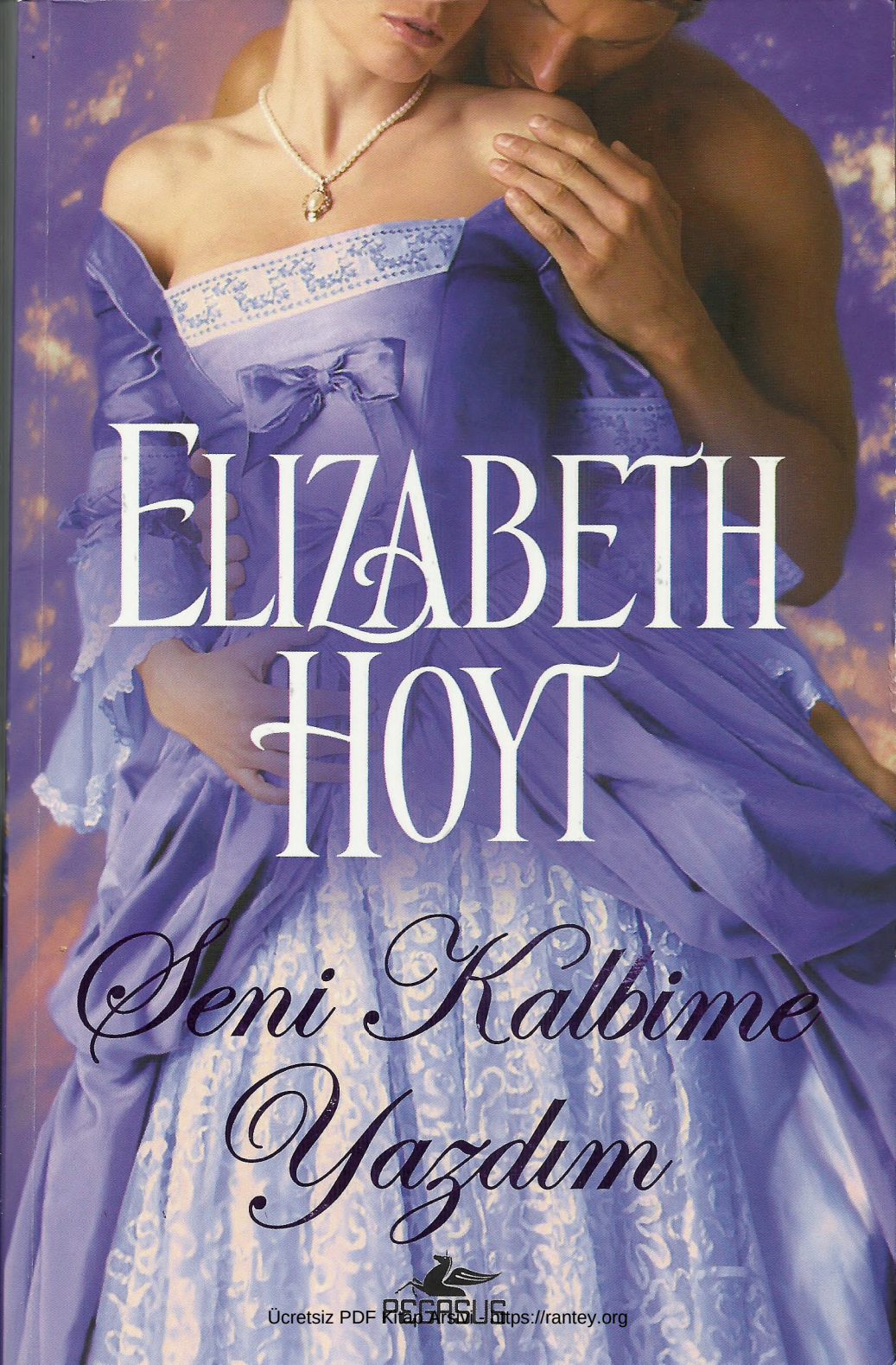
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH HOYT

*Seni Kalbime
Yazdım*

YARALI BİR KALP

Münzevi Sör Alistair Munroe, Amerikan kolonilerinden hem ruhu-
na hem de bedenine aldığı yaralarla döndüğünden beri kalesinden
dışarıya hiç çıkmamıştır. Ancak gizemli bir güzellik onun kapısında
belirdiğinde, yıllarca içinde gizleyip bastırdığı tutkuları uyanmaya
başlar.

GİZEMLİ BİR GEÇMİŞİ OLAN GÜZELE

Dillere destan güzellikteki Helen Fitzwilliam'ın geçmişinde yaptığı
hatalardan kaçışı, onu lüks sosyete hayatından, harap olmuş bir İskoç
şatosunda oda hizmetçiliği yapmaya kadar sürükler. Yine de Helen,
yeni bir hayata başlamaya ve hem tozların hem de vahşi bir adamın
onu korkutup kaçırmasına izin vermemeye kararlıdır.

EN GİZLİ ARZULARINI DİZGİNLEYEBİLMESİ İÇİN GÜVENEBİLİR Mİ?

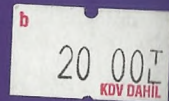
Helen'in güzelliğinin ardında, Alistair cesur ve duygusal bir kadın
keşfeder. Onun aksiliğinden ya da yara izlerinden korkup uzaklaş-
mayacak bir kadın... Fakat Alistair tam gerçek aşka inanmaya başla-
dığında, Helen'in gizemli geçmişi onları ayırmakla tehdit eder. Artık
“vahşi adam” ve “güzel kadın” bulabileceklerine asla inanmadıkları
bir şey için savaşmak zorundadırlar: Ömür boyu mutluluk...

“Mükemmel ayrıntılarla süslü, tarihî bir romans!”

Chicago Tribune

“Bitmesini hiç istemedim!”

Julia Quinn

"Acı çekiyorsun; ben sana yardım edebilirim."

Alistair, Helen'e baktı, gözlerinde alaycı bir ifade vardı. "Neden umursuyorsun?"

Bu sert sözlerin onu korkutacağını mı sanıyordu?

Yüzüne doğru eğildi, elini tutmaya devam ediyordu. "Sen ne tür bir kadın olduğumu düşünüyorsun? Herhangi bir erkeğin beni öpmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Senin iyi bir kadın olduğunu düşünüyorum. Nazik bir kadın."

Bu kibirli cevap birazdan şiddete başvurmasına sebep olacaktı. "İyi bir kadın mı? Seni öptüğüm için mi? Bana dokunmana izin verdiğim için mi? Delirdin mi sen? Hiçbir kadın o kadar iyi olamaz, ben hiç olamam."

Ona bakmaya devam etti. "O zaman neden?"

"Çünkü." Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Önemsiyorum. Ve sen de öyle."

Dudaklarını onunkilere değdirdi. İsteyerek. Usulca. Tüm özlemine, tüm yalnızlığını göstererek. Onu yavaşça öpüyordu, başını bir anda yana eğerek ağzını açtı ve her nasıl olduysa artık kucağında oturuyordu.

Bunu günlerdir bekliyordu ve gerçekleşmesi tüm uzuvlarının titremeye...

Önsöz

Çok hem de çok uzun bir zaman önce, bir asker yabancı bir ülkenin dağlarını aşarak evine doğru ilerliyormuş. Son derece dik, kayalarla dolu, ulu, karaağaçların çevrelediği bir patikada acı soğuğa ve yanaklarını alazlayarak esen güçlü rüzgâra karşı tereddütsüz adımlarla yürümeye devam etmiş. Hayatında bundan çok daha korkunç ve tuhaf yerler görmüş olmak, onun artık birtakım şeyler karşısında ürpermesine engel oluyormuş.

Askerimiz savaşta çok cesurca mücadele etmiş ama aynı cesarete sahip pek çok asker varmış. Yaşlı, genç, güzel, çirkin, şanslı ya da şanssız, tüm askerler orada ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar. Kimin yaşayacağına ya da kimin öleceğine adaletten çok şans karar vermiş. Yani cesur, onurlu ve erdemli olan askerimiz aslında diğer binlerce askerden daha iyi ya da cesur sayılamazmış. Ama askerimiz bir yönden diğerlerinden oldukça farklıymış. Yalan söylemeyi başaramamış.

Bu nedenle ona bir isim verilmiş, Doğru Söz...

DOĞRU SÖZ'den

Bölüm Bir

Hava kararmaya başladığı sırada dağın tepesine ulaşan Doğru Söz bir günah kadar kara olan muhteşem bir kaleyle karşılaşmış...

DOĞRU SÖZ'den

İSKOÇYA

TEMMUZ 1765

A raba son dönemeci de sallanarak dönerken alacakaranlıkta karşısında beliren yıkık dökük kaleyi gören Helen Fitzwilliam sonunda –ve iş işten geçtikten sonra– bu yolculuğun tümüyle korkunç bir hata olabileceğini düşünmeye başladı.

“Bu mu?” dedi beş yaşındaki oğlu Jamie, eski model arabanın koltuğunda dizlerinin üzerinde durmuş dışarıyı seyreliyordu. “Sanırım bir zamanlar kaleymiş.”

“O hâlâ bir kale, aptal şey,” dedi dokuz yaşındaki ablası Abigail. “Kaleyi görmüyor musun?”

“Kulesinin olması kale olduğu anlamına gelmez,” diye karşı koydu Jamie, şüpheli kaleye kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyordu. “Hendek yok. O bir kaleyse düzgün bir kale olmadığı kesin.”

“Çocuklar,” dedi Helen sert bir sesle ama iki haftadır bu arabada sıkışmış olduklarının da farkındaydı. “Lütfen didişmeyin.”

Doğal olarak çocuklar onu duymazdan geldiler.

"Pembe," dedi Jamie burnunu cama dayayarak, cam nefesiyle buğulanmıştı. "Sence düzgün bir kale pembe olabilir mi?"

Helen içini çekerek şakaklarını ovmaya başladı. Son kilometrelerde başına bir ağrı girmişti ve buna karşı koymak için elinden geleni yapması gerekiyordu. İşlerin bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemişti ama o zaten hiçbir şeyi fazla düşünmezdi yoksa düşünür müydü? Dürtüler, telaşla verilen kararlar ve ardından duyulan pişmanlıklar, hayatının alametifarikalarıydı. Otuz yaşında kendini ve çocuklarını tamamen bir yabancıнын insafına bırakmak üzere yabancı topraklara adım atıyor olmasının sebebi de buydu.

Ne kadar da aptaldı!

Bir aptal bile onun hikâyesiyle daha iyi başa çıkardı, araba heybetli ahşap kapının önüne yanaştı.

"Çocuklar!" diye tısladı.

Bu tonlamayı duyan iki çocuk da hızla ona döndü. Jamie'nin kahverengi gözleri irileşmişti, Abigail'in yüzünde ise korku dolu bir ifade vardı. Kızı hiç de küçük bir kız çocuğu değildi; o etrafındaki yetişkinlere karşı son derece duyarlıydı.

Helen derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştı. "Bu bizim için yepyeni bir macera canlarımız ama size söylediklerimi unutmalısınız." Jamie'ye baktı. "Biz kimiz?"

"Halifax," dedi Jamie hiç duraksamadan. "Ama ben hâlâ Jamie'yim ve Abigail de Abigail."

"Evet, hayatım."

Londra'dan kuzeye doğru yapılan seyahat süresince, Jamie'nin ablasına başka bir isimle hitap etmeyi başaramayacağı anlaşılmıştı. Helen içini çekti. Çocukların isimlerinin onları ele vermeyecek kadar sıradan isimler olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

"Londra'da yaşıyorduk," dedi Abigail, her şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

"Bunu hatırlamak kolay," diye mırıldandı Jamie, "çünkü zaten öyle yapıyorduk."

Abigail kardeşine ters ters baktıktan sonra devam etti. "Annemiz Dul Vikontes Vale'in evinde kâhyalık yapıyordu."

"Babamız da öldü ve o..." Jamie'nin gözleri büyüdü ve hüznünlendi.

"Neden onun öldüğünü söylemek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye mırıldandı Abigail.

"Çünkü bizi bulmasını istemiyoruz hayatım." Helen yutkunarak öne doğru eğildi ve kızının dizini okşadı. "Sorun yok. Eğer başarabilirsek..."

Arabanın kapısı açıldı ve sürücü öfkeli bir yüzle karşılarında belirdi. "İnmeyecek misiniz artık? Yağmur yağacak ve ben yakalanmadan önce hana varmak istiyorum."

"Elbette." Helen onu bir kraliçe edasıyla onayladı; bu asabi sürücüyle yeryüzünün en sefil yolculuğunu yapmışlardı. "Bavullarımızı indirebilir misiniz lütfen?"

Adam homurdandı. "Çoktan indirdim."

"Gelin çocuklar." Bu kaba adamın karşısında kızarmamış olmayı umuyordu. Zaten iki küçük çantaları vardı, biri Helen'in diğeri de çocuklarının. Sürücü muhtemelen onların evsiz barksız zavallılar olduklarını düşünmüştü. Aslında bu pek de yanlış sayılmazdı.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Cesaret kırıcı düşüncelere şu an hayatlarında yer yoktu. Tüm dikkatini toplamalı ve son derece ikna edici görünmeliydi.

Kiralık arabadan inerek etrafına bakındı. Tam önüne dikilmiş olan antik bir kale vardı, sağlam ve sessiz. Ana bina bodur bir dik-

dörtgendi, açık gül rengi taştan yapılmıştı. Köşelerinde de yuvarlak kuleler yükseliyordu. Kalenin önünde bir çeşit araba yolu vardı, bir zamanlar orada bulunan çakıllara özenle bakılıyor olmalıydı ama artık araları yaban otları ve çamurla doluydu. Kenarına rüzgârla savaşıp birkaç ağaç dikilmişti. Arkalarında karanlık ufka doğru uzanan tepeler vardı.

“Pekâlâ.” Sürücü onlara bakmadan yerine tırmandı. “Ben gidiyorum.”

“En azından bir kandil bırak!” diye seslendi Helen ama araba çakıllar üzerinde ilerlerken çıkan tekerlek sesleri sesinin duyulmasını engelledi. Şaşkınlık içerisinde arabanın arkasından bakakaldı.

“Karanlık,” dedi Jamie kaleye bakarak.

“Anne hiç ışık yok,” dedi Abigail.

Sesinde bir korku vardı, Helen de ürperdiğini hissetti. Şu ana kadar ışık olmadığını fark etmemişti. Ya evde kimse yoksa... O zaman ne yapacaklardı?

Gerekirse her şeyle başa çıkabilirim. Buradaki yetişkin oydu. Bir anne çocuklarına güvende olduklarını hissettirmeliydi.

Helen çenesini havaya dikerek Abigail’e gülümsedi. “Belki de arka taraf aydınlıktır ve biz onu buradan göremeyiz.”

Abigail pek ikna olmuşa benzemiyordu ama başını sallayarak söyleneni kabul etti. Helen çantaları alarak alçak basamakları tırmandı ve o dev ahşap kapının önünde durdu. Gotik bir görünüme sahipti; ahşabı kararmış, menteşeler ve kilit demirden yapılmıştı, âdeta ortaçağdan fırlamış gibiydi. Demir halkayı kaldırarak kapıya vurdu.

Ses içeride umutsuzca yankılandı.

Helen kapıya bakarak durmaya devam etti, kimsenin gelmeyeceğine inanmak istemiyordu. Rüzgâr eteklerini şişirdi. Jamie botlarını taşa sürüttü, Abigail sessizce iç geçirdi.

Helen dudaklarını ıslattı. “Belki de kulede oldukları için bizi duymuyorlar.”

Yeniden vurdu.

Etraf iyice kararmıştı, güneşin son huzmeleri ısıyı da yanına alarak orayı terk etmişti. Yazın ortasıydı ve Londra bu mevsimde çok sıcak olurdu ama yolculukları sırasında İskoçya’nın yaz gecelerinde bile oldukça soğuk olduğunu keşfetmişti. Ufukta bir şimşek çaktı. Burası ne ıssız bir yerdi! Birisi burada kendi isteğiyle yaşamayı nasıl seçerdi, bir türlü anlayamıyordu.

Gök gürlemeye başladığında, “Gelmiyorlar,” dedi Abigail korkuyla. “Sanırım evde kimse yok.”

Yüzüne yağmur damlaları düşmeye başlayan Helen yutkunduydu. Son geçtikleri köy en az on beş kilometre uzaklıktaydı. Çocuklara bir barınak bulmalıydı. Abigail haklıydı. Evde kimse yoktu. Onları tam bir bilinmeze sürüklemişti.

Onları birkez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu düşünce Helen’in dudaklarının titremesine sebep oldu. *Çocukların önünde ağlamamalıydı.*

“Belki bir ahır ya da müstemilat vardır...” diye söze başladığı sırada ahşap kapı açılarak yerinden sıçramasına sebep oldu.

Hızla geri çekilince neredeyse merdivenden düşüyordu. Başlangıçta her şey kapkaraydı, sanki kapıyı hayalet bir el açmıştı. Sonra bir şeyler kıpırdadı ve Helen şekli ayırt edebildi. Orada bir erkek duruyordu; uzun boylu, zayıf ve son derece korkunç. Bir elinde ince bir mum vardı ve ışığı son derece yetersizdi. Yanında dört ayaklı bir canavar vardı, bugüne kadar gördüğü köpeklerden çok daha iri bir şeydi.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu, sesi son derece boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Aksanı düzgündü ama hiç de hoş geldiniz der gibi bir hali yoktu.

Helen ağzını açtı, ne diyeceğini bulmaya çalışıyordu. Hiç de umduğu gibi biriyle karşılaşmamıştı. Ulu Tanrım, o yanında duran şey de neydi?

Tam o sırada gökyüzünde oldukça güçlü bir şimşek çaktı, çok yakın ve parlak. Adamın yüzünü sahnedeymişçesine aydınlattı. Canavar oldukça yüksek, gri tüylü ve kaslıydı, parlak, siyah gözleri vardı. Adam ondan da kötü durumdaydı. Siyah saçları omuzlarına kadar iniyordu. Eski bir pantolon, tozluk ve çöplüğe çok daha uygun olan eski püskü bir ceket giymişti. Yüzünün bir tarafı kırmızı izlerle doluydu. Mum ışığı kahverengi gözünde ona şeytanî bir hava veren parıltı yaratıyordu.

Sol gözünün olması gereken yerde ise bir boşluk yer alıyordu ve bu çok korkunçtu.

Abigail çığlık attı.

HEP ÇIĞLIK ATARLARDI.

Sör Alistair Munroe, önünde duran kadın ile çocuklara kaşlarını çatarak baktı. Hemen arkalarında yağmur bardaktan boşanırcasına hızla yağmaya başlamıştı ve bu da çocukların annelerinin eteklerine sığınmaya çalışmalarına sebep oluyordu. Çocuklar, özellikle de küçük yaştakiler onu görünce çığlık atarak kaçarlardı. Bazen yetişkin kadınlar bile bunu yapardı. Daha geçen yıl genç bir kız Edinburgh'taki High Sokağı'nda onu görünce melodramatik bir şekilde düşüp bayılmıştı.

Alistair o aptal kızı tokatlamak istemişti.

Bunu yapmak yerine, üç köşeli şapkasını aşağı indirip pelerininin yakasını yukarıya kaldırdıktan sonra hastalıklı bir fare gibi telaşlı adımlarla oradan uzaklaşmıştı. Şehir ve kasabalarda bu tepkiyle karşılaşıyordu. Bu nedenle de insanların bulundukları yerlere gitmekten hoşlanmıyordu. Ancak kapısının önünde çılgık atan bir kız çocuğuyla karşılaşacağını da hiç düşünmemişti.

“Kes şunu,” diye hırladı ona, kız ağzını eliyle kapadı.

Karşısında iki çocuk vardı, bir erkek ve bir kız. Oğlan kahverengi saçlı, kuş gibi küçücük bir şeydi, en fazla sekiz yaşındaydı. Alistair bunu tam olarak anlayamıyordu çünkü çocuklardan uzak durmayı tercih ederdi. Kız daha büyüktü. Beyaz tenli ve sarı saçlıydı, ona zayıf yüzüne göre son derece iri olan mavi gözleriyle bakıyordu. Bir hastalık taşıyor olabilirdi; bu tür anormallikler genellikle zekâ geriliğinin belirtisi olurdu.

Gözleri annesininkilerle aynı renkti, istemeyerek de olsa sonunda ona bakmak zorunda kalmıştı. Güzeldi. Elbette ya. Bu gök gürültülü havada kapısının önüne gelen kadın ille de bir güzellik abidesi olmalıydı. Gözleri yeni açmış yaban sümbülleri rengindeydi, parlak altın rengi saçları ve her erkeğin tapacağı türden bir yüzü vardı; onun gibi yaralı, insanlardan nefret eden bir münzeviyi bile uyatabiliyordu. Her ne kadar nefret etse de bu üreme yeteneğine sahip olan erkeklerin kadınları gördüğü anda verdiği son derece doğal bir tepkiydi.

“Ne istiyorsunuz?” diye tekrar sordu genç kadına.

Belki de bütün aile zekâ özürlüydü, üçü de ses çıkarmadan öylece durmuş kendisine bakıyorlardı. Genç kadının gözleri onunkilere kenetlenmişti. Doğal olarak. Göz bandını çıkarmıştı –o lanet olası şey çok canını sıkıyordu– ve yüzünün birkaç gece boyunca genç kadının kâbusu haline dönüşeceği ortadaydı.

İçini çekti. Kapının vurulduğunu duyduğu sırada yulaf lapası ve haşlanmış sosisten oluşan akşam yemeğine oturmak üzereydi. Yemeği zaten kötüydü ve soğuyunca daha da kötü olacaktı.

“Carlyle Malikânesi yaklaşık üç kilometre ileride.” Alistair başını batıya doğru eğdi. Komşusunun misafirlerinin yollarını şaşırmış olduklarından son derece emindi. Kapıyı kapadı.

Ya da kapamaya çalıştı.

Kadın ayağını kapının arasına koyarak ona engel oldu. Bir an ayağını sıkıştırarak kapıyı itmeye devam etmeyi düşündü ama içinde kalmış olan son medeniyet kırıntısı onu durdurdu. Genç kadına baktı, gözünü kısarak ondan bir açıklama beklemeye başladı.

Genç kadın çenesini dikti. “Ben kâhyanızım.”

Kesinlikle bir zekâ eksikliği söz konusuydu. Muhtemelen aristokratların kendi aralarında üreyip durmaları sonucunda oluşmuştu, bu özüne rağmen o da çocukları da oldukça pahalı giysiler giymişlerdi.

Bu durum genç kadının açıklamasını daha da saçma kılıyordu.

İçini çekti. “Benim kâhyam yok. Hanımefendi size gerçeği söylüyorum, Carlyle Malikânesi hemen tepenin üzerinde...”

Onun sözünü kesecek kadar gözü pekti. “Hayır, yanlış anladınız. Ben sizin *yeni* kâhyanızım.”

“Tekrar ediyorum. Benim. Bir. Kâhyam. Yok.” Daha iyi algılaya bilsin diye bu kez kelimeleri tane tane söylemişti. “Bir kâhya edinmek gibi bir arzum da yok...”

“Burası Greaves Kalesi, değil mi?”

“Evet.”

“Siz de Sör Alistair Munroe’sunuz.”

Kaşlarını çattı. “Evet, ama...”

Genç kadın ona bakmıyordu. Ayağının dibinde duran çantalarından birini karıştırmaya başlamıştı. Tepeden ona baktı, rahatsızdı, şaşkıncı ve uyarılmıştı, şu anki pozisyonunda elbisesinin yakasından görünen manzara inanılmazdı. Dindar bir adam olsaydı, bunun bir hayal olduğunu bile düşünebilirdi.

Genç kadın tatmin olmuş gibi bir ses çıkararak doğruldu, zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. “İşte. Vikontes Vale’den size bir mektup. Beni buraya kâhyanız olarak o yolladı.”

Ona buruşmuş bir kâğıt parçasını uzattı.

Kâğıdı elinden çekip almadan önce bir süre kadına baktı. Hızla yazılmış olan notu okuyabilmek için mumu biraz kaldırdı. Yanında oturan tazısı Leydi Grey, kısa bir süre içerisinde sosislere kavuşma hayalinden vazgeçmiş gibi içini çekerek salondaki taşların üzerine uzandı.

Alistair mektubu okumayı bitirdiği sırada girişe yağmakta olan yağmurun sesini duydu. Sonra başını kaldırdı. Leydi Vale’yi sadece birkez görmüştü. O ve kocası Jasper Renshaw, Vikont Vale, onu bir aydan biraz daha uzun bir zaman önce davetsiz bir şekilde ziyaret etmişlerdi. Gözüne hiç de başkalarının işine burnunu sokan kadınlardan gibi görünmemişti ama elindeki mektupta gerçekten karşısında duran kadının yeni kâhyası olduğu yazılıydı. Delilik. Vale’in karısı ne yapmaya çalışıyordu? Gerçi bir kadının gerçekten ne düşündüğünü çözmeye çalışmak imkânsız bir işti. Bu çok güzel, zengin giyimli kadını ve iki çocuğunu yarın sabah erkenden göndermesi gerekiyordu. Maalesef Leydi Vale’in koruması altındaydılar ve onları gecenin karanlığında bir yerlere gönderme imkânı yoktu.

Alistair, genç kadının mavi gözlerinin içine baktı. “Adınız ne demiştiniz?”

Yüzü pembeleşti; baharda yükselen güneş kadar güzeldi. "Dememişim. Ben, Helen Halifax. Bayan Halifax. Burada çok ıslandığımızın farkında mısınız?"

Sesindeki ciddiyet dudağının köşesinin hafifçe yukarıya doğru kıvrılmasına sebep oldu. Bir zekâ özrü söz konusu değildi. "O zaman siz ve çocuklarınız içeriye girseniz çok daha iyi olacak, Bayan Halifax."

SÖR ALISTAIR'IN GÜLÜMSEYİŞİ Helen'in irkilmesine sebep oldu. Dikkati geniş, şekilli, güçlü ve erkeksi dudaklarına çekildi. Bu gülümseme onun hilkat garibesi değil, bir erkek olduğunu ortaya koyan cinstendi.

Ona baktığını gördüğü anda gülümseme elbette ki son hızla yok oldu. Yüzü yine o taş benzer hafif alaycı ifadesine döndü. "İçeriye girmedığınız sürece ıslanmaya devam edeceksiniz madam."

"Teşekkür ederim." Yutkunarak loş koridora girdi. "Çok naziksınız, Sör Alistair."

Omuz silkerek arkasını döndü. "Öyle diyorsanız."

Kaba adam! Çantalarını taşımaya bile teklif etmemişti. Ama elbette ki ev sahipleri kâhyalarının çantalarını taşımazlardı. Öyle olsa bile teklif etmesi bir hoşluk olurdu.

Helen çantaları aldı. "Gelin çocuklar."

Sör Alistair'a yetişebilmek için hızla yürümeye başladılar, neredeyse koşuyorlardı, görünüşe göre kaledeki tek ışık onun mumuydu. O devasa köpek yanında ilerliyordu; kaslı, simsiyah, uzun. İşin aslı sahibine çok benziyordu. Geniş bir holden daha loş ve dar bir koridora girdiler. Mum biraz ileride hareket edip duruyordu, yüksek ve örümcek ağılarıyla örtülü duvarlarda tuhaf şekiller oluşturuyordu. Jamie ile Abigail iki yanında onunla birlikte ilerliyorlardı. Jamie çok

yorgundu ve sürüklenir gibi bir hali vardı. Abigail hızını korumaya çalışırken meraklı gözlerle etrafına bakınıyordu.

"Çok pis, değil mi?" diye fısıldadı Abigail.

O konuşurken Sör Alistair onlara dönünce Helen söyleneni duyduğunu düşündü. "Yemek yediniz mi?"

O kadar hızlı durup dönmüştü ki, Helen neredeyse ayağına basacaktı. Haliyle ona çok yaklaşmıştı. Gözlerine bakabilmek için boyunun arkaya atması gerekti, mumu tam göğüs hizasında tutuyordu ve ışık ona bir kez daha şeytanî bir görünüm kazandırdı.

"Handa çay içmiştik ama..." diye nefes nefese konuşmaya çalıştı.

"Güzel," diyerek yeniden arkasını döndü. Omuzlarıyla bir hareket yaptıktan sonra köşeyi döndü. "Bu gece misafir odalarından birinde kalabilirsiniz. Sabah bir araba kiralayarak sizi Londra'ya geri göndereceğim."

Helen çantaları daha yukarıya kaldırarak onu yakalayabilmek için hızlandı. "Ben gerçekten hiç..."

Taş bir merdiveni tırmanmaya başlamıştı bile. "Masrafı düşünmenize gerek yok."

Helen kısa bir süre duraklayarak öfke saçan gözleriyle onun merdiveni çıkmasını izledi. Ne yazık ki ışıktaki onunla birlikte uzaklaşıyordu.

"Çabuk ol anne," dedi Abigail. İyi bir abla olarak kardeşinin elini tutmuş ve merdiveni tırmanmaya başlamıştı.

O hain adam basamakta durdu. "Geliyor musunuz, Bayan Halifax?"

"Evet, Sör Alistair," dedi Helen dişlerinin arasından. "Sadece Leydi Vale'in bu teklifini bir düşünseniz..."

“Bir kâhya istemiyorum,” dedikten sonra merdiveni çıkmaya devam etti.

“Buna inanmakta zorlanıyorum,” diye soludu Helen arkasından, “kalenin şu ana kadar gördüğüm kısmına bakıyorum da...”

“Evimi bu haliyle çok seviyorum.”

Helen gözlerini kısıtı. Kimsenin, bu adamın bile böylesine bir pislikten *hoşlanacağına* kimse onu inandıramazdı. “Leydi Vale bana özellikle tembih etti...”

“Leydi Vale kâhya istediğimi düşünerek fazlasıyla yanılmış.”

Sonunda merdivenin son basamağına ulaştılar ve genç adam dar bir kapının önünde durdu. Odaya girerek bir mum yaktı.

Helen koridorda durup onu inceledi. Genç adam dışarı çıktığında gözünün içine baktı. “Bir kâhya *istemeyebilirsiniz* ama bir kâhyaya *ihtiyaç duyduğunuz* kesin.”

Genç adamın dudağının kenarı yeniden yukarı doğru kıvrıldı. “Dilediğinizi düşünebilirsiniz madam ama size ihtiyacım yok ve gelmenizi de ben istemedim.”

Bir eliyle odayı gösterdi. Çocuklar koşarak içeriye girdiler. Kapının önünden çekilme gereği hissetmedi, Helen çantalarla yan dönerek geçmeye çalışırken göğsü göğsüne hafifçe sürtündü.

Başını kaldırıp ona baktı. “Fikrinizi değiştireceğimden son derece eminim, Sör Alistair.”

Alistair başını eğdi, sağlam gözü mum ışığında parlıyordu. “İyi geceler, Bayan Halifax.”

Kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Helen kapının ardından bir süre baktıktan sonra etrafına göz gezdirdi. Sör Alistair’ın onları getirdiği oda oldukça geniş ve dar-madağınaktı. Bir duvar iğrenç perdelerle örtülüydü, oymalı direk-

leri olan kocaman bir yatak odanın ortasında duruyordu. Köşede küçük bir şömine vardı. Odanın diğer ucu karanlıkta kalıyordu ama mobilyaların duruş şeklinden buranın depo olarak kullanıldığını düşünmeye başlamıştı. Abigail ile Jamie dev yatağa yığılmışlardı. İki hafta önce, Helen onların bir toz zerresine bile dokunmalarına izin vermezdi.

Ama iki hafta önce hâlâ Lister Dükü’nün de metresiydi.

Bölüm İki

Doğru Söz siyah kalenin önünde durdu. Gecenin içine doğru uzanan dört kulesi son derece yüksek ve huzursuz edici görünüyordu. Arkasını dönmek üzereyken kalenin o dev gibi ahşap kapıları gıcırdayarak açıldı. Çok yakışıklı, genç bir adam altın ve beyaz giysilerle karşısında duruyordu, işaret parmağında da süt beyazı taşı olan bir yüzük vardı.

"İyi akşamlar gezgin," dedi adam. "Soğuk ve rüzgârdan kurtulmak için içeriye girmek istemez misin?"

Kalede kötü bir şeylerin olacağını hissediyordu ama kar da onu kovalıyordu, Doğru Söz sıcak ateş fikrini yabana atamadı. Başını sallayarak siyah kaleye girdi...

DOĞRU SÖZ'den

Karanlıktı. Çok, çok karanlık.

Abigail büyük yatağın içinde yatmaya devam ederek kalenin karanlığını dinlemeye başladı. Yanında yatan Jamie horlamakla meşguldü. Hemen sağındaydı, ona sımsıkı yapışmıştı, başı omuzundaydı, sıcak nefesi boynunu yakıyordu. Abigail yatağın hemen kenarındaydı. Annesi yatağın diğer tarafında usulca nefes alıyordu. Yağmur durmuştu ama saçaklardan süzülen damlaların sesini hâlâ duyabiliyordu. Sanki duvarda küçük bir adam yürüyormuş gibi bir sestti ve adam gittikçe yaklaşıyordu. Abigail titredi.

Çişini yapması gerekiyordu.

Eğer kıpırdamadan yatmaya devam ederse belki de yeniden uyuyabilirdi. Ancak yatağı ıslatma korkusu da vardı. Yatağını ıslatmayalı çok uzun bir zaman olmuştu ama son seferinde ne kadar utandığını hâlâ çok iyi hatırlıyordu. Dadıları olan Bayan Cummings onun ne yaptığını annesine söylemesini sağlamıştı. Abigail bu itirafı yapmaya başlamadan önce neredeyse o sabah yediği her şeyi kucacak gibi olmuştu. Annesi kızmamıştı ama ona endişeli ve acıyan gözlerle bakmıştı ve bu çok daha kötüydü.

Abigail annesini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Annesi ona bazen üzgün gözlerle bakıyordu ve Abigail hemen anlıyordu: Bir hata yapmıştı. Diğer kızlar gibi kahkahalar atmazdı, bebeklerle de oynamazdı ve çok arkadaşı da yoktu. O kendi kendine olmayı seviyordu. Bir şeyler düşünmeyi. Bazen bu düşünceler onu üzüyor ve endişelendiriyordu ama yine de kendine engel olmıyordu. Ve annesini hayal kırıklığına uğratiyordu.

İçini çekti. Böyle olmayacaktı. Lazımlığı kullanmak zorundaydı. Sessizce kaykılarak yatağın kenarından yere baktı ama çok karanlıktı ve yeri görmeyi başaramadı. Ayağıyla çarşafları iterek bacağına yere uzatmaya devam etti, parmağını iyice aşağı uzatmıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Ahşap döşeme soğuktu ama fare, örümcek ya da o korkunç böceklerden herhangi bir iz yoktu. En azından yakınlarda yoktu. Abigail derin bir nefes aldıktan sonra yataktan aşağı kaydı. Geceliği yukarı sıyrılarak bacaklarının tüşmesine neden oldu. Jamie bir şeyler homurdanarak annesine doğru yuvarlandı.

Ayakta durup geceliğini düzeltti, eğilerek yatağın altında duran lazımlığı buldu ve çıkardı. Eteklerini toparlayarak üzerine oturdu. Lazımlığa çarpan sıvının sesi odadaki sessizliği doldurdu, saçaklardan yürüyen küçük adamın sesini boğdu.

Huzura kavuştu.

Oda kapısının dışından bir çıtırtı geldi. Abigail donakaldı, hâlâ ufak ufak işiyordu. Kapının altından titreşen bir ışık göründü. Koridorda biri duruyordu. Sör Alistair'ın o korkunç izlere sahip olan yüzünü hatırladı. Çok uzun boyluydu; gerçekten uzundu, dükten bile uzun. Ya onları kaleden atmaya karar verdiyse?

Ya da daha kötüsüne?

Abigail nefesini tutarak bekledi, oturağın üzerine çökmekten bacakları ağrımişti, poposu da üşüyordu. Kapının dışındaki kişi öksürerek balgam çıkardı –Abigail'in midesi alt üst olmuştu– ve tükürdü. Sonra ayaklarını sürükleyerek oradan uzaklaştı.

Ayak sesleri yok olana kadar bekledi ve lazımlığın üzerinden kalktı. Onu ileri doğru ittikten sonra yatağa sıçrayarak örtüleri kafasına kadar çekti, Jamie'nin kafasını da örtmüştü.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Jamie yeniden ona yaslanarak.

"Şişş!" dedi Abigail.

Nefesini tutmaya devam etti. Jamie'nin başparmağını emme sesinden başka bir şey duyamıyordu. Bunu yapmaması gerekiyordu ama Bayan Cummings burada olmadığı için onu azarlayamıyordu. Abigail kollarını sımsıkı kardeşine sardı.

Anneleri Londra'dan ayrılmak zorunda olduklarını söylemişti. Artık Bayan Cummings ve doğduğu günden beri tanıdığı hizmetkârlarla birlikte şehirdeki evlerinde yaşamayacaklardı. Güzel elbiselerini, resimli kitapları ve limonlu pandispanyaları orada bırakmışlardı. Aslında Abigail'in bildiği her şey orada kalmıştı. Ama anneleri o zaman bu kalenin bu kadar kötü bir yer olabileceğini düşünememiş olmalıydı. Bu karanlık ve pis koridorları ve o korkunç ev sahibini de. Dük buranın ne kadar kötü bir yer olduğunu bilse yeniden evlerine dönmelerine izin vermez miydi?

Bunu yapmaz mıydı?

Abigail karanlıkta yatarak duvarlara tırmanan küçük adamı dinlemeye devam etti, keşke Londra'daki evinde olsaydı.

HELEN ERTESİ SABAH UYANDIĞINDA güneş pencereden içeriye dolmaya başlamıştı. Gece yatmadan önce perdeleri açmıştı, günün ilk ışıklarını kaçırmadan uyanması gerekiyordu. Tabii güneş ışınlarının o kirli camlardan içeri dolması ne kadar mümkündü? Helen içini çekerek camın köşesini perdenin ucuyla ovaladı ama yağlı kir pencereye daha çok yayıldı.

"Burası hayatımda gördüğüm en pis yer," diye eleştirdi Abigail kardeşine bakarak.

Odanın bir ucunda bir sürü koltuk vardı, sanki çok uzun bir zaman önce kalenin hanımı onları buraya kaldırmış ve sonra da bu işi yaptığını unutmuştu. Jamie bir koltuktan diğerine sıçrayıp duruyordu. Her birine konduğu anda oradan bir toz bulutu yükseliyordu. O küçük yüzü tozla kaplanmıştı.

Aman Tanrım, ne yapacaktı? Kale çok pisti, efendisi son derece kaba ve berbat bir adamdı, işe nereden başlayacağını bilemiyordu.

Seçme şansı yoktu. Helen terk ettiği Lister Dükü'nün ne tip bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisine ait olan hiçbir şeyden vazgeçmeyen bir adamdı. Onunla senelerdir yatmamıştı. Bu zaman zarfında başka metresler de edinmişti ama buna rağmen Lister ona da hâlâ metresiymiş gözüyle bakıyordu. *Malı* olarak. Çocuklar da onun malıydı. Onların babasıydı. Yıllardır onlarla iki kelime bile konuşmamıştı ve onları resmî olarak tanımamıştı ama olsun.

Lister malını elinin altında tutardı. Helen'in, Jamie ile Abigail'i alıp kaçacağından bir an bile şüphelense onları elinden hemen alırdı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Sekiz yıl önce Abigail daha bebekken Helen onu terk edeceğinden bahsetmişti. Bir akşamüstü alışveriş-

ten eve döndüğünde Abigail evde yoktu ve dadısı ağlıyordu. Lister ertesi sabaha kadar bebeği alıkoymuştu... o gece hâlâ Helen'in rüyalarına giriyordu. Ertesi sabah kapıya geldiğinde Helen üzüntüden hastalanmıştı. Peki ya Lister? Kucağında bebekle içeriye girmiş ve çocuğunu yanında tutmak istiyorsa ilişkiyi sürdürmesi gerektiğini bildirmişti. Helen ona aitti ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Lister'ı terk etme kararını verdiği anda bütün köprüleri ateşe verdiğini gayet iyi biliyordu. Çocuklarının güvende olmasını istiyorsa Dük onları hiçbir şekilde bulmayı başaramamalıydı. Leydi Vale'in yardımıyla ödünç bir arabaya binerek Londra'dan kaçmıştı. İlk handa bir araba kiralamış ve yola öyle devam etmişti, ondan sonra da her fırsatta yeni bir araba kiralamıştı. Hep az kullanılan yolları tercih ederek mümkün olduğu kadar dikkat çekmeden yol almıştı.

Helen'in kendini Sör Alistair'a yeni kâhyası olarak tanıstırması fikri Leydi Vale'dan çıkmıştı. Greaves Kalesi toplumun hiç içine girmediği bir yerdi ve Leydi Vale, Lister'ın oraya bakmayı akıl etmeyeceğinden emindi. Sör Alistair'ın kalesi bu açıdan gerçekten mükemmel bir yerdi. Ama Leydi Vale kalenin ne kadar sefil bir durumda olduğundan haberdar mıydı?

Ya da efendisinin ne kadar inatçı olduğundan.

Küçük adımlar atmalıydı. Gidecek başka bir yeri yoktu. Bu yolda yürüyecek ve bu işin olmasını sağlayacaktı. Başarısız olma ihtimali düşünülemezdi.

Jamie yeniden bir koltuğa kondu ve yeni bir toz bulutuyla oradan kaydı.

"Kes şunu lütfen," diye terslendi Helen.

Çocuklar dönüp ona baktılar. Helen sesini pek yükseltmezdi. Ama iki hafta öncesine kadar çocuklara bakan bir dadı vardı. Onları canı istediği zaman görme özgürlüğüne sahipti; yatma zamanında, akşamüstü çay saatinde ya da park yürüyüşlerinde. Bunlar

hep mutluluk anlarıydı. Abigail ile Jamie yorulduklarında ya da öfkelendiklerinde onları Bayan Cummings'e gönderme şansına sahipti. Bayan Cummings ne yazık ki Londra'da kalmıştı.

Helen içini çekerek sakinleşmeye çalıştı. "İşe koyulma zamanı geldi."

"Ne işi?" diye sordu Jamie. Ayağa kalkarak kendisiyle birlikte yere düşmüş olan minderleri tekmelemeye başladı.

"Sör Alistair bu sabah gitmek zorunda olduğumuzu söylemişti," diye hatırlattı Abigail.

"Evet ama biz bunun aksinin olacağına onu ikna edeceğiz, öyle değil mi?"

"Ben eve gitmek istiyorum."

"Bunu yapamayız, hayatım. Daha önce de söyledim." Helen onu ikna edebilmek için gülümsedi. Lister onları yakaladığı takdirde neler yapabileceğini çocuklara anlatmamıştı. Onları korkutmak istemiyordu. "Sör Alistair'ın bu kaleyi temizleyecek ve düzene sokacak birilerine ihtiyacı var, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Ee.. evet," dedi Abigail. "Ama o kalesini dağınık sevdiğini söyledi."

"Saçma. Bence yardım istemeye çekiniyor. Hem ihtiyacı olana yardım etmek iyi bir Hristiyan olarak görevimizdir ve ben Sör Alistair'ın gerçekten yardıma ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum."

Abigail kuşku dolu gözerle ona baktı.

Helen, aşırı düşünceli kızı daha fazla itiraz etmeden önce ellerini çırpı. "Aşağı inelim ve Sör Alistair için güzel bir kahvaltı hazırlanmasını isteyelim, kendimiz için de bir şeyler bulalım. Ondan sonra aşçı ve diğer hizmetçilerle yemek ve temizlik hakkında birtakım konuşmalar yapmam gerekecek."

Kahvaltı kelimesini duyan Jamie keyiflendi. Helen kapıyı açtı ve hep birlikte koridora çıktılar.

"Sanırım dün gece buradan gelmiştik," diyen Helen sağa döndü.

Bir süre sonra Sör Alistair'ın onları getirdiği yolun *burası* olmadığını anlaşıldı, birkaç başarısız girişimden sonra kalenin giriş katına inmeyi başardılar. Helen mutfağın bulunduğunu varsaydıkları arka tarafa doğru yürürlerken Abigail'in ayaklarını sürümeye başladığını gördü.

Abigail birdenbire durdu. "Onu selamlamak zorunda mıyım?"

"Kimi hayatım?" diye sordu Helen, aslında kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Sör Alistair'ı."

"Abigail, Sör Alistair'dan korkuyor!" diye şarkı söylemeye başladı Jamie.

"Korkmuyorum," dedi Abigail öfkeyle. "Yani çok korkmuyorum. O sadece..."

"Seni ürküttü ve sen de çığlık attın," dedi Helen. Koridorun kirli duvarlarına bakarak kızına ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalıştı. Abigail çok duyarlı olabiliyordu. Yanlış bir eleştiri onu günler boyu düşünmeye itebilirdi. "Keşindi tuhaf hissettiğini biliyorum hayatım ama Sör Alistair'ın hislerini de göz önüne almalısın. Görünüşüne bakarak çığlık atan bir kızla karşılaşmak onun için de hoş olmasa gerek."

"Benden nefret ediyordur," diye fısıldadı Abigail.

Helen âdeta yüreğinin sıkıştığını hissetti. Anne olmak gerçekten zor bir işti. Çocukları dünyanın kötülüklerinden ve kendi zayıflıklarından korumaya çalışmak, aynı zamanda onurlu ve akli başında birer insan olmalarını sağlamak son derece zordu.

"Nefret ettiğini hiç sanmıyorum," dedi Helen usulca. "Ama bir ara ondan özür dilesen iyi olur diye düşünüyorum, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Abigail cevap vermedi ama başını bir kez salladı, ince yüzü, solgun ve üzgündü.

Helen içini çekerek mutfaka doğru yoluna devam etti. Kahvaltı her şeyi daha iyi görmelerini sağlayacaktı.

Ama Greaves Kalesi'nde yiyecek bir şey yoktu. Mutfak son derece büyük ve tarihî bir yerdi. Tonozlu tavan ve sıvalı duvarlar bir zamanlar beyaza boyanmıştı ama bu renk artık griye dönmüştü. Mağara gibi bir ocak vardı, içinin süpürülmesi gerekiyordu, neredeyse bir duvarı kaplıyordu. Oradaki kap kacağın üzerindeki tozlara bakınca burada yemek pişirilmediği net olarak anlaşıyordu.

Helen hüsrana uğramış bir şekilde etrafına bakındı. Masalardan birinin üzerinde boş bir tabak duruyordu, son dönemde biri burada yemek yemişti. Bir yerlerde bir kiler olmalıydı ama neredeydi? Pannik içerisinde dolapları ve çekmeceleri açıp kapamaya başladı. On beş dakika sonra ganimetlerini inceledi: bir çuval un, biraz yulaf, çay, şeker ve bir avuç kadar tuz. Kilerde asılı küçük bir parça kurutulmuş domuz pastırması da bulmuştu. Elindeki malzemeye bakarak bunlarla adam gibi bir kahvaltı hazırlamayı başarıp başarmayacağını düşünüyordu. Durumun vahametini görünce içini bir dehşet kaplamıştı.

Aşçı yoktu.

Şu ana kadar herhangi bir hizmetli de görmemişti. Ne bir mutfak hizmetçisi ne de bir uşak. Ayakkabıları boyayan bir çocuk ya da bir oda hizmetçisi de yoktu. Sör Alistair *herhangi bir hizmetkâra sahip miydi?*

"Acıktım anne," diye inledi Jamie.

Helen boş gözlerle ona baktı, zihninden geçenler onu tamamen tersine çevirmişti. Arkalarda bir yerde küçük bir çığlık duyuyordu, *ben bunu yapamam! Ben bunu yapamam!*

Seçme şansı yoktu. Bunu yapmak *zorundaydı*.

Yutkunarak o çığlığın üzerine bir battaniye atıverdi ve kollarını sıvadı. "O zaman bir an önce işe başlamamız gerekiyor, değil mi?"

ALISTAIR ESKİ BİR MUTFAK BİÇAĞINI alarak bu sabah gelen kalın mektubun mührünü açtı. Adı okunaksız bir el yazısıyla ve iri harflerle yazılmıştı, kimden geldiği hemen anlaşıyordu. Vale muhtemelen yine onu Londra'ya gitmesi ya da başka birtakım saçmalıkları yapması için ikna etmeye çalışıyordu. Vikont çok ısrarcıydı, bunu yapması için ona hiç cesaret verilmediği halde vazgeçmiyordu.

Alistair kulelerin en genişinde oturuyordu. Eğimli duvarlarda yer alan uzun ve eşit aralıklı dört adet pencere içeri, çalışmasına fazlasıyla yetecek olan muhteşem bir gün ışığının dolmasını sağlıyordu. Üç büyük masa odanın oldukça büyük bir kısmını kaplıyordu. Üzerleri kitaplar, haritalar, hayvan ve böcek türleri, büyüteçler, boya fırçaları, yaprak ve çiçekleri korumak için baskılar, ilginç taşlar, ağaç kabukları, kuş yuvaları ve kara kalem çizimleriyle doluydu. Pencere-lerin arasında kalan duvarlarda, cam muhafazalar, birçok kitap, harita, dergi ve bilimsel makalelerin yer aldığı raflar vardı.

Kapının yanında küçük bir şömine bulunuyordu; en sıcak günde bile muhakkak yanardı. Leydi Grey buna alışmıştı, yıllardan beri onun önündeki halının üzerine yatarak, sıcaklığın tadını çıkararak uyurdu. O orada, sabah uykusunu uyurken Alistair en büyük masanın ardında oturarak çalışırdı. Onun öncesinde sabah gezilerini yapmış olurlardı. Artık eskisi kadar çok gezemiyorlardı. Son iki haftadır Alistair Leydi Grey'in adımlarına uyum sağlayabilmek

için fazlasıyla yavaşlamak zorunda kalmıştı. Çok yakında bu yaşlı kızı da geride bırakmak zorunda kalacaktı.

Bu konu için başka bir gün üzülecekti. Alistair mektubu açıp çıtırdayan alevlerin eşliğinde hızla gözden geçirdi. Sabahın erken saatleriydi ve dün akşam gelen davetsiz misafirlerinin hâlâ uyuyor olduklarından emindi. Bayan Halifax kâhya olduğunu iddia etmişti ama daha çok sosyete kadınlarına benziyordu. Belki de bir iddia üzerine buraya gelmişti, başka bir aristokrat hanımefendi ile yaralı yüzlü Sör Alistair'ın inine gireceğine dair bir bahse tutuşmuştu. Bu iğrenç bir düşüncedydi hem utandı hem de çok öfkelenildi. Ama sonra kadının onu görünce gerçekten çok şaşırmış olduğunu hatırladı. Bu da oyunun bir parçası olamazdı. Zaten Leydi Vale de bu tür oyunlar oynayacak bir kadına benzemiyordu.

Alistair içini çekerek mektubu masaya fırlattı. Vale'in karısının ona bir kâhya yollanmış olduğuna dair bir şeyden bahsedilmiyordu. Vale, Spinner's Falls'daki hain hakkında bulduklarını ve Matthew'un ölümünü bildiriyordu; yanlış bir iz sürüldüğü kısa zamanda ortaya çıkmıştı.

Pencereden dışarıya bakarken gözündeki banda hafifçe dokundu. Altı yıl önce Amerika'da Spinner's Falls denen yerde 28. Alay pusuya düşürülmüştü. Alayın hemen hepsi Fransız dostu Wyandot Kızılderilileri tarafından katledilmişti. Alistair de dâhil olmak üzere birkaç kişi oradan canlı kurtulmayı başarabilmiş ve esir alınarak New England ormanlarında bir hafta boyunca yürütülmüşlerdi. Kızılderili kampına vardıklarında ise...

Elini mektubun kenarına koydu. 28. Alay'ın bir üyesi bile değildi. O bir sivildi. New England bölgesinin flora ve faunasını incelemekle görevlendirilmişti. İngiltere'ye dönmesine üç ay kala Spinner's Falls'a düşmek gibi bir talihsizliği yaşamıştı. Üç ay. Plan-

landığı gibi Quebec'te bırakılanlarla kalmış olsaydı hiçbir zaman Spinner's Falls'dan haberdar olmayacaktı.

Alistair mektubu dikkatle katladı. Şimdi Vale ile Onbaşı Samuel Hartley denen bir adam 28. Alay'ın Spinner's Falls'da ihanete uğramış olduğuna dair bilgiler aldıklarını söylüyorlardı. Hain Fransızlara ve Wyandot Yerlilerine ne zaman oradan geçileceğini bildirmişti. Vale ile Hartley bu haini bulup ihanetini ilan ederek onu cezalandırma kararını vermişlerdi. Alistair masada duran mektubun üzerine vurmaya başladı. Vale'in ziyaretinden bu yana bu hain konusu beynini zehirlemeye başlamıştı. Onca iyi adam orada hayatını yitirmişken kalanlar da acılar içinde yaşamlarını sürdürmeye çalışırken bu tür bir adam nasıl hâlâ serbestçe ortalıkta dolaşabiliirdi?

Üç hafta önce harekete geçmeye karar vermişti. Bir hain varsa muhakkak Fransızlarla bir ilişkisi olmalıydı. Bu konuyu bir Fransız'dan daha iyi kim bilebilirdi? Fransa'da Etienne LeFabvre adında bir meslektaşı vardı, ona yazarak Spinner's Falls hakkında duyduğu bir şeyler olup olmadığını sormuştu. O günden beri Etienne'den gelecek olan cevabı sabırsızlıkla bekliyordu. Kaşlarını çatı. Fransa'yla ilişkiler her zamanki gibi kötüydü ama yine de...

Kulenin kapısı açılınca düşüncelerine ara vermek zorunda kaldı. Bayan Halifax elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladı, şaşkınlığı düşündüğünden de sert bir tepki vermesine yol açmıştı.

Helen durdu, güzel dudakları aşağıya doğru büküldü. "Kahvaltınızı getirdim, Sör Alistair."

Ona kahvaltı için ne getirmeyi başarabildiğini sormamak için kendini zor tuttu. Kaledeki fareleri avlayıp kızartmadıysa yenecek fazla bir şey yoktu. Son kalan sosisleri de dün akşam yemişti.

Helen, elindeki tepsiyi böcekler hakkında çok değerli, İtalyanca bir kitabın üzerine koymak üzere ilerleyerek eğildi.

"Oraya değil."

Bu komutu duyduğu anda donakaldı.

"Bir dakika." Hızla önünü boşaltıp kâğıtları koltuğunun yanına yere koydu. "Şimdi olur."

Helen tepsiyi önüne koyarak tabağın üzerini açtı. İçinde lime lime bir görünüme sahip iki parça domuz pastırması ve üç küçük gevrek vardı. Tabağın yanında duran kâse yulaf lapasıyla doluydu ve onun yanında da bir fincan dolusu koyu bir çay duruyordu.

"Çayı demlikle getirmek isterdim aslında," dedi Bayan Halifax tabakları masanın üzerine yerleştirirken, "ama sanırım bir demliğiniz yok. Çayı tencerede yapmak zorunda kaldım."

"Geçen ay kırıldı," diye mırıldandı Alistair. Burada neler dönüyordu? Bu iğrenç şeyleri o buradayken mi yemesi gerekiyordu?

Pembe yanakları ve parlak mavi gözleriyle ona baktı, lanet olsun. "Ne kırıldı?"

"Demlik." Tanrı'ya şükür ki bu sabah göz bandını takmıştı. "Çok naziksiniz, Bayan Halifax ama bunu yapmak için yorulmasaydınız."

"Hiç yorulmadım," diye pervasızca bir yalan söyledi. Alistair mutfağının durumunun farkındaydı.

Gözünü kıstı. "Bu sabah ayrılacağınızı düşünüyordum..."

"Yenisini almak zorundayım o zaman. Yani demliğin," dedi bir anda, sağır olmuş gibiydi. "Çayın tadı tencerede pişince farklı oluyor. Seramik demliklerin daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Arabayı çağırırtıracağım..."

"Metal demlikleri tercih edenler de var elbette."

"Köyden..."

"Gümüşler elbette ki çok hoş ama güzel, küçük bir teneke demlik de..."

"Böylelikle beni rahat bırakabilirsiniz!"

Son sözleri cıgılgıya dönüşmüştü. Leydi Grey şöminenin önünde doğruldu. Bayan Halifax yaban sümbülü mavi gözlerini bir an için iyice açarak ona baktı.

Sonra o dolgun dudaklarını aralayarak konuşmaya başladı. "Teneke bir demlik alacak güce sahipsiniz, değil mi?"

Leydi Grey içini çekerek ateşin sıcaklığına geri döndü.

"Evet, teneke bir demlik alabilirim!" Gözlerini kapadı, onu bir an için bile olsa bu boş gevezeliğin içine çekebilmiş olmasından rahatsız olmuştu. Sonra ona bakarak derin bir nefes aldı. "Buradan en yakın zamanda ayrılacaksınız, ben arabayı..."

"Saçma."

"Ne dediniz?" diye sordu hırıltıyla.

O küstah çenesini havaya dikti. "Saçma dedim. Bana ihtiyacınız olduğu ortada. Kalede yiyecek hiçbir şey olmadığını farkındasınız? Evet, elbette ki *farkındasınız* ama bunun bir faydası yok. Hem de hiç yok. Demlik almak için köye indiğimde biraz alışveriş de yapacağım."

"Benim hiç ihtiyacım..."

"Yulaf ve kurutulmuş pastırmayla yaşamımızı sürdüreceğimizi düşünmüyorsunuz herhalde?" Ellerini beline koyarak onu süzmeye başladı.

Kaşlarını çattı. "Ben elbette ki..."

"Çocukların taze sebzeye de ihtiyaçları var. Sizin de tabii."

"Siz hiç..."

"Bu akşamüstü köye inmek istiyorum, bunu yapabilir miyim?"

"Bayan Halifax..."

"Demliği seramik mi teneke mi istiyorsunuz?"

“Seraamik ama...”

Boş odaya konuşuyordu. Kapıyı arkasından usulca kapatmıştı.

Alistair kapıya baktı. Hayatı boyunca hiç bu şekilde yönlendirilmemişti... hem de bir gece önce zekâ özürü olduğunu düşün­düğü küçük, güzel bir kadın tarafından.

Leydi Grey, Bayan Halifax’ın çıkışından sonra başını kaldırdı. Şimdi başını patilerinin üzerine dayamıştı ve bu ona daha da acı­nacak bir görüntü veriyordu.

“En azından demliğı seçtim,” diye mırıldandı Alistair.

Leydi Grey inleyerek döndü.

HELEN KULENİN KAPISINI arkasından kapadıktan sonra gülüm­sesine engel olamadı. Hah! Sör Kaba’ya karşı *bu* raundu kesinlik­le kazanmıştı. O kapıyı açıp kendisini çağırmadan hızla merdiveni inmeye başladı. Basamaklar taştı, oldukça yıpranmıştı, kulenin du­varları da taştı, aşağıdaki kapının önüne geldi. Buradan loş ve küf kokan dar bir koridora çıkılıyordu ama en azından duvarlar panel­lerle kaplıydı, yerde de halı vardı.

Sör Alistair’ın kahvaltısının çok fazla soğumamış olduğunu umdu ama soğuduysa bile bu onun hatasıydı. Adamın nerede ol­duğunu bulmak epey zamanını almıştı. Kulenin o kasvetli üst kat odalarını gezdikten sonra kuleleri denemeye karar vermişti. Onun çocukları korkutmak için anlatılan masallardaki gibi kendini bir ku­leye kapatmış olduğunu aslında en başında düşünmeliydi. Onu gö­rünce irkilmemek için kapının önünde durup hazırlanmıştı. Şans­lıydı, bu sabah gözünün üzerini bantla kapatmıştı. Ama siyah saç­ları hâlâ omuzlarından aşağı sarkıyordu ve muhtemelen bir hafta­dır tıraş olmamıştı. Sakallar çenesini fazlasıyla karartmıştı. İnsan­ları kendinden uzak tutmak için bu şekilde davrandığından emindi.

Ve eli.

Helen bunu hatırlayarak durdu. Dün gece eline dikkat etmemişti ama bu sabah kulenin kapısını açtığında elindeki kâğıdı iki parma­ğıyla başparmağının arasında tutuyordu. Sağ elinin işaret parmağı ve küçük parmağı yoktu. Bu korkunç şeye ne sebep olmuştu? Bir kaza mı geçirmişti? Bu kazada yüzünü yaralamış ve bir gözünü de kaybetmesine mi sebep olmuştu? Böyle olduysa ona acımasından ya da ona karşı şefkat göstermesinden hiç de hoşnut olmayacaktı.

Bunları düşünürken dudağını ısırıldı. Sör Alistair’ı bu şekilde görmek için vicdan azabıyla dolmasına sebep oldu. Aksi ve ba­kimsizdi. Kaba ve alaycı. Dün gecenin ardından bunları bekliyordu. Ama bir şey daha vardı. O kocaman masanın ardında oturuyordu, kitapları, kâğıtları ve tüm dağınıklıkları önünde seriliydi ve çok...

Yalnızdı.

Helen gözlerini kırpıştırarak loş koridora baktı. Bu çok aptal­caydı. Ona hakkındaki fikirlerini söylemeye kalkışsa sözlerini yarıda keserdi. Bugüne kadar karşısındakinin ilgisini nezaketle karşılayacak bir insanla hiç tanışmamıştı. Ancak yine de durum buydu: Yalnızdı. Büyük, pis kalesinde medeniyetten, insanlardan uzak bir şekilde tek başına yaşıyordu, sadece bir köpeğı vardı. İnsanlardan hiç hoşlan­mayan biri bile bu şartlar altında gerçekten mutlu olabilir miydi?

Başını iki yana sallayarak mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Ha­yatında şu an bu tür duygusallıklara yer yoktu. Bu tür şeylerin onu yumuşatmasına izin veremezdi. Bunu bir kez yapmıştı ve başına ge­lenler de ortadaydı; çocuklarıyla birlikte korku içerisinde kaçıyor­du. Hayır, bu kale ve efendisi hakkında çok daha pragmatik tavırlar sergilemeliydi. Bakmakla yükümlü olduğu Abigail ve Jamie vardı.

Köşeyi dönünce mutfaktan gelen bağırtıları duydu. Aman Tan­rım! Birtakım serseriler mutfığı işgal mi etmişti? Abigail ile Jamie

orada yalnızdı! Eteklerini toparlayarak koşmaya başladı ve son hızla mutfağa daldı.

Karşılaştığı görüntü korkularını bastırmadı. Kısa boylu, tıknaz bir adam kollarını sallayarak çocuklara bağıryordu. Abigail demir bir tavayı iki eliyle sımsıkı tutmuş duruyordu, yüzü solgundu. Abilasının arkasında duran Jamie sürekli olarak ayak değiştirerek zıplıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"... hepinizi! Hırsızlar, caniler, size ait olmayan şeyleri çalışırsunuz! Hepinizi asmak gerekir!"

"Dışarı!" diye bağırdı Helen. Çocuklarına nutuk atan yaratığın üzerine yürüdü. "Dışarı dedim!"

Küçük adam zıplayarak sesin geldiği tarafa döndü. Yağlı bir yelek, üzerine iki beden büyük bir pantolon ve yamalı çoraplar giymişti. Saçları zencefil rengiydi ve arada kırlar vardı, başının iki yanından aşağıya kabarık bulutlar gibi sarkıyordu.

Helen'i görünce gözlerini kıstı. "Sen de kimsin?"

Helen iyice diklendi. "Ben Bayan Halifax, Sör Alistair'ın kâhyasıyım. Şimdi bu mutfaktan hemen çıkın, yoksa bu işi Sör Alistair'ın yapmasını sağlayacağım."

Küçük adamın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Saçmalama kadın. Sör Alistair'ın kâhyası yok. Olsa *bilirdim*. Ben onun adamıyım."

Helen bu iğrenç yaratığa bir süre şaşkınlıkla baktı. Sör Alistair'ın ona yardım edemeyeceğini anlamıştı. Durum gittikçe daha iç karartıcı bir hal alıyordu, karşısında iğrenç bir uşak vardı.

"Adın ne?" diye sordu sonunda.

Küçük adam göğsünü gererek konuştu. "Wiggins."

Helen başını sallayarak kollarını kavuşturdu. Londra'da yaşadığı sürece öğrendiği en önemli şey serserilere korkunun belli edil-

memesi gerektiği idi. "Pekâlâ, Bay Wiggins, Sör Alistair'ın geçmişte bir kâhyası olmayabilir ama artık var ve o benim."

"Hadi canım sende!"

"Bunun doğru olduğuna seni temin ederim ve bu fikre bir an önce alışmanda yarar var."

Wiggins düşünceli bir tavırla poposunu kaşıdı. "Bu doğruysa yapılacak çok işin var."

"Kesinlikle," dedi Helen sesini yumuşatarak. Adamın mutfaktaki yabancıları görünce ürküğünü düşünüyordu. "Bana yardımcı olacağından eminim, Bay Wiggins."

"Hımm," diye homurdandı adam.

Bu tepkiyle ilgilenmedi. "Şimdi. Kahvaltı etmek ister misin?"

"Hayır." Wiggins sallanarak koridora doğru ilerledi. "Günlük işleri bildirmek üzere beni bekliyor, değil mi?"

Mutfaktan çıktı.

Abigail tavayı masanın üzerine koydu. "Bu adam kokuyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Helen. "Ancak bunu ona karşı kullanmamalıyız. Yine de yanınızda olmadığım zamanlarda ondan uzak durmanızı istiyorum."

Jamie onu hemen onayladı, Abigail endişeli görünüyordu.

"Evet, bu kadarı yeterli," dedi Helen. "Bulaşıkları yıkayalım ve sonra mutfağı temizleyerek işe başlayalım."

"Mutfak *biz mi* temizleyeceğiz?" Jamie ağzı açık bir şekilde tavandaki örümcek ağlarına bakıyordu.

"Elbette," dedi Helen güven dolu bir sesle, karnına giren ağrılarla ilgilenmemeye çalışıyordu. Mutfak *çok* pisti. "Haydi bakalım, yıkama işine başlamak için biraz su getirelim."

Sabah ahırın yanındaki alanda eski bir su pompası bulmuşlardı. Bir kova su almıştı ama hepsini kahvaltıyı hazırlarken kullanmıştı. Yeniden oraya giderken boş kovayı Jamie taşıdı. Helen pompayı iki eliyle tuttu, yüzünde cesur bir ifade vardı. Pompa çok paslıydı ve onu çalıştırmak çok fazla güç gerektiriyordu.

On dakika sonra, Helen terden alınına yapışan saçları geri itti ve henüz yarıya kadar dolmuş olan kovaya baktı.

“Çok fazla değil,” dedi Abigail kuşkuyla.

“Olsun, şimdilik yeterli,” diye soludu Helen. Kovayı alarak mutfağa doğru yürümeye başladı, çocuklar peşindeydi.

Kovayı yere bırakarak dudağını ısırdı. Bulaşığı yıkamak için suyu kaynatması gerekiyordu ama kahvaltıdan sonra ateşi kendi haline bırakmıştı ve şu an sadece birkaç köz kalmıştı.

O endişeli bakışlarını ocağa çevirmiş bakarken Bay Wiggins mutfağa girdi. Ona ve azıcık suya sahip olan kovaya acıyarak baktıktan sonra homurdandı. “Muhteşem bir başlangıç! Mutfak o kadar iyi temizlenmiş ki parıltılar gözlerimi aldı. Neyse korkma, burada uzun süre kalmayacaksın. Efendi beni köye size araba kiralamam için gönderiyor.”

Helen hüsrana uğramış bir şekilde doğruldu. “Buna hiç gerek yok, Bay Wiggins.”

Wiggins homurdanarak gitti.

“Anne,” dedi Abigail usulca, “Sör Alistair bizi eve göndermek için araba çağırıyorsa mutfak temizlememize gerek yok.”

Helen bir anda üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. O bir kâhya değildi. Bir mutfak nasıl temizlenir ya da ateş sürekli olarak nasıl yanar halde tutulur hiçbir fikri yoktu. Bu imkânsız işi üstlenmeye çabalayarak ne yapmaya çalışıyordu? Belki de Sör Alistair haklıydı.

Belki de yenilgiyi kabullenmeli ve o arabaya binerek kaleyi terk etmeliydi.

Bölüm Üç

Siyah kale son derece kasvetliydi ve küçük mağaracıklardan oluşmuş gibiydi, dolambaçlı koridorlar yenilerine açılıyordu. Doğru Söz yakışıklı adamı takip etti, uzun bir süre yol aldılar ama bu sırada hiçbir canlıyla karşılaşmadılar. Sonunda genç adam Doğru Söz'ü oldukça büyük bir yemek odasına soktu; önüne kavrulmuş et, güzel bir ekmek ve çeşit çeşit egzotik meyveler koydu. Asker hepsini mutlulukla yedi, midesine çok uzun yıllardır bu kadar güzel şeyler girmemişti. Doğru Söz yemeğini yerken genç adam karşısına oturdu ve gülümseyerek onu izledi...

DOĞRU SÖZ'den

Araba dönemeçten geçerrken Helen başını arkaya yasladı ve kale görünürden kayboldu.

“Çok pis bir kaleydi,” dedi karşısında oturan Abigail.

Helen iç geçirdi. “Evet hayatım, öyleydi.”

Pis bir kale ve aksi bir ev sahibi; onların kendisini yenmesine izin vermişti. Kendilerini bekleyen arabaya doğru yürürlerken en yüksek kulenin penceresindeki hareketi gözden kaçırmamıştı. Bay Kaba onu bozguna uğratmış olmanın tadını çıkarıyordu.

“Londra'daki evimiz çok daha güzel,” dedi Abigail. “Belki dük döndüğümüzü görünce sevinir.”

Helen gözlerini yumdu. *Hayır. Hayır, sevinmezdi.* Abigail şu an Londra'ya döndüklerini düşünüyordu ama böyle bir seçenekleri yoktu. Lister onları kollarını açarak karşılamazdı. Çocuklarını elinden alarak onu sokağa atardı.

Tabii bunlar şanslıysa olurdu.

Abigail'e bakarak gülümsemeye çalıştı. "Londra'ya dönmeyeceğim hayatım."

Abigail'in yüzü düştü. "Ama..."

"Kalacak başka bir yer bulmamız gerekiyor." *Ve saklanacak.*

"Eve gitmek istiyorum," dedi Jamie.

Şakakları zonklamaya başlamıştı. "Eve gidemeyiz birtanem."

Jamie'nin alt dudağı sarktı. "Ben..."

"Bu mümkün değil." Helen içini çekerek sesini yumuşatmaya çalıştı, "Özür dilerim canlarım. Annenizin başı ağrıyor. Bu konuyu daha sonra tartışsak olur mu? Şimdilik bilmeniz gereken tek şey, kalmak için yeni bir yer bulmamız gerektiği."

Nereye gidebilirlerdi? Greaves Kalesi pis, sahibi de beter biri olabilirdi ama mükemmel bir saklanma yeri idi. Eteklerini düzeltirken içine asılı olan küçük deri keseyi hissetti. İçinde para ve birkaç mücevher vardı; Lister'ın hediyelerini zor günler için biriktirmişti. Parası vardı ama iki çocuklu, yalnız bir kadın olduğu için ortalığı ayaklandırmadan kalacak bir yer bulmak oldukça zor olacaktı.

"Masal kitabından bir hikâye okuyayım mı?" diye sordu Abigail usulca.

Helen ona bakarak gülümsemeye çalıştı. Kızı bazen son derece anlayışlı olabiliyordu. "Evet, lütfen. Bu hoşuma gider."

Abigail'in yüzünde bir huzur ifadesi belirdi, eğilerek ayağının altında duran çantayı karıştırmaya başladı.

Yanında oturan Jamie koltuğa iyice yerleşti. "Demir yüreği olan adamın hikâyesini oku!"

Abigail kâğıt yığnını çıkardı ve okumak istediği bölümü bulana kadar onları dikkatle ayırdı. Boğazını temizledikten sonra yavaş yavaş okumaya başladı. "Çok hem de çok uzun bir zaman önce dört asker uzun savaş yıllarının ardından evlerine..."

Helen gözlerini kapayarak kızının sesini dinlemeye başladı. Okumakta olduğu masal kitabı, aslında bir kâğıt yığnından ibaretti. Kitabın orijinali Almanca yazılmıştı ve Leydi Vale onu arkadaşı Emeline Hartley için tercüme etmişti. Vikontes, Helen ile çocukları kuzeye gönderirken Helen'den yazdıklarını ciltlenebilecek hale gelmesi için temize çekmesini rica etmişti. Helen İskoçya'ya yaptıkları uzun yolculuk sırasında bu masalları çocuklara okumuş ve bu masallar ailenin en sevdiği şeyler oluvermişti.

Helen pencereden dışarıya baktı. Önlerinde Glenlargo köyüne yaklaştıklarını bildiren mor ve yeşil tepeler uzanıyordu. Eğer hâlâ Bay Kaba'nın kâhyasıysa buradan yiyecek alışverişi yapabiliirdi. Çürümüş pastırma ve yulaftan çok daha iştah açıcı yiyecekler.

Keşke bu kadar işe yaramaz biri olmasaydı! Yetişkinlik dönemini bir erkeğin oyuncağı olarak harcamıştı. Hayata dair hiçbir konu üzerinde eğitimi yoktu.

Bu aslında tam olarak doğru değildi. Lister'dan ve ailesiyle bağlarını koparmadan önce, daha genç ve masum olduğu dönemde babasına ev ziyaretlerinde yardımcı olurdu. Babası doktordu, oldukça başarılı bir doktor. Hasta ziyaretlerinin bir kısmında Helen ona eşlik ederdi. Yanında küçük bir defter taşır ve oraya gittikleri hastaların durumlarıyla ilgili notlar alırdı, randevuları tutar ve onları liste haline getirirdi.

Bir sürü liste.

Babasının başyardımcısıydı ve işlerini organize ederdi. İş hayatını düzene sokardı. Bu çok büyük bir iş değildi ama önemliydi. Biraz daha düşündü, kâhyaların esas işi de bu değil miydi? Bir evin nasıl temizleneceğini ve işletileceğini bilmek zorunda oldukları kesindi ama bu işleri *başkalarına* yaptırıyorlar mıydı?

Helen son hızla doğrulunca Abigail kekeleyerek durdu. “Ne oldu anne?”

“Sus hayatım, biraz daha düşünmem gerekiyor. Bir fikrim var.” Araba Glenlargo’ya varmak üzereydi. Londra’yla kıyaslanınca çok küçük bir köydü ama küçük ve sakın bir topluluğun ihtiyaçlarını karşılayabilecek her şeye sahipti: dükkânlar, küçük esnaf ve işe alınabilecek insanlar.

Helen sallanmakta olan arabada hafifçe yükselerek tavana vurdu. “Dur! Arabayı durdur!”

Araba bir anda durunca olduğu yerde savruldu.

“Ne yapıyoruz?” diye heyecanla sordu Jamie.

Helen kendini tutamayarak ona sıırttı. “Erzak listesi yapma zamanı geldi.”

ALISTAIR AKŞAMÜSTÜNÜ KULESİNDE yazarak ya da yazmaya çalışarak geçirdi. Daha önceki günlerden farklı bir şey olmuyordu, kelimeler bir türlü bir araya gelmiyordu. Çöp sepeti, porsuklar üzerine yazılacak olan makalenin giriş cümlesi denemelerinin yer aldığı buruşuk kâğıtlarla dolmuştu. Onu bile bulamamıştı. Yazmak onun için nefes almak kadar kolay bir işti ama artık... Ama artık bu makaleyi bile yazamayacağından korkmaya başlamıştı. Kendini yeteksiz bir aptal gibi hissediyordu.

Saat dört olduğunda Leydi Grey’in kuleden uzaklaşmaya başladığını gördü, bu başarısız girişimlerini sona erdirmek için güzel

bir özürdü, köpek için de faydalıydı. Sabahki iğrenç kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti.

Kulenin dönel merdiveninden inerken kalede çıt yoktu. Aslında hep öyleydi ama dün gece Bayan Halifax ve çocukları evi işgal ettiklerinde bu kadar ölü değildi. Bu hastalıklı düşünceyi başını iki yana sallayarak zihninden uzaklaştırdı. Bu sabah kadının gidişini izlemişti ve bir kez daha yalnız kalmıştı; Wiggins onu hiç rahatsız etmezdi. Yalnız olmak iyiydi. Çalışırken rahatsız edilmemek...

Tabii çalışabilirse.

Alistair kaşlarını çatarak ana koridora ulaştı ve ilk önce kendi yatak odasına gitti. Leydi Grey akşamüstü pencereden gelen güneşin altında yatmayı severdi. Odası sabah bıraktığı gibiydi: boş ve dağınık. Toplanmamış olan yatağa baktı, yatak örtüsü ve çarşaf lar yere sarkmıştı. Hımm. Bir kâhya fikri çok da kötü değildi aslında.

Yeniden koridora çıkarak seslendi. “Leydi Grey!”

Taşların üzerinde herhangi bir çıtırtı ya da pati sesi yoktu.

Bu kattaki odaların çoğu kapalıydı, diğer kata indi. Burada, arada bir kullandığı eski bir oturma odası vardı. Etrafına bakındı ama üzerleri dolu olan koltuklarda ve odada Leydi Grey’den eser yoktu. Koridorun ilerisinde Bayan Halifax’a verdiği oda vardı. Oraya baktı, yatağın düzenli olması dışında bir şey göremedi. Buraya hiç gelmemiş bile olabilirlerdi; oda son derece sahipsizdi. Dışarıdan bir araba sesi gelir gibi oldu. Saçma bir hayal. Araştırmasına devam etti. Ana katta bulunan tüm odaları araştırdıktan sonra kütüphaneye geldi.

“Leydi Grey!”

Tozlu kütüphaneye bakarak durdu. Perdenin düğmelerinin çıkığı yerdeki boşluktan içeri güneş süzülürdü ve köpeği bazen orada uyurdu. Ancak bugün uyumuyordu. Alistair kaşlarını çattı.

Lanet olsun.

Oradan da çıkarak mutfağa yöneldi. Leydi Grey yanında o yokken mutfağa gitmezdi. Wiggins'le anlaşılamıyordu ve mutfak adamın günün çoğunu geçirdiği yerdii. Esasen...

Sesleri duyduğu anda durdu. Tiz çocuk sesleri. Artık hayal değildi; mutfağında çocuklar vardı. Çok tuhaf bir şey oldu, tamamıyla beklenmedik; ilk hissettiği duygu mutluluktii. Onu terk etmemişlerdi. Kalesi henüz ölmemişti.

Tabii hemen ardından öfke geldi. Emrine karşı çıkmaya nasıl cüret ederdi? Şu ana kadar çoktan Edinburgh yolunu yarılmış olmalıydı. Yeni bir araba kiralayacak ve bu kez gerekirse o güzel kıncını o arabaya kendisi sokacaktı. Kalesinde, hayatında bu çok çekici kâhyaya ve iki veledine hiç yer yoktu.

Çocuk seslerinin neler söylediği şimdi anlaşılıyordu.

"... Londra'ya dönemeyiz, Jamie," diyordu kız.

"Neden olduğunu anlamıyorum?" dedi oğlan isyankâr bir tavırla.

"Onun yüzünden. Annem öyle söyledi."

Alistair kaşlarını çatıı. Bayan Halifax bir erkek yüzünden mi Londra'ya dönemiyordu? Kimdi o? Kocasını mı? Kendini dul olarak tanıtmıştı ama kocası hâlâ yaşıyor olabilirdi ve Halifax da ondan kaçmış olabilirdi... Lanet olsun. Adam her kimse onu incitmiş olabilirdi. Kötü evliliği olan kadınların yapabilecekleri şeyler çok sınırlıydı ve kaçmak da bunlardan biriydi. Bu durum işlere değişik bir bakış açısı getiriyordu.

Tabii yine de kollarını iki yana açarak onlara hoş geldin demesine gerek yoktu. Alistair dudaklarında şeytanî bir gülümsemenin belirmeye başladığını hissetti.

Ciddileşerek mutfağa girdi. Çocuklar mutfağın diğer ucundaki ocağın önünde diz çökmüşlerdi. Onu gördükleri anda suçlu, küçük yüzlerini ona çevirerek ayağa kalktılar. Aralarında duran Leydi Grey

ortaya çıktı, ateşin önüne yatmıştı. Sırt üstü dönmüşü, patileri yukarı bakıyordu. Koyuna benzeyen bakışlarını ona çevirdi, kulakları komik bir şekilde oynuyordu ama kalkmaya yeltenmedi. Buna ne gerek vardı? Çocukların ona taptığı ortadaydı.

Pöf.

Çocuk ileri doğru atıldı. "O bir şey yapmadı, gerçekten! O çok iyi bir köpek. Biz sadece onu seviyorduk. Kızmayın lütfen."

Bu çocuk onu bir canavar olarak mı görüyordu? Alistair yüzünü buruşturarak onlara doğru yürüdü. "Anneniz nerede?"

Oğlan başını çevirerek dışarıya açılan kapıya baktı ve birkaç adım geriledikten sonra konuştu. "Ahırların orada."

Ahırda ne halt ediyordu? Beygiri Griffin'i mi yıkıyordu? Yelesini papatyalarla mı süslüyordu? "Pekâlâ siz burada ne yapıyorsunuz?"

Kız kardeşinin önüne geçerek vücudunu ona siper etti. Çok gergindi, göğüs kafesi titriyordu. "Geri döndük."

Tek kaşını kaldırdı. Kız savaşa hazır görünüyordu. "Neden?"

Annesine benzeyen mavi gözlerini ona dikti. "Çünkü bize ihtiyacınız var."

Yürümekten vazgeçti. "Ne?"

Kız derin bir nefes alarak dikkatle konuşmaya başladı. "Kale-niz çok pis ve vahim durumda, onu daha hoş bir hale getirmek için bize ihtiyacınız var."

ABIGAIL BAŞINI KALDIRARAK Sör Alistair'ın yüzüne baktı. İskoçya'ya gelirken arazilerin kenarına dikilmiş kocaman taşlar görmüşlerdi. Anneleri onların *dikili taşlar* olduğunu söylemişti, çok eski devirlerde oralara konmuşlardı ama kimse neden konduklarını bil-miyordu. Sör Alistair o taşlara benziyordu; iri, sert ve biraz da ürkü-tücü. Bacakları çok uzundu, omuzları çok geniş, yüzü... Yutkundu.

Siyah yamalı sakalları vardı, izlerin olduğu yerde sakallar çıkmıyordu. Yaralar sakalının arasından kırmızı ve çirkin bir şekilde görünüyordu. Gözündekini bir bantla kapamıştı. Bu banda müteşekkirdi, aksi takdirde adamın yüzüne bakamayabilirdi. Bir gözü açık kahverengiydi, süt katılmamış çay rengine daha çok benziyordu ve o gözüyle ona küçücük bir böcekmiş gibi bakıyordu. Bir haşere. Taşı kaldırıncı altından çıkıveren o kara renkli olanlara...

"Hah," dedi Sör Alistair. Tuhaf birtakım sesler çıkararak boğazını temizledi. Sonra yüzünü buruşturdu. Yüzünü buruşturunca yavaşlığındaki izler kıvrılıyordu.

Abigail gözlerini indirdi. Bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Dün gece çığlık attığı için ondan özür dilemesi gerekiyordu ama bunu yapacak cesareti yoktu. Yeni önlüğü elbisesinin üst kısmına tutturulmuştu, onu çekti. Daha önce hiç önlük giymemişti ama annesi, köyden kendisi ve Abigail için birer önlük satın almıştı. Mutfak kullanılır hale getirmek istiyorlarsa bunları takmaları gerektiğini söylemişti. Abigail kaleyi temizleme işinin annesinin anlattığı kadar eğlenceli olmayacağını düşünüyordu.

Yeniden Sör Alistair'a baktı. Dudakları aşağı sarkmıştı ama yüzü dün geceki kadar korkunç değildi. Başını yana doğru eğdi. Sör Alistair bu kadar iri ve sert bir adam olmasaydı onun da ne yapacağını bilmez bir halde duruyor olduğunu düşünebilirdi.

"Sabah kilerde pek fazla yenilebilecek bir şey yoktu," dedi Abigail.

"Biliyorum." Dudakları düzleşti.

Jamie ateşin önünde yatan büyük gri köpeğin yanına gitti. Mutfak giridikleri anda onu görmüş ve Abigail'in tüm uyarılarına rağmen koşarak köpeği sevmeye başlamıştı. Jamie köpekleri çok seviyordu ve ısrabileceklerini aklına bile getirmiyordu. Abigail yabancı bir köpek gördüğü anda onun kendisini ısrabileceğini düşünürdü.

Londra'daki evini çok özlediğini düşündü; oradaki her şey tanıdıktı. Şimdi evde olsalardı Bayan Cummings'le birlikte çaylarını içip ekmeklerini yiyor olacaktı. Gerçi Bayan Cummings'den pek hoşlanmıyordu ama yine de onun sivri yüzünü ve servis ettiği ekmek ile çayı düşünmek için acımasına sebep oldu. Anneleri bir daha hiç Londra'ya dönmeyebileceklerini söylemişti.

Sör Alistair kızar gibi köpeğe baktı.

"Annem birazdan burada olur," dedi Abigail genç adamın dikkatini dağıtmak için.

"Ya," dedi. Yaşlı köpek patisini Alistair'ın çizmesine koydu. Sör Alistair, Abigail'e bakınca kız bir adım geriledi. Bu adam çok sert bakışlıydı. "İsimleriniz nedir?"

"Ben Abigail," dedi, "o da Jamie."

"Annem gelince çay içeceğiz," dedi Jamie. Sör Alistair'ın varlığı onu hiç de rahatsız etmiyordu. Köpeğin kulaklarını ovalayıp duruyordu.

Sör Alistair homurdandı.

"Yumurta, jambon, ekmek ve reçel de var," diye sıraladı Jamie. Genellikle her şeyi unutturdu ama yiyecek söz konusu olduğunda bu hatayı yapmıyordu.

"Sizin için de hazırlayacak," dedi Abigail dikkatle.

"İyi bir aşçı değil," dedi Jamie.

Abigail kaşlarını çatı. "Jamie!"

"E ama değil! Daha önce hiç yemek yapmadı, yaptı mı? Biz hep..."

"Sus!" diye öfkeyle fısıldadı Abigail. Jamie'nin hep hizmetkârları olduğunu söylemesinden korkuyordu. Tamam, beş yaşındaydı ama bazen çok aptal olabiliyordu.

Jamie gözlerini açarak ona baktıktan sonra ikisi birden Sör Alistair'a bakmaya başladılar.

Köpeğin üzerine eğilmiş çenesini kaşıyordu. Abigail iki parmağının eksik olduğunu gördü. İçini istemsizce bir tiksinti sardı. Belki de konuştuklarını duymamıştı.

Jamie köpeğin burnunu okşadı. "Çok iyi ve güzel bir köpek."

Köpek Jamie'nin söylediğini anlamış gibi başını eğdi ve patilerinden birini salladı.

Sör Alistair onayladı. "Öyledir."

"Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştım." Jamie yeniden köpeği okşamaya başladı. "Cinsi ne?"

"Tazı," dedi Sör Alistair. "Adı ise Leydi Grey. Atalarım onun cinsini geyik avında kullanırlarmış."

"Vay!" dedi Jamie. "Onunla hiç geyik avladın mı?"

Sör Alistair başını salladı. "Buralarda geyik çok az bulunur. Leydi Grey bugüne kadar sadece sosis avladı."

Abigail yavaşça eğilerek Leydi Grey'in sıcak başına dokundu. Sör Alistair'a değmemek için mümkün olduğunca uzağa çökmüştü. Köpek uzun diliyle parmaklarını yaladı. "Sadece sosis avlasa bile, iyi bir köpek."

Sör Alistair onu görebilmek için başını çevirmek zorunda kaldı.

Abigail'in Leydi Grey'i seven parmakları durdu. Ona çok yakındı ve gözünün ortasında yer alan ışıltıları görebiliyordu. Altın renkli yıldızlara benziyorlardı. Sör Alistair gülümse miyordu ama somurtmuyordu da. Yüzü hâlâ korkunçtu ama orada bir hüznün de vardı.

Bir şey söylemek üzere hazırlandı.

Tam o sırada mutfağın kapısı açıldı. "Kim çay istiyor bakalım?" diye sordu anneleri.

HELEN KISA BİR SÜRE DURDU. *Aman Tanrım!* Sör Alistair ile çocukları ocağın önündeydi. Çayı hazırlamadan önce döndüklerini keşfetmeyeceğini ummuştu. Yemek onu elbette ki sakinleştirmeyecekti ama Bay Kaba'yla yüzleşmeden önce kendisi de bir iki lokma bir şey yemiş olsa çok iyi olurdu. Alışveriş denen şey en başta düşünüldüğü kadar kolay bir iş değildi.

Ama soluklanacak zamanı yoktu işte. Sör Alistair yavaşça ayağa kalktı, yıpranmış çizmeleri taşa sürtünüyordu. Tanrım! Onu daha bu sabah görmüştü ama bu kadar uzun olduğunu unutmuştu... aslında bu kadar büyük olduğunu demek daha doğruduydu, şu an Abigail ile Jamie'nin yanında bir dev gibi görünüyordu ve ürkütücü. Nefesinin kesilme sebebi bu olmalıydı.

Alistair gülümseyince ensesinde bir gıdıklanma hissetti. "Bayan Halifax."

Yutkunarak çenesini kaldırdı. "Sör Alistair."

Ona doğru yürüdü, atletik yapılı, son derece maskülen ve bir o kadar da tehlikeli. "Sizi mutfağında gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Öyle mi?"

"Yanılmıyorsam." Etrafında dönüyordu ve Helen onu gözden kaybetmemek için başını çevirip duruyordu. "Sizi bu sabah işten çıkarmıştım."

Helen boğazını temizledi. "Bu konuda..."

"Aslında bundan eminim ve sizi arabaya binerken de gördüm."

"Evet, ama ben..."

"Hem de sizi götürmesi için kiraladığım arabaya." Ensesinde hissettiği şey nefesi miydi?

Arkasına döndü ama o uzaklaşarak ocağa varmıştı bile. "Sürücüye sizin bir hata yaptığınızı söyledim."

"Hata mı yapmışım?" Gözleri elindeki sepete takıldı. "Demek köye gittiniz madam, öyle mi?"

Çenesini biraz daha kaldırdı. Onun kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. "Evet, gittim."

"Yumurta, jambon, ekmek ve reçel aldınız." Geniş adımlarıyla bu kez üzerine doğru yürüdü.

"Evet, aldım." Geriye doğru bir adım attı. Tamamen içgüdüseli! Ve arkasındaki masaya çarptı.

"Peki, sürücüye ne tür bir hata yaptığımı söylediniz?" Sepeti elinden aldı.

"Ah!" Sepetini almak için uzandı ama yetişemedi.

"Hadi ama Bayan Halifax. Bana sürücüyü sizi buraya geri getirmeye nasıl ikna ettiğinizi anlatacaktınız." Jambonu sepetten çıkararak masanın üzerine koydu. "Adama rüşvet mi verdiniz?"

"Kesinlikle hayır." Ekmek ile reçeli jambonun yanına yerleştirmekle meşgul olan Alistair'ı endişeli gözlerle izliyordu. Öfkeli miydi? Eğleniyor muydu? Bunu bir türlü anlayamıyordu. Yüksek sesle bir nefes verdi. "Ona şaşırdığınızı söyledim."

Alistair ona baktı. "Şaşırmak?"

Masa tam arkasında olmasaydı kaçabilirdi. "Evet. Arabaya Glenlargo'ya alışverişe gitmek için ihtiyaç duyduğumu söyledim."

"Öyle mi?" Sepeti masanın üzerine boşaltmış ve neler olduğunu incelemeye başlamıştı. Jambon, reçel, ekmek ve yumurtanın yanı sıra, çay, güzel kahverengi bir demlik, yağ, dört adet elma, bir demet havuç, bir kap krem peynir ve bir ringa balığı almıştı.

Helen'e döndü. "Bu ne büyüleyici bir ziyafet. Kendi paranızı mı kullandınız?"

Helen kızardı. Doğal olarak kendi parasını kullanmak zorunda kalmıştı. "Evet, ben..."

"Bu ne cömertlik madam," diye hırladı. "Daha önce efendisi için kendi kaynaklarını kullanan bir kâhyadan bahsedildiğini hiç duymamıştım."

"Bana geri ödeyeceğinizden eminim..."

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

Ellerini beline koyarak yüzüne gelen saçlarını üfledi. Bu gün hayatının en çok çalıştığı günü olmuştu. "Evet, eminim. Bana ödeyeceksiniz çünkü o iğrenç sürücüye beni Glenlargo'ya götürmesi için yalvarıp durdum. Sonra dükkânları bulmam gerekti, fırıncıya dükkânını açması için dil döktüm, öğlenleri kapatıyormuş, buna inanabiliyor musunuz? Kasapla fahiş fiyatları yüzünden pazarlık yaptım ve manava kart elmaları asla almayacağımı bildirdim." Bunun köyde en çok zamanını alan iş olduğunu söylemeye gerek görmedi. "Sonra sürücüyü bizi geri getirip arabayı boşaltmama yardım etmesi için razı ettim. Yani evet, en azından harcadığım parayı ödeyeceğinizi düşünüyorum!"

Alistair'ın geniş dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Helen öne doğru eğildi, köpürmek üzereydi. "Sakin bana gülmeyin!"

"Bunu aklımdan bile geçirmem." Çekmecedan bir bıçak aldı. "Abigail, çaydanlığı tek başına doldurup ateşe koyabilir misin?" Ekmeği kesmeye başladı.

"Evet, efendim." Abigail hemen yardıma koştu.

Helen kollarını indirdi, havası sönmüştü. "Yeniden denemek istiyorum. Kâhyalıktan bahsediyorum."

"Ve evin efendisi olarak bu konuda bana söz hakkı tanınmıyor, anladım. Hayır, ona dokunma." Bu son sözleri jambonu açmaya başladığı için söylemişti. "Kaynamak zorunda ve bu uzun zaman alır."

"Öyle mi?"

“Evet öyle, Bayan Halifax.” Açık kahverengi gözleriyle ona baktı. “Ekmeğe yağ sürebilirsin. Bunu başarabileceğini düşünüyorum, yanılıyor muyum?”

Bu hakaret içeren sözlerle cevap vermedi, bıçağı alarak yağı sürmeye başladı. Daha bir keyifli görüntüyordu şimdi ama hâlâ orada kalabileceklerini söylememiştir. Helen dudağını ısırarak yan gözle ona baktı. Ekmek kesme işinde çok başarılıydı. Nefesini koyuverdi. Onun için huzurlu olmak kolaydı, geceyi nerede geçireceğini düşünmesine gerek yoktu.

Sör Alistair bir süre hiç konuşmadı, ekmekleri keserek yağlaması için ona uzatmaya devam etti. Abigail çayı çıkardı, yeni demliği kullanmaya başlamadan önce içine sıcak su dökerek çalkaladı. Kısa bir süre sonra çay, yağlı ekmek, elma, reçel ve peynirden oluşan sofralarına oturmuşlardı. Helen ikinci ekmeğinden ilk ısırığını alana kadar, içeri giren birinin durumu ne kadar tuhaf bulacağını aklına getirmede. Kalenin efendisi, mutfakta kâhyası ve onun çocuklarıyla oturmuş yemek yiyordu.

Ona bakınca Sör Alistair’ın kendisini seyrettiğini gördü. Uzun siyah saçları alnının üzerine düşmüştü, gözündeki bant ona eşkıya havası veriyordu. Gülümsedi, bu hiç nazik bir gülümseme değildi ve Helen bir anda diken üzerinde oturmaya başladı.

“Bir şeyi çok merak ediyorum, Bayan Halifax,” dedi boğuk sesiyle.

Yutkundu. “Evet?”

“Vikontes Vale’in evinde tam olarak ne işle ilgileniyordunuz?”

Kahretsin. “Bir çeşit kâhyalık yapıyordum.”

Lister onu tek başına eve taşıdıktan sonra aslında bu işi yapıyor sayılırdı. Elbette parası ödenen bir kâhyası da vardı...

“Ama esas kâhya değildiniz, aksi takdirde Leydi Vale mektubunda bu konudan bahsedirdi.”

Helen zaman kazanmak için ekmeğinden bir lokma ısırıldı.

Sör Alistair onu huzursuz edici tavıyla izlemeye devam etti, utanmaya başlamıştı. Ona daha önce de pek çok erkek bakmıştı, o gerçekten güzel bir kadındı ve bu gerçeği kabul etmemek doğru bir hareket olmazdı. Lister Dükü’nün metresi olarak da her zaman merak edilen biri olmuştu. Yani erkeklerin bakışlarına alıştı ama Sör Alistair’ın bakışında bir farklılık vardı. Diğer erkekler ona arzuyla, spekülasyon yapmak ya da meraklarını gidermek amacıyla bakarlardı ama onu görmeye çalışmazlardı. Onlar hep temsil ettiği şeyleri görürlerdi: fiziksel sevgi, değerli bir ödül ve ağızları açık bırakacak bir güzellik. Sör Alistair ise ona bakıyordu. Helen’e. Bu huzuruz ediciydi. Sanki karşısında çıplak duruyordu.

“Aşçı da değildin,” diye mırıldanarak düşüncelerini böldü. “Bunu hepimiz biliyoruz.”

Başını iki yana salladı.

“Belki de paralı bir refakatçiydin?”

Yutkundu. “Evet, pozisyonum bu şekilde de tanımlanabilir.”

“Ancak çocuklarını yanına almasına izin verilen refakatçi hiç duymadım.”

Helen karşıda oturan çocuklarına baktı. Jamie elmasıyla meşguldü ama Abigail endişeli gözlerle ikisine bakıp duruyordu.

Helen bu hain adamı bombardımana tutmadan önce gülümserdi. “Size bugün iki uşak, üç hizmetçi ve de bir aşçı tuttuğumu söylemiş miydiniz?”

BAYAN HALIFAX yeryüzündeki en şaşırtıcı kadınlardan biriydi, Alistair bunu düşünerek fincanını bıraktı. Hoş karşılanmamasına rağmen Greaves Kalesi’nde kalmayı aklına koydu; demlikler, yiye-

cekler alıyordu; kâhyası olduğuna karar vermişti ve şimdi de bir hizmetli ordusu kuruyordu.

Gerçekten nefes kesiciydi.

“Yarım düzine hizmetli mi tuttun?” diye sordu usulca.

Kaşlarını çatınca dümdüz olan alının ortasında iki çizgi oluştu.

“Evet.”

“İstemediğim ve ihtiyacım olmayan hizmetliler.”

“Onlara ihtiyacınız olduğu kesin,” dedi. “Bay Wiggins ile de ilgileneceğim. Hiç güvenilir bir tip değil.”

“Wiggins zaten *güvenilmezdir*. Aynı zamanda da ucuzdur. Bulduğun hizmetliler iyi bir maaş almak istiyorlardır, yanılıyor muyum?” O bu şekilde konuşmaya başladığında, koca adamlar bile oradan kaçmak isterdi.

Helen kaçmadı. Çenesini yine kaldırdı. “Evet.”

Büyüleyici. Bu kadın ondan korkmuyordu. “Peki ya param yoksa?”

Güzel mavi gözleri irileşti. Bu hiç aklına gelmemiştir. Bu adam parası olmadığı için bu kalede hizmetkârsız yaşıyor olabilir miydi?

“Bil... bilemiyorum,” diye kekeledi.

“İstediğim anda hizmetkâr tutabilecek param var.” Nazikçe gülümsedi. “Ama istemiyorum.”

İşin aslında işleriyle ilgilenen şahısların yazdığı raporlar doğruysa Alistair oldukça zengin bir adam bile sayılabilirdi. Amerikan Sömürgeleri’ne gitmeden önce yapmış olduğu yatırımlar son derece başarılıydı. Sonra New England flora ve faunası hakkında yazmış olduğu kitap da büyük bir başarı kazanmıştı. Yarım düzine hizmetli tutabilecek parası vardı; hatta düzinelerce bile olabilirdi. Ne komik; hiç servet yapmak gibi bir düşüncesi olmamıştı.

“Paranız varsa neden hizmetli istemiyorsunuz?” Gerçekten kâhısı karışmıştı.

Alistair eski mutfak iskemlesinde arkasına yaslandı. “Neden paramı işime yaramayan hizmetkârlara harcayayım?”

“Aşçılar işe yaramaz değildir,” diye itiraz etti Jamie.

Alistair kaşlarını kaldırarak çocuğa baktı. Jamie karşısında oturuyorku ve dirseklerini masaya yaslamıştı, elinde reçelli bir ekmek vardı.

“Öyle mi?”

“Biftekli çörek yapabildikleri sürece işe yaramaz olamazlar,” dedi çocuk. Reçel yanaklarına bulaşmıştı. Masanın üzerine de biraz dökülmüştü. “Ya da muhallebi.”

Alistair dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Fırından yeni çıkmış sıcak muhallebi Jamie’nin yaşındayken onun da en çok sevdiği şeydi. “Bu aşçı biftekli çörek ve muhallebi yapabiliyor mu?”

“Yapabildiğini düşünüyorum,” dedi Bayan Halifax gururlu bir ifadeyle.

“Aşçı kalabilir mi lütfen?” Jamie’nin gözleri açılmıştı ve son derece dürüstü.

“Jamie!” diye azarladı Abigail. Bakışlarında artık o yalvaran ifade yoktu. İlginç.

“Annemin biftekli çörek yapabildiğini hiç sanmıyorum. Sence yapabilir mi?” diye haşın bir tavırla fısıldadı Jamie. “En azından düzgün bir şey olmayacağı kesin.”

Alistair yan gözle Bayan Halifax’a baktı. Yanakları pembeleşmeye başlamıştı. Pembelik aşağılara doğru iniyordu; boynundaki bürümcük üçgen atkıdan aşağılara inip bluzunun içinde kayboluyordu. Helen onun bakışını yakaladı, gözleri irileşmişti, daha nazıydı ve biraz da hüznüydü. Gözlerindeki o ifade, içini yumuşak boynundan çok daha fazla arzuyla doldurmuştu.

Alistair masadan uzaklaşarak ayağa kalktı. "Aşçıya ve size Bayan Halifax kendinizi kanıtlamanız için sadece bir hafta veriyorum. Bir hafta. Bu süre içerisinde kâhyaların ve aşçıların gerekli olduğuna ikna edilemezsem hepiniz gidersiniz. Anlaşıldı mı?"

Kâhya başıyla onayladı ve o gözlerindeki hüznü görünce kısa bir an kendini suçlu hissetti. Hemen kendini topladı ve eski anlayışsız haline döndü. "İzin verirseniz madam, yapılacak işlerim var. Gel Leydi Grey."

Bacağına eliyle vurunca köpek yattığı yerden kalktı. Arkasına bile bakmadan mutfaktan çıktı.

Lanet olası kadın! O yalnız kalmak isterken kalesine gelmiş, bir sürtü şeyi sorgulamış, bir şeyler yapmasını istemiş ve zamanını çalmıştı. Kulesine giden basamakları ikiye ikiye tırmandıktan sonra durup Leydi Grey'i bekledi. Basamakları bacakları ağrıyormuş gibi yavaş yavaş tırmanıyordu. Bu görüntü onu daha da öfkeliyordu. Neden? Neden her şey değişmek zorundaydı? Huzur içinde oturup kitaplarını yazmayı istemek çok mu fazlaydı?

İçini çekerek Leydi Grey'in yanına doğru gitti. "Gel kızım." Eğilerek ona sarıldı. Kalp atışlarını ve bacaklarının titreyişini hissedebiliyordu. Ağırdı ama Alistair onu kollarının arasına alarak basamaklardan yukarıya taşıdı. Kuleye varınca onu yavaşça en sevdiği yere, ateşin önündeki eski halının üzerine bıraktı.

"Utanılacak bir şey yok," diye fısıldadı kulaklarını okşarken. "Sen çok cesur bir kızsın, merdiven çıkarken biraz yardıma ihtiyaç duyuyorsun o kadar, ben hep yanındayım."

Leydi Grey içini çekerek başını haliya yasladı.

Alistair ayağa kalkarak kalenin arka tarafına bakan pencereye gitti. Orada eski bir bahçe vardı, nehre doğru basamak basamak iniyordu. Daha ötede ise, yeşil tepeler gökyüzüyle buluşuyordu. Bah-

çeyi ot kaplamıştı, duvarları ve yolları sarmıştı. Yıllardır bakılmamıştı. Sömürgeler'den döndüğü günden beri.

Bu kalede doğup büyümüşü. Annesini hatırlamıyordu, o daha üç yaşındayken ölü bir kız bebeği doğururken ölmüştü. Annesinin ölümü kaleyi kedere boğabilirdi ama çok sevildiği halde bu olmamıştı. Vahşi doğada babasıyla dağ tepe gezerek, balık tutarak ablası Sophia'yle tarih ve felsefe konuşarak büyümüşü. Alistair acı acı gülmüştü. Sophia bu tartışmaları her seferinde kazanırdı, hem ondan beş yaş büyüktü hem de daha iyi bir öğrenciydi.

Yine o zamanlarda, günün birinde elbette evleneceğini düşünmüştü. Gelinini kaleye getirecekti ve yeni bir Munroe neslini başlatırdı, tıpkı atalarının yaptığı gibi. Ama bu olamamıştı. Sarah adında, yirmi üç yaşında bir kızla nişanlanmış ama daha evlenmeden önce ateşten yaşamını yitirmişti. Duyduğu acı uzun bir süre kimseyle ilişki kurmasına sebep olmuştu; sonra da çalışmaları önceliği olmuştu. Sömürgeler'e yirmi sekiz yaşında gitmiş, orada üç yıl kalmıştı ve otuz bir yaşına gelivermişti.

Sömürgeler'den döndükten sonra ise...

Etrafına bakarken eliyle göz bandını yokladı. Ondan sonra çok geç olmuştu, öyle değil mi? Orada sadece gözünü kaybetmemişti, ruhunu da yitirmişti. Geriye kalanlar uygar bir topluma yakışmayacak türdendi ve bunun farkındaydı. Kendini koruyabilmek için diğer insanlardan uzaklaştı, belki de onları koruyordu. Hüznü, ölümün çürük nefesini tatmıştı ve aynı vahşetin o toplumda da ince bir perdeyle örtülü olarak yer aldığını biliyordu. Yüzü onlara yırtıcı hayvanları hatırlatıyordu ve onlara saldırmamasından korkuyorlardı.

Bu durumu kabullenmişti, çok mutlu olmasa bile kendine yetiyordu. Çalışmaları, tepeleri ve akarsuyu vardı. Ona arkadaşlık etmesi için de Leydi Grey vardı.

Ve o gelmişti.

Her işe burnunu sokan, çok güzel bir kâhyaya ne evinde ne de hayatında yer yoktu. Münzevi hayatının değişmesine ihtiyaç duymuyordu. Kaslarını sertleştiren, tenini örseleyen bu ani arzulara hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Onda fiziksel olarak böylesine tepkiler uyardığını bilse dehşete kapılırdı; *tiksiniirdi*.

Alistair bıkkınlıkla cama arkasını döndü. Çok yakında bu kâhyalık oyunundan sıkılacak ve her kimden ya da neden saklanıyorsa bu işi yapmak için kendisine başka bir yer bulacaktı. Bu arada kendisini işlerinden alıkoymasına izin vermemeliydi.

“ON BEŞ GÜN geçti,” dedi Lister Dükü Algernon Downey son derece kontrollü bir sesle “Sana Londra’daki en iyi adamı tutmanı emrettim. Neden hâlâ iki çocuklu bir kadını bulamadı?”

Son heceyi vurgularken buz gibi bakışlarını uzun zamandır yardımcılığını yapan Henderson’a dikti. Lister’in beyaz, siyah ve koyu kırmızılarla yeni dekore edilmiş olan çalışma odasında duruyorlardı. Burası İngiltere’nin beşinci en zengin adamı olan düke son derece yakışan bir odaydı. Henderson Lister’in ihtişamlı masasının karşısında duran koltukta oturuyordu. Henderson, ufak tefek ve zayıf bir adamdı, yarım gözlükleri şu an alnının üzerinde duruyordu. Dizlerinin üzerinde bir defter vardı ve titreyen elleriyle oraya yeni notlar almaya çalışıyordu.

“Bunun üzücü bir durum olduğunu kabul ediyorum Ekselansları ve sizden özür diliyorum,” dedi Henderson fısıldarcasına kısık bir sesle. Başparmağını deftere vurarak bu konudaki yetersizliğine bir cevap bulmaya çalışıyordu. “Ama Bayan Fitzwilliam kendini ve çocukları gözlerden uzak tutmaya kararlı gibi görünüyor ve Londra gerçekten de çok büyük bir yer.”

“İngiltere’nin ne kadar büyük bir yer olduğunu biliyorum, Henderson. Ben sonuç istiyorum bahane ya da özür değil.”

“Elbette, ekselansları.”

“Sahip olduğum kaynaklarla –adamlarım, param, ilişkilerim– çoktan bulunmuş olmalıydı.”

Henderson başını kuş gibi salladı. “Doğal olarak, Ekselansları. Aslında onu kuzey yoluna kadar izlemeyi başardık.”

Lister eliyle onun sözünü kesti. “Bu tam bir hafta önceydi. Yamılmak için sahte izler bırakmış olabilir, Wales ya da Cornwall’a gitmiş olabilir, Sömürgeler’e gitmek üzere bir gemiye de binmiş olabilir. Hayır. Bu kabul edilemez. Şu an çalıştığımız adamlar onu bulamıyorsa yenilerini tutun. Hemen!”

“Elbette, ekselansları.” Henderson asabiyetle dudaklarını yaladı. “Bu işin bir an önce halledilmesi gerektiğini çok iyi anlıyorum. Sayın Düşes Bath seyahatine...”

Henderson Lister’in karısının seyahat planlarından bahsetmeye başladı ama dük onu dinlemiyordu. Yedi yaşından beri Lister Dükü’ydü; bu unvan yüzyıllara dayanıyordu. Lordlar Kamarası’nda bir yeri, sınırsız arazi ve mülkleri, madenleri ve gemileri vardı. Herkes ondan çekinirdi. Ve bir kadın –şarlatan bir doktor kızı!– onu terk edebileceğini düşünmüştü, hem de piçlerini de yanına alarak.

Kabul edilemez. Bu olay kabul edilemezdi.

Lister çalışma odasının siyah, beyaz çizgili perdelere sahip olan büyük penceresine doğru yürüdü. Onu bulacak ve çocuklarıyla birlikte geri dönmesini sağlayacaktı, ona kendisinin geçilemez olduğunu gösterecekti. Kimse onu geçemez ve bununla böbürlenemezdi.

Hiç kimse.

Bölüm Dört

Doğru Söz daha fazla yiyemeyecek hale gelince yakışıklı, genç adam onu çok hoş döşenmiş büyük bir odaya götürdü ve iyi geceler diledi. Asker o geceyi hiç rüya görmeden geçirdi ve ertesi sabah uyandığında ev sahibini yatağının yanında dururken buldu.

“Benim için bir görevi yerine getirebilecek, cesur birini arıyorum,” dedi genç adam. “Sen o kişi olabilir misin?”

“Evet,” dedi Doğru Söz.

Yakışıklı, genç adam gülümsedi. “Göreceğiz o zaman...”

DOĞRU SÖZ’den

Yeni aşçı Bayan McCleod, uzun boylu, asık suratlı ve son derece az konuşan bir kadındı. Bu kadın daha önce Edinburgh’da öldükça büyük bir evde çalışmış ama şehrin kalabalığından ve gürültüsünden haz etmediği için işinden ayrılarak ağabeyinin pastacılık yapmakta olduğu Glenlargo’ya taşınmıştı. Kendisine önerilen işi çabucak kabul etmesi, Helen’in, onun Glenlargo’nun ve ağabeyinin pastacı dükkânının sıkıcı olduğunu düşünmeye başlamış olmasından şüphelenmesine yol açmıştı.

“Umarım bu mutfak ihtiyaçlarınızı karşılar,” dedi önlüğünü parmaklarının arasında burarak.

Genç kadın neredeyse bir erkek boyundaydı, yüzü oldukça geniş bir tepsiye benziyordu ve ifadesizdi ama kızaran elleri masanın üzerindeki hamuru son derece becerikli hareketlerle yoğuruyordu. "Ocağın temizlenmesi gerekiyor."

"Ah, elbette." Helen endişeli gözlerle kocaman ocağa baktı. Daha şafak sökerken yataktan kalkmıştı ve mutfağı aşçıya hazırlayabilmek için her yerini ovalayarak temizlemişti ama ocağı temizleyecek zamanı kalmamıştı. Sırtı çok ağrıyordu, elleri kaynar su, kaba sabun ve küllü su kullanmaktan sertleşmişti. "Hizmetçilerden birinin bu işi yapmasını sağlayacağım."

Bayan McCleod hamuru büyük bir ustalıkla geniş bir güvece koyarak yanlarını kesti.

Helen yutkundu. "Evet, yapılacak başka işler de var. İşin nasıl ilerlediğine bakmak için bir saat sonra geri döneceğim?"

Aşçı omuz silkti. Hamurun içine et parçaları ve sebzeleri doldurmakla meşguldü.

Helen ne yaptığını çok iyi biliyormuş izlenimi yaratmak için başını salladıktan sonra koridora çıktı. Orada küçük not defteri ile kalemını çıkardı. Bunlar dün Glenlargo'dan aldığı ilk şeylerdi. Defterini açarak üçüncü sayfasını çevirdi ve yazmaya başladı, *ocağı temizle*. Bu not oldukça uzun bir listenin sonuna eklenmişti: *kütüphaneyi havalandır, oturma odasının penceresindeki sarmaşıkları temizle, koridorun yerini cilala, gümüş yemek takımlarını bul*.

Helen defterini ve kalemını ortadan kaldırıp saçlarını düzelttikten sonra yemek odasına doğru yoluna devam etti. Kulede ilk düzene sokulması gereken yerin burası olduğuna karar vermişti. Böylelikle Bay Kaba bu akşam düzgün bir akşam yemeği yiyerek bir kâhya sahibi olmanın ne kadar iyi bir şey olduğuna karar verebilirdi. Sabahtan beri kalenin efendisini hiç görmemişti. Kahvaltısını kulesine götürdüğünde, içeriden bağırarak kapının önüne bırakmasını

söylemişti. Kulesinde iyice sıkıldıktan sonra akşam öfkeli bir tavırla kendilerini kapının önüne koymamasını umuyordu. Yemek odasının tertemiz olması şu an gerçekten çok önemliydi.

Helen yemek odasına giden köşeyi dönünce tam bir karmaşayla karşı karşıya kaldı. Hizmetçilerden bir tanesi çığlıklar atarak önlüğüyle kafasını kapatıyordu. Diğer hizmetçi elindeki süpürgeyle odada uçan kuşu kovalıyordu. Jamie ile Abigail süpürgeli hizmetçiye yardım etmeye çalışırken orada bulunan iki uşak –aslında köyden getirtilip işe aldığı iki delikanlı– kahkahalara boğulmuşlardı.

Helen bir an ağzı açık bir şekilde onları izledi. *Neden? Neden her şey bu kadar zor oluyordu? Sonra kendine geldi. Ağrıyan bir sırtın, iş bilmeyen hizmetkârların ya da kalenin kirliliğinin bir önemi yoktu. Buradaki sorumlu oydu. Bu sahneyi o toparlayamazsa kimse toparlayamazdı. Ve eğer yapmazsa Sör Alistair, onu ve çocuklarını gelecek hafta kapının önüne koyardı. Bu kadar basitti. Hızla yemek odasının penceresine doğru ilerledi. Açılmaz gibi görünüyordu ama kilidini bularak dışarıya doğru itince cam açıldı.*

"Bu tarafa doğru kovala," dedi süpürgeli hizmetçiye.

Omuzlarına kadar inen kızıl gür saçları olan hizmetçi sözünü dinledi, oldukça hummalı geçen birkaç dakikanın ardından kuş özgürlüğün yolunu buldu.

Helen camı hızla kapayarak kilitledi.

"İşte bu kadar." Hizmetlilere dönerek derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Bacadan çıktı!" diye bağırdı Jamie. Heyecandan saçları havaya dikilmiş, yüzü kızarmıştı. "Nellie şömineyi süpürüyordu," önlüğünü yüzünden aşağı indiren hizmetçiye göstererek devam etti, "ve kuş kurumlarla birlikte aşağıya düştü."

Eski bir kuş yuvası gibi görünen kurum yığını şöminenin içinde duruyordu.

"Bir anda üzerime doğru uçuştu," dedi Nellie.

"Ve sen de orada durup bir ölüm perisi gibi çılgınlık atmaya başladın." Kızıl saçlı kız süpürgesini bir tüfek gibi omuzuna yaslamış, diğer elini de beline koymuştu.

"Ah şimdi de beni mi suçluyorsun Meg Campbell, sanki sen süpürgeyle kuş kovalamayı çok iyi biliyorsun da?" dedi Nellie hızla.

Uşaklar kahkahalar atarken hizmetçiler aralarında tartışmaya başladılar.

Helen şakaklarının zonklamaya başladığını hissetti. "Yeter!"

Kakofoni sona erdi ve bütün gözler ona çevrildi.

"Sen." Helen uzun boylu uşağa seslendi. "Mutfaka git ve oradaki ocağı süpür."

"Ama bu kızların işi," diye karşı koydu delikanlı.

"Tamam, ama bugün sen yapacaksın," dedi Helen. "İyice süpürüldüğünden ve fırçalandığından da emin ol."

"İyy," diye inleyen uşak odadan çıktı.

Helen geride kalanlara döndü. "Meg gel ve yemek masasını cilalamama yardım et. Siz ikiniz," diğer hizmetçi ile kısa boylu uşağa dönerek "bu bakanın temizlenme işini bitirin. Bu akşam odayı ateşe vermeden yanacağından emin olmalıyız," dedi.

Bütün öğleden sonrayı çalışarak geçirdiler; yıkadılar, süpürdüler, ciladılar, halıları ve perdeleri dışarıya çıkararak dövüp havalandırdılar. Saat altıda yemek odası pırıl pırıl olmuştu, şöminede güçlü bir ateş yanıyordu ve en ufak bir tütme dahi yoktu.

Helen bir eliyle sırtını ovalarken etrafına bakındı. Ne muazzam bir iş yapılmıştı! Bir daha hizmetçilerin yaptıkları işleri asla karşılıksız bırakmayacaktı. Yüzündeki gülümsemeye de engel alamıyordu. Aklına koymuş ve gerçekleştirmişti! Hizmetçilere ve hırpalanmış du-

varında olan uşaklara teşekkür ettikten sonra onları çoktan hak etmiş oldukları çayı içmek üzere mutfaka gönderdi.

"Şimdi ne yapacağız anne?" diye sordu Abigail. Çocuklar da çok güzel iş yapmışlardı. Jamie pencerelerin parlatılmasına bile yardımcı etmişti.

Helen onlara gülümsedi. "Şimdi gidip yıkanacağız ve Sör Alistair akşam yemeğini yemeye indiğinde tertemiz bir şekilde hazır olacağız."

"Ve biz de onunla birlikte yemek odasında yiyeceğiz!" diye bağırdı Jamie.

Helen canının acıdığını hissetti. "Hayır hayatım, biz yemeğimizi mutfakta yiyeceğiz."

"Ama neden?" diye sordu Jamie.

"Çünkü annem bu evin kâhyası ve Sör Alistair'la birlikte yemek yememiz doğru olmaz," dedi Abigail. "Biz burada görevliyiz ve yemeğimizi mutfakta yememiz gerekir."

Helen onayladı. "Bu doğru. Ama etli çörek mutfakta yendiğinde de aynı lezzette olacaktır, sen de öyle düşünmüyor musun? Hadi bakalım, gidip temizlenelim."

Helen ile çocuklar kırk beş dakika sonra aşağı indiklerinde Sör Alistair hâlâ ortalıkta yoktu.

"Sanırım hâlâ kulesinde," dedi Abigail dört kat yukarısını görebilecekmiş gibi tavana bakarak.

Helen ile Jamie de aynı anda tavana baktılar. Bayan McCleod yemeğin saat yedide hazır olacağını söylemişti. Bay Kaba yakın zaman içerisinde ortalıkta görünmezse yemek soğuyacaktı ve bu civarda bulunabilecek en kaliteli aşçı da bu duruma alınacaktı.

Bu önemliydi. Helen çocuklara döndü. "Canlarım, mutfaka gidip size çay verebilecek biri var mı diye bakar mısınız?" dedi.

Abigail ona baktı. "Sen ne yapacaksın anne?"

Helen sırtını dikleştirerek önlüğünü düzeltti. "Sör Alistair'ı ininden çıkaracağım."

ALISTAIR MUMLARI yaktığı sırada kulenin kapısı vuruldu. Işık oldukça soluktu ve porsuklar hakkındaki çalışmasına devam etmeye çalışıyordu. Bu bir sonraki en önemli çalışması olacaktı: İskoçya, İngiltere ve Galler'in faunası. Çok büyük bir araştırmaydı ve onun yaşındaki bilim adamlarından hiçbirinin bunu yapamayacağını düşünüyordu, bu düşüncede kibir yoktu. Dürüst olması gerekiyorsa haftalardır, hatta aylardır ilk kez bugün çalışmayı başaramıştı. Bu çalışmaya üç yıl önce büyük bir şevkle başlamıştı ama son bir yıldır çalışmalarını iyice yavaşlatmış, hatta durdurmuştu. Üzerine bir uyusukluk çökmüştü ve yazmak ağır gelmeye başlamıştı. Son birkaç haftadır tek bir satır bile yazmamıştı.

Bugün her nasılsa neler yazacağını bilerek kalkmıştı yataktan. İçine bilinmeyen bir güç, yepyeni bir nefes dolmuştu sanki. Tüm günü yazarak ve çizimler yaparak geçirmişti, aylardır yaptığından çok daha fazla şeyi bir günde yapıvermişti.

Tam çalışırken kapının çalması hiç hoşuna gitmemişti.

"Ne var?" diye kükredi kapıya doğru. Kapıyı kilitlemişti; böylelikle kadının dilediği an içeri girmesini engellemişti.

"Akşam yemeğiniz hazır," diye cevap geldi dışarıdan.

"Buraya getirin o zaman," diye seslendi. Porsuğun burnunu çizmek oldukça zordu.

Kısa bir sessizlik olunca onun gittiğini düşündü.

Bu kez kapının kolu tıkırdadı. "Sör Alistair, akşam yemeğiniz aşağıda yemek odasına hazırlandı."

"Saçma," dedi hızla. "Yemek odamı biliyorum. Oraya neredeyse on yıldır girilmedi ve son derece kirli. Değil bir insan, bir canavar bile orada yemek yemez."

"Gün boyunca orayı temizledim."

Bu, Alistair'ın kuşkulu bakışlarını kulenin kapısına çevirmesine sebep oldu. Gerçekten gün boyunca yemek odasını mı temizlemişti? Bu tam Herkül'e yaraşır bir işti. Bir an büyük bir suçluluk hissetti.

Ama hemen kendini toparladı. "Bayan Halifax, bu doğruysa ve gerçekten yeni temizlenmiş bir yemek odam varsa size çok teşekkür ederim. Bir gün muhakkak orayı kullanırım ama bu gece olmaz. Gidin lütfen."

Dışarıda sessizlik hüküm sürmeye başlayınca, gittiğinden emin olarak işine döndü. Porsuğun gözlerinin etrafını çizerken kapı şiddetle sarsıldı ve büyük bir gürültü oldu. Alistair'ın kalemi tutan eli sallandı ve kâğıt yırtıldı.

Kaşlarını çatarak mahvolan çizime baktı.

"Sör Alistair." Bayan Halifax kapının dışında konuşmaya başlamıştı, dişlerini sıkar gibi bir hali vardı. "Ya hemen dışarı çıkar ve Bayan McCleod'un gün boyu uğraşarak pişirmiş olduğu o leziz yemekleri, yine gün boyunca hizmetlilerle birlikte temizlemiş olduğum yemek odasında yersiniz ya da uşaklara bu kapıyı kırmalarını emrederim."

Alistair'ın kaşları kalktı.

"Gün boyunca sildim, süpürdüm, ovaladım ve parlattım," diye devam etti Halifax.

Kalemini bırakarak masasından kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Sizden biraz olsun nezaket beklemeyi..." diye devam ederken kapıyı açtı. Helen ağzı açık bir şekilde ona bakarak kalakaldı.

Alistair omuzunu kapıya yaslarken gülümsedi. "İyi akşamlar, Bayan Halifax."

Bir adım gerilememek için kendini zor tuttu ama mavi gözlerinde bir ürkeklik vardı. "İyi akşamlar, Sör Alistair."

Kaçıp kaçmayacağını merak ederek biraz daha üzerine gitti. "Beni aşağıda bekleyen bir yemek olduğunu düşünüyorum."

Ellerini kenetledi ama duruşunu bozmadı. "Evet."

"O zaman sizinle birlikte yemek yemekten mutluluk duyacağım."

Gözleri kısıldı. "Benimle yiyemezsiniz. Ben sizin kâhyanızım."

Omuzlarını silkerek Leydi Grey'in gelmesi için bacağına vurdu. "Dün sizinle birlikte yedim."

"Ama o mutfaktaydı!"

"Sizinle mutfakta yiyebiliyorum ama yemek odamda yiyemiyorum? Bu bana pek mantıklı gelmiyor, Bayan Halifax."

"Ben hiç..."

Leydi Grey yanlarından geçerek merdiveni inmeye başladı. Alistair kâhyasına onunla birlikte yürümesini işaret etti. "Çocukların da bizimle birlikte yemesini istiyorum."

"Abigail ile Jamie mi?" diye sordu sanki onlardan başka çocuk varmış gibi.

"Evet."

Helen merdivenden aşağı iniyordu ama birden arkasını dönerek çıldırdığını belirtir bir şekilde arkasından gelen kâhyaya baktı. Belki de çıldırmıştı. Çocuklar asla yetişkinlerle birlikte yemek yemezlerdi, özellikle onun içerisinde bulunduğu toplumda bu kesinlikle yapılmazdı.

Yemek odasına giden koridorda ilerlerken güzel kâhyası hâlâ ona itiraz ediyordu. Bu itirazlar artık inatçılığa dönüşmeye başlamıştı

Koridorda dolaşan çocukları görünce onlara başını salladı. "İçeriye girelim mi?"

Jamie yemek odasına girmeye hazırdı ama Abigail kaşlarını çatarak annesinin onayını bekledi.

Bayan Halifax dudaklarını büzdü, bu onun gibi güzel bir kadına pek de yakışmamıştı. "Bu gece Sör Alistair'la birlikte yiyeceğiz. Ama bu ilk ve son olacak."

Alistair onu kolundan yakalayarak yemek odasına doğru çekti. "Aksine Greaves Kalesi'nde kaldığınız süre zarfında sizin ve çocukların her akşam benimle birlikte yemek yemenizi istiyorum."

"Yaşasın!" diye bağırды Jamie. Masadaki yerini çoktan almıştı.

"Bunu yapamazsın!" diye tısladı Bayan Halifax.

"Burası benim kalem, madam. Burada dilediğim her şeyi yapabileceğimi size hatırlatmama izin verin."

"Ama diğer hizmetliler... Diğer hizmetliler sanacak ki..."

Alistair ona baktı. O yaban sümbülü mavisi gözler, yalvaran bir ifadeyle irileşmişti, belki de ona acıması gerekiyordu.

Ama bunu yapmadı. "Ne sanacaklar?"

"Metresiniz olduğumu."

Kırmızı dudakları aralanmıştı, altın rengi saçları yumuşacık görünüyordu, teni bembeyazdı omuzlarından aşağısı bir kuğunun karnalarını andırıyordu.

Bu hiciv bile onu öldürebilirdi.

Dudakları büzüldü. "Madam, kimsenin hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamam, bunu şimdiye kadar anlamış olmanız gerekir. Ya bu akşam bu kaleyi terk edersiniz ya da burada kalıp bu gece, hatta burada kaldığınız süre boyunca her gece yemeği benimle birlikte yersiniz. Seçim size kalmış."

Alistair iskemlesini sertçe çekerek onu izlemeye başladı, itibar endişesinin onu kaçırıp kaçırmayacağını merak ediyordu.

İçini çekti, elbisesinin kare kesimli yakasından görünen o güzel göğsü hafifçe şişmişti. Bu gece küçük eşarbını takmamıştı. Eşarp olmayınca o güzel teninin bir kısmı daha ortaya çıkmıştı. Damarlarında dolaşan kan iyice hızlanmış, hepsi aynı noktaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Kalacağım.” Adamın hâlâ tutmakta olduğu iskemleye oturdu.

Alistair iskemleyi yavaşça iterken altın rengi saçlarının üzerine doğru eğildi. “Çok memnun oldum.”

SEVİMSİZ, KABA ADAM!

Helen gözlerinden ateş püskürerek Sör Alistair’in masanın etrafından dolanarak kendi yerine gidişini izledi. Toplum ya da kurallar adamın umurunda bile değildi ve bu nedenle onu içinden çıkılamaz bir duruma umursamazca sürüklüyordu! İçini çekerek uşakların uzun boylusu olan Tom’a bir işaret yaptı. Oğlan deminden beri olup biten her şeyi ağzı açık bir şekilde köşesinden izliyordu.

“Ben ve çocuklar için tabak ve servis getirin,” dedi.

Tom hızla odadan çıktı.

“Bayan McCleod etli çörek yaptı,” diye itiraf etti Jamie.

“Sahi mi?” Bay Kaba oğluna bir piskoposla konuşmuşçasına ciddiyetle cevap vermişti.

Helen kaşlarını çatarak yeni cilalanmış olan masaya baktı. Lister, Jamie ile Abigail’in söylediği hiçbir şeyle ilgilenmezdi.

“Evet, *harika* kokuyor!” Jamie, harika kelimesini vurgulayarak onları bekleyen yemeğin gerçekten çok güzel olduğunu büyük bir keyifle dile getirmişti.

Jamie tüm akşamüstü çalışmış olmasına rağmen hâlâ enerji doluydu. Helen kendine engel olamayarak ona gülümsedi, yatma zamanı gelemeden önce bir yerlerde uyuyakalmasından korkuyordu. Yolculuk sırasında Jamie birkaç kez bu şekilde uyuyakalmıştı. Onu o zamanlarda yatağına yatırmak son derece zor oluyordu. Bundan sonra dadılara da hep müteşekkire kalacaktı.

Sör Alistair dikdörtgen masanın başında oturuyordu. Jamie sağındaydı, Abigail de solunda, Helen ondan en uzak yerde, masanın diğer ucunda oturuyordu. Jamie’nin yüzü masayla aynı hizadaydı, bundan sonra yemeklerini bu şekilde yemeye devam edeceklerse Helen’in onun altına bir yükseltici koyması gerekiyordu.

“Annem sizinle birlikte yemeyeceğimizi söylemişti.” Abigail’in mavi gözlerinde endişe vardı.

“Ah, burası benim kalem ve kuralları da ben koyarım,” diye cevap verdi Sör Alistair. “Ve ben de senin, kardeşinin ve güzel annenizin yemeği benimle birlikte yemenizi istiyorum. Bu hoşuna gitti mi?”

Abigail soruyu cevaplamadan önce bir süre kaşlarını çatı. “Evet. Yemek odasında yemek yemekten hoşlanıyorum. Bugün halıları dövdüp masayı cilaladık. Çıkan tozu görseniz inanamazdınız. Hizmetçi Nellie o kadar çok öksürdü ki neredeyse boğulacaktı.”

“Bacada da bir kuş vardı!” dedi Jamie.

Sör Alistair şömineye baktı. Eski kesme taştan yapılmıştı ve üzerinde boyalı ahşap rafı vardı. “Kuş ne renkti?”

“Siyahı ama karnı açık renkti ve çok hızlıydı,” dedi Jamie.

Tom tabaklar ve servislerle odaya girerken Sör Alistair başını salladı. “Muhtemelen bir kırlangıç. Bazen bacalara yuva yaparlar.”

Meg ile Nellie yemek tepsileriyle odaya girdiler. Meg yemeği servis ederken meraklı bakışlarını hızla etrafta gezdirdi. Nellie ise ağzı açık bir halde Sör Alistair’in yaralarına bakarken Helen’e ya-

Alistair omuzunu kapıya yaslarken gülümsedi. “İyi akşamlar, Bayan Halifax.”

Bir adım gerilememek için kendini zor tuttu ama mavi gözlerinde bir ürkeklik vardı. “İyi akşamlar, Sör Alistair.”

Kaçıp kaçmayacağını merak ederek biraz daha üzerine gitti. “Beni aşağıda bekleyen bir yemek olduğunu düşünüyorum.”

Ellerini kenetledi ama duruşunu bozmadı. “Evet.”

“O zaman sizinle birlikte yemek yemekten mutluluk duyacağım.”

Gözleri kısıldı. “Benimle yiyemezsiniz. Ben sizin kâhyanızım.”

Omuzlarını silkerek Leydi Grey’in gelmesi için bacağına vurdu. “Dün sizinle birlikte yedim.”

“Ama o mutfaktaydı!”

“Sizinle mutfakta yiyebiliyorum ama yemek odamda yiyemiyormuyum? Bu bana pek mantıklı gelmiyor, Bayan Halifax.”

“Ben hiç...”

Leydi Grey yanlarından geçerek merdiveni inmeye başladı. Alistair kâhyasına onunla birlikte yürümesini işaret etti. “Çocukların da bizimle birlikte yemesini istiyorum.”

“Abigail ile Jamie mi?” diye sordu sanki onlardan başka çocuk varmış gibi.

“Evet.”

Helen merdivenden aşağı iniyordu ama birden arkasını dönerek çıldırdığını belirtir bir şekilde arkasından gelen kâhyaya baktı. Belki de çıldırmıştı. Çocuklar asla yetişkinlerle birlikte yemek yemezlerdi, özellikle onun içerisinde bulunduğu toplumda bu kesinlikle yapılmazdı.

Yemek odasına giden koridorda ilerlerken güzel kâhyası hâlâ ona itiraz ediyordu. Bu itirazlar artık inatçılığa dönüşmeye başlamıştı.

Koridorda dolaşan çocukları görünce onlara başını salladı. “İçeriye girelim mi?”

Jamie yemek odasına girmeye hazırdı ama Abigail kaşlarını çatarak annesinin onayını bekledi.

Bayan Halifax dudaklarını büzdü, bu onun gibi güzel bir kadına pek de yakışmamıştı. “Bu gece Sör Alistair’la birlikte yiyeceğiz. Ama bu ilk ve son olacak.”

Alistair onu kolundan yakalayarak yemek odasına doğru çekti. “Aksine Greaves Kalesi’nde kaldığınız süre zarfında sizin ve çocukların her akşam benimle birlikte yemek yemenizi istiyorum.”

“Yaşasın!” diye bağırdı Jamie. Masadaki yerini çoktan almıştı.

“Bunu yapamazsın!” diye tısladı Bayan Halifax.

“Burası benim kalem, madam. Burada dilediğim her şeyi yapabileceğimi size hatırlatmama izin verin.”

“Ama diğer hizmetliler... Diğer hizmetliler sanacak ki...”

Alistair ona baktı. O yaban sümbülü mavisi gözler, yalvaran bir ifadeyle irileşmişti, belki de ona acıması gerekiyordu.

Ama bunu yapmadı. “Ne sanacaklar?”

“Metresiniz olduğumu.”

Kırmızı dudakları aralanmıştı, altın rengi saçları yumuşacık görünüyordu, teni bembeyazdı omuzlarından aşağısı bir kuğunun kanatlarını andırıyordu.

Bu hiciv bile onu öldürebilirdi.

Dudakları büzüldü. “Madam, kimsenin hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamam, bunu şimdiye kadar anlamış olmanız gerekir. Ya bu akşam bu kaleyi terk edersiniz ya da burada kalıp bu gece, hatta burada kaldığınız süre boyunca her gece yemeği benimle birlikte yersiniz. Seçim size kalmış.”

kalanarak hemen toparlandı. Başını eğerek işine devam etti. Etli çö-
reğin yanı sıra bezelye, havuç, taze ekmek ve haşlanmış meyve de
vardı. Hizmetçiler odadan çıkana kadar kısa bir sessizlik yaşandı.

Sör Alistair masaya baktı. Yemeklerin buharı tütüyordu ve ka-
dehler mum ışığında parlıyordu. Şarap kadehini eline aldı ve Helen'e
doğru kaldırdı. "Size hayranım, madam. Hem mükemmel bir ye-
mek hazırlatmış hem de yemek odasını pırıl pırıl yapmışsınız. So-
nucu gözümle görmesem böyle bir şeyin gerçekleşebileceğine asla
inanamazdım."

Helen aptal aptal gülümsediğini fark etti. Londra balolarında
aldığı övgülerin yanında bir hiç gibi duran bu sözler içini ısıtmıştı.

Alistair kadehinin üzerinden onu izlemeye devam edince, He-
len nereye bakacağını şaşırdı.

"Neden?" diye sordu Jamie.

Sör Alistair'ın gözleri oğluna çevrilince, Helen derin bir nefes
aldı; keşke yelpazesi olsaydı.

"Ne neden?" diye sordu kalenin efendisi.

"Neden kırlangıçlar bazen bacalara yuva yaparlar?"

"Bu aptalca bir soru," dedi Abigail.

"Ah ama bir doğa bilimci için hiç de aptalca bir soru değil,"
dedi Sör Alistair. Abigail ona hüzünle baktı.

Helen çocuğunu savunmak için ağzını açtı.

Sör Alistair, Abigail'e gülümsedi. Dudağının köşesi hafifçe yu-
kariya kıvrılmıştı ama Abigail rahatlamıştı, bunu gören Helen ağ-
zını kapadı.

"Neden bir kırlangıç bacaya yuva yapar?" diye sordu Sör Alis-
tair. "Neden başka bir yere değil de oraya yapar?"

"Kediden kaçmak istemiş olabilir mi?" diye bir tahmin yu-
rüttü Abigail.

"Ateşten ısınıyordur," dedi Jamie.

"Ama o bacada yüzyıllardır ateş yanmamış," diye karşı koydu
Abigail.

"O zaman neden olduğunu bilemeyeceğim," diyerek pes eden
Jamie, sorudan vazgeçip çatalını etli çöreğe batırdı.

Abigail hâlâ kaşlarını çatmaya devam ediyordu. "Bir kırlangıç
neden bacaya yuva yapsın ki? Bu gerçekten saçma ve de pis bir iş."

"Aslında kırlangıcın yeni doğmuş bebeğini kedinin ulaşamaya-
cağı bir yere saklamak isteyeceğine dair fikrin oldukça güzel," dedi
Sör Alistair. "Ayrıca kırlangıçlar diğer kuşların yuva yapmadığı bir
yerde yuva yapmak istiyor da olabilir."

Abigail Sör Alistair'a baktı. "Anlamadım."

"Kuşlar ve diğer hayvanlar, bizim gibi yemek, içmek zorunda-
dır. Yaşamak ve büyümek için kendilerine ait bir yere ihtiyaç du-
yarlar. Ama başka bir kuş özellikle de kendi türünden bir kuş yakı-
nında olursa onunla kavga etmesi gerekebilir. Kuşlar kendi yaşam
alanlarını koruma içgüdüsüne sahiptir."

"Ama bazı kuşlar bir arada yaşıyorlar," dedi Abigail. Kaşları
inatçı bir şekilde birleşmişti. "Güvercinler hep sürüler halinde uçarlar."

"Her zaman mı?" Sör Alistair ekmeğine yağ sürdü. "Yuvaları
da hep bir arada mı?"

Abigail tereddüt etti. "Bilmiyorum. Hiç güvercin yuvası gör-
medim."

"Hiç mi?" Sör Alistair, Helen'e baktı, kaşları hafifçe yükselmişti.
Helen omuz silkti. Hep Londra'da yaşamışlardı. Şehir güvercinleri
başka bir yerlerde yuva kuruyor olmalıydı, onları gördüğünü hiç ha-
tırlamıyordu. "Ah. O zaman size bazı yuvaları göstermem gerekiyor."

"Vaay!" diye bağırdı Jamie, ağzı doluydu.

Sör Alistair başını oğlana çevirdi, gözleri parlıyordu. "Güvercinlerin de yuvaları müstakildir ama yine çok haklısın kızım. Bazı kuş ve hayvanlar bir arada yaşamayı tercih ederler, hatta yeni nesillerini de bir arada büyütürler. Örneğin şu an porsuklar hakkında bir araştırma yazıyorum; onlar da *kovuk* ya da *in* adı verilen yuvalarında bir arada yaşamayı tercih ederler."

"Bize porsuk da gösterebilir misin?" diye sordu Jamie.

"Onlar son derece utangaçtır," dedi Sör Alistair etli çöreğini keşerken. "Ama isterseniz size yakınlarda bulunan bir kovuğu gösterebilirim."

Jamie'nin ağzı bezelyelerle doluydu ama görmek istediğini bildiren bir tavırla, başını heyecanla salladı.

"Kulede bunu mu yapıyorsunuz?" diye sordu Helen. "Porsuklar hakkında mı yazıyorsunuz?"

Alistair ona baktı. "Evet ve diğerlerini de. İskoçya ve İngiltere'de bulunan kuşlar, hayvanlar ve çiçekler hakkında bir kitap yazıyorum. Ben bir doğa bilimciyim. Leydi Vale sizi buraya göndermeden önce bunları söylemedi mi?"

Helen onunla göz göze gelmemeye çalışarak başını iki yana salladı. Leydi Vale'la bir şeyleri konuşabilecekleri zamanları olmamıştı. Helen, Melisande'ye gittiğinde Lister'den kaçıyor ve takip edilmekten korkuyordu. Melisande, Sör Alistair'ı İskoçya'da yaşadığı için önermişti, Londra'dan uzak olduğu için ve Helen de bu fikri son hızla kabul etmişti. Çaresizdi.

"Çok kitap yazdınız mı?" O darmadağın kulesinde ne yaptığını daha önce düşünemediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Sadece bir tane." Ona bakarak şarabını yudumladı. "New England'ın Flora ve Faunası Hakkında Kısa Bir Araştırma."

"Ben o kitabı biliyorum." Şaşkın bakışlarını Alistair'a çevirdi. "Londra'da çok fazla sattı. Pek çok kadının Bond Caddesi'ndeki kitapçıda kalan son kitabı alabilmek için birbirleriyle kapıştıklarını gördüm. Her kütüphanede muhakkak bulunması gereken bir kitap. O kitabı siz mi yazdınız?"

Alaycı bir tavırla başını eğdi. "Bunu itiraf ediyorum."

Helen kendini çok tuhaf hissetti. Söz konusu kitap, orta boy resim kâğıdı boyutlarında, son derece şık hazırlanmış, tam sayfa renkli resimler içeriyordu. Bin yıl düşünse Sör Alistair'ın bu kadar güzel bir şey yazmış olduğu aklına gelmezdi.

"Çizimleri de siz mi yaptınız?"

"Öyle de denebilir; gravürler benim çizimlerimin üzerinden yapıldı," dedi.

"Çok güzel," dedi.

Alistair kadeh kaldırdı ama bir yorum yapmadı, gözü Helen'in üzerindeydi.

"Kitabı görmek istiyorum," dedi Jamie.

Abigail yemek yemeyi bıraktı. Jamie'nin isteğini tekrarlamadı ama onun da kitabı merak ettiği ortadaydı.

Sör Alistair başını eğdi. "Kütüphanede bir tane olması gerekiyor. Gidip bakalım mı?"

"Yaşasın!" diye bağırды Jamie, bu kez her nasılsa ağzı boştu.

Sör Alistair karşısında oturan Helen'e baktı, bantlı gözünün üzerindeki kaşı yukarı kalkmıştı. Bu bir çeşit meydan okumaydı.

ALISTAIR, YENİ CİLALANMIŞ olan masasından kalkarak Bayan Halifax'a yardım etmek üzere yanına gitti. Helen bu nezakete şüpheyle bakınca, Alistair onu daha da şaşırtarak kolunu uzattı.

Sıcak bir çaydanlığa dokunurcasına parmaklarını bu kolun üzerine koydu. “Vaktinizi almak istemeyiz. Meşgul olduğunuzu biliyorum.”

Onu daha iyi görebilmek için başını eğdi. Bu kadar kolay kurtulamayacaktı. “Ne yazık ki şu an bundan başka bir işim yok. Mumu alın lütfen.”

Helen ses çıkarmadan başıyla onayladı, dudağının kenarı hafifçe seğirmişti. Servis masasında duran mumlardan birini aldı. Alistair onu kütüphaneye doğru yürütmeye başladı, çocuklar peşlerinden geliyordu. Koluna hafifçe dokunan parmakların ve yanında yürüyen kadının sıcaklığının fazlasıyla farkındaydı. Kadınlar, özellikle de güzel olanları çok sık yanına yaklaşmıyordu. Saçlarını yıka-
mak için kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordu; limon kokusu.

“İşte geldik,” dedi kütüphanenin kapısını açarken.

Kapıyı açarak içeriye girdi. Bayan Halifax hemen ondan ayrıldı, bir anda eksikliğini hissetmeye başladı ve buna hiç şaşırmadı. Aslında kadınların kaçmasına çoktan alışmış olmalıydı. Bu konuda bir yorum yapmadı; mumu ondan alarak odadaki diğer mumları yakmaya başladı.

Burası babasının, ondan önce de dedesinin kütüphanesiydi. Pek çok kütüphanenin aksine buradaki kitapların hepsi birden fazla kez okunmuştu. Dikdörtgen şeklinde bir odaydı ve cephe duvarı son derece büyük pencerelerle kaplıydı. Pencereler şu an yıllardan beri açılmamış olan tozlu perdelerin ardında gizliydi. Sadece bir tanesi yerinden çıkmıştı ve Leydi Grey’e akşamüstü güneşini ulaştırıyordu. Diğer duvarlar, yerden tavana kadar kitap dolu raflarla örtülüydü. Kütüphanenin bir ucunda küçük şömine vardı. Karşısında da iki eski koltuk ile bir sehpa duruyordu.

Mumları yakma işini bitirerek yanlarına döndü. Bayan Halifax ile çocuklar hâlâ kapının dibinde duruyorlardı. Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “İçeriye gelin. Burasının yemek odası gibi te-

miz olmadığının farkındayım ama yine de başınıza bir şey geleceğini sanmam.”

Bayan Halifax bir şeyler mırıldandıktan sonra kaşlarını çatarak koltuğa baktı, yamuktu: bir bacağı kırılmış ve onun yerine iki kitap yerleştirilmişti. Abigail parmağını tozlu raflardan birinde gezdirdi ve sonra tozlanan parmağına baktı.

Jamie üzerinde dünya haritası olan küreye doğru heyecanla koştu. “İngiltere’yi göremiyorum.”

Küre tozla kaplıydı.

“Ah.” Sör Alistair mendilini çıkararak onu temizledi. “İşte. Şimdi İngiltere görünüyor ve İskoçya da burada.” Kuzey’de bulunan Firth of Forth fiyordunu gösterdi.

Jamie gözlerini kısarak küreyi inceledi ve sonra ona baktı. “Kitabın nerede?”

Alistair yüzünü buruşturarak etrafına bakındı. Uzun zamandan beri, yazmış olduğu bu kitaba bakmamıştı. “Şuralarda bir yerde olması lazım.”

Yerde oldukça iri boyutlu kitapların kümelenmiş olduğu bir yere doğru yürüdü.

“Bunların rafa konması lazım,” diye mırıldandı Bayan Halifax. “Kitaplarınızı yerlere saçtığınıza inanamıyorum.”

Alistair, Jamie’yle birlikte kümenin üzerine eğilmeden önce homurdandı. “Ah, işte burada.”

Kitabı yere koyarak açtı. Jamie daha iyi görebilmek için yüzünü yere uzandı, Abigail onun yanına çömelerek bakmaya başladı.

“New England’da çok zaman geçirmiş olmalısınız.” Bayan Halifax çocuklarının arkasında durmuş kitaba bakıyordu. “Sayfaları birkaç çevir, Jamie.”

Alistair onun yanına gitti. “Üç yıl.”

Başını kaldırıp ona baktı; mavi gözleri mum ışığında parlıyordu. "Ne?"

"Üç yıl." Boğazını temizledi. "Bu kitabın ön bilgilerini toplamak için üç yıl New England'da kaldım."

"Bu çok uzun bir süre. Savaş işinizi zorlaştırmadı mı?"

"Tam tersine. O dönemde kralın ordularının orada bulunan farklı alaylarıyla birlikteydim."

"Ama bu tehlikeli değil mi?" Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Onun için.

Önüne bakmaya başladı. O gözler bu pis odaya hiç yakışmıyordu, onu ve çocuklarını buraya getirdiği için pişman oldu. Neden kendini onlara bu şekilde açmıştı, kendini ve geçmişini? Bu bir hataydı.

"Sör Alistair..."

Ne diyeceğini bilemedi. Evet, çok tehlikeliydi; o kadar tehlikeliydi ki bir gözünü, iki parmağını ve gururunu Kuzey Amerika ormanlarında bırakmıştı ama bunları ona söyleyemezdi. O sadece sohbet etmeye çalışıyordu.

Jamie kitaptan başını kaldırıncı cevap vermekten kurtuldu. "Leydi Grey nerede?"

Tazı onları takip etmemişti.

Alistair omuz silkti. "Muhtemelen yemek odasındaki ateşin önünde uyuyakalmıştır."

"Ama bizi özler," dedi Jamie. "Gidip onu getireceğim."

Kimse bir şey söyleyemedi ve zıplayarak odadan çıktı.

"Jamie!" diye seslendi Abigail. "Jamie, koşma!" Ve o da peşinden gitti.

"Özür dilerim," dedi Bayan Halifax.

Alistair şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Ne için?"

"Çok düşüncesiz olabiliyorlar."

Alistair omuz silkti. Çocuklara alışık değildi ama bunlar çevresinde olmasından hoşlandığı ilginç tiplerdi.

"Ben..." diye söze girdi ama tiz bir çığlık sözlerinin kesilmesine sebep oldu.

Alistair, Bayan Halifax'ı beklemeden kapıya doğru atılmıştı. Korkulu koşarak geçti. Çığlık tekrarlanmamıştı ama yemek odasından geldiğine emindi. Abigail belki de bir örümcek görmüştü. Yemek odasının kapısından girdiği anda, bunun bambaşka bir şey olduğunu anlamakta gecikmedi.

Leydi Grey tahmin ettiği gibi şöminenin önünde yatıyordu, Jamie üzerine eğilmiş onu okşuyordu, Abigail bembeyaz bir yüz ile ellerini ağzına bastırılmış bir şekilde duruyordu.

Hayır.

Yavaş adımlarla şömineye doğru ilerledi, Bayan Halifax peşindeydi. Abigail ona baktı gözlerinde yaşlar vardı.

Alistair yaklaşıncı Jamie başını kaldırdı. "İncinmiş! Leydi Grey incinmiş. Ona yardım etmelisin."

Alistair yaşlı köpeğin yanına çökerek elini yanına koydu. Sogunmaya başlamıştı. Uykuda gerçekleşmiş olmalıydı, ya yemeklerini yerken ya da kütüphaneye gittikleri sırada...

Boğazını temizlemeye çalıştı. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Var!" diye bağırdı oğlan. Yüzü kızarmış gözleri yaşlarla dolmuştu. "Var! Yapmalısın!"

"Jamie," diye mırıldandı Bayan Halifax. Oğlunun kolunu tutmaya çalıştı ama o Halifax'ten kurtulup köpeğin üzerine atıldı.

Abigail odadan koşarak kaçtı.

Alistair elini hafifçe oğlanın başına koydu. Çocuk hıçkırıkla başı titriyordu. Leydi Grey Sophia'nın hediyesiydi, yıllar önce, daha

Sömürgeler'e gitmeden önce vermişti. O zamanlar çok küçük olduğu için uzun yola dayanamayacağından korkarak onu yanına almamıştı. Paramparça olmuş bir hayatla geri döndüğünde, Leydi Grey onu bekliyordu. Onu karşılamak için hızla koşmuş, patilerini omuzlarına koymuş, her yerini yalamıştı. Ondan sonra hep yanında dolaşmıştı, kitabını yazarken de şöminenin önünde yatmıştı. Gece'nin karanlığında kâbus görerek uyandığı zamanlarda gelip burununu eline sürtmüştü.

Alistair güçlkle yutkundu. "İyi köpek," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "İyi bir kızdı."

Soğukluğunu hissederek onu okşadı.

"Ona yardım et!" diye bağırın Jamie eline vurdu. "Yardım et!"

"Yapamam," dedi Alistair boğulurcasına. "Ölmüş."

Bölüm Beş

Yakışıklı genç adam Doğru Söz'ü kalenin avlusuna çıkardı. Eskiden kalma bodur ağaçların ve porsuk ağaçlarının mükemmel budandığı, savaşçı ve şövalye heykelleriyle süslenmiş, kare şeklinde bir bahçeydi burası. Bir köşede, içinde kırlangıçların bulunduğu, küçük bir kafes vardı, kuşlar kanatlarını umutsuzca çırpıyorlardı. Bu süslü bahçenin tam ortasında, kocaman demir bir kafes duruyordu. Zemine kirli samanlar serpilmişti ve onun da tam ortasında bir yığın vardı. Mat siyahtı, üzeri pul puldu ve lifli tüyleli vardı. Yaklaşık üç metre boyundaydı ve geniş omuzlarına doğru inen iri boynuzlara sahipti. Bu şeyin gözleri sarıydı ve kan çanağına dönmüştü. Genç adamı görünce kafesin parmaklıklarına doğru gelerek homurdandı, belki dişleri gözler önüne serilmişti.

Yakışıklı genç adam hafifçe gülümseyerek Doğru Söz'e döndü. "Şimdi korktun mu?"

"Hayır," dedi Doğru Söz.

Ev sahibi bir kahkaha attı. "O zaman sen bu canavarın muhafızı olacaksın..."

DOĞRU SÖZ'den

Korkunç bir hata yapmıştı. Helen, Jamie'nin terli başını okşarken kendine kızıyordu. Jamie, Leydi Grey'i bırakmayı reddedip üzerinde ağlayarak uyuyakalmıştı. Yatağın diğer ucunda yatan

Abigail sessizdi. Yemek odasında atmış olduğu ilk çığlıktan sonra hiç ses çıkarmamıştı. Şimdi de Jamie'ye arkasını dönerek örtülerin altında büzülmüştü.

Helen gözlerini kapadı. Hayatındaki en kıymetli varlıklara ne yapmıştı böyle? Onları koruyabilmek için Londra'daki evlerinden, yani bildikleri tek yerden almış ve bu tuhaf, karanlık, tatlı köpeklerin öldüğü yere getirmişti. Belki de yanlış yapmıştı. Orada oturup Lister'a ve yaşadığı tutsak hayatına devam etmeli, çocukları uğruna unutulmuş metres olarak yaşamayı öğrenmeliydi.

Ama, hayır. Onu huzursuz ettiği ilk anda, ertesi sabah uyandı-
ğında çocuklarını yanında bulamayacağını çok iyi biliyordu. Bu za-
ten Dük'ü terk etmesinin başlıca sebebiydi: Abigail ve Jamie olma-
dan yaşaması mümkün değildi.

Gözlerini açarak doğruldu, karanlık pencereye doğru ilerledi. Manzara çok da rahatlatıcı değildi. Sarmaşıklar pencereleri sarmış olduğu için ayışığını sadece hissedebiliyordu. Pencerenin hemen önünde bir masa vardı, bunu Leydi Vale'in temize çekmesi için ver-
diği kitabı yazmak üzere kullanıyordu. Sayfaların üzerinde elini gez-
dirdi. Kitap üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu ama bunu
bu huzursuzlukla yapamayacaktı.

Çocuklarına baktı. Jamie hırpalanmış ve uykuya yenik düşmüştü. Abigail ise hiç kıpırdamıyordu. Abigail hâlâ uyanık olma ihtimali-
nin bulunduğunu düşünerek kızının tarafına yöneldi.

Omuzuna hafifçe dokundu ve fısıldadı. "Biraz yürüyüşe çıka-
cağım. Kısa zamanda dönerim."

Abigail'in kapalı olan göz kapakları kıpırdamadı ama Helen yine de onun uyumadığını düşündü. İçini çekerek yanağından usulca
öptü ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Koridor elbette ki loştu ve Helen ne tarafa gideceğine karar ve-
remiyordu. Kale insanın rahatlatıcı yürüyüşler yapması için elverişli

bir yer değildi. Ancak çok huzursuzdu ve hareket etmesi gerekiyordu. Helen boş koridorda yürürken elindeki mumun ışığı titreşp duru-
yordu. Kale beş ana kattan oluşuyordu. Çocuklarıyla paylaştığı oda
üçüncü kattaydı; bir zamanlar muhakkak çok güzel olan yatak oda-
larının ve birkaç oturma odasının bulunduğu bir koridordur burası. Helen parmaklarını oymalı ahşap kaplama duvarın üzerinde gez-
dirdi. Bu ahşapların da temizlenip cilalanması gerekiyordu ama bu
kal yapılacaklar listesinde alt sıralarda yer alıyordu.

Aniden ürpererek durdu. Planlar yapıyordu, *gelecek* planları hem-
de yarın içinde ne olup olmayacağı bilinmeyen bir kale hakkında. Lister'ın, onun ve çocuklarının peşine düşmüş olduğundan emindi. Bu fikir içini bir kez daha korkuyla titretti, bir an önce kaçmak is-
tiyordu. Ülkenin pek çok yerinde av partilerine katılmıştı. Avcılar
çok yaklaştığında kaçmaya çalışan kuşların başına ne geldiğini çok
iyi biliyordu. Gökyüzüne havalanırken vuruluyorlardı. *Hayr*. Sınır-
lerine hâkim olup burada saklanmaya devam etmeliydi.

Bir kez daha ürperdikten sonra koridorun sonunda bulunan
merdivenden inmeye başladı. Basamaklar son derece sağlam ve düz-
gündü ama üzerleri boştu. Sör Alistair'ın buraya uygun bir halı ala-
cak parası var mıydı? Duvarlara da birkaç resim asabilirdi. Bugün
birkaç güzel resme rastlamıştı. Hepsi ikinci katta bulunan, kullanıl-
mayan bir odanın duvarlarına yaslanmış duruyorlardı, üzerleri ku-
maşlarla örtülüydü.

Bu merdiven kalenin arka tarafına doğru iniyordu, mutfağa ol-
dukça yakındı. Zemin kata inince kısa bir an tereddüt yaşadı. Mut-
fakta ışık vardı. Yeni hizmetlilerden biri olamazdı. Hizmetçiler ile
uşaklar her gün köyden geliyorlardı. Bayan McCleod elbette ki ka-
leye taşınacaktı ama hizmetlilerin kaldığı bölümü gözden geçirmiş,
temizlendikten sonra taşınabileceğini bildirmişti. Mutfaktaki ışığın
iki anlamı olabilirdi; ya Sör Alistair bir şeyler atıştırıyordu ya da

Bay Wiggins orada pinekliyordu. Helen titredi. Şu an o iğrenç küçük adamla karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Bunu düşününce kalenin ön tarafına doğru yürümeye başladı. Önünden geçtiği yemek odası karanlıktı. Sör Alistair'ın köpeğin iri bedenini ne yaptığını merak etti. Jamie ve Abigail'le ilgilenmek üzere yemek odasından ayrıldığında, Sör Alistair hâlâ orada duruyordu. Onu son gördüğünde köpeğin üzerine eğilmişti. Gözü kuruydu ama bedeninin her yanından kederi belli oluyordu.

Helen bakışlarını başka yöne çevirdi. Sör Alistair'a karşı herhangi bir sevgi beslemek istemiyordu. O burada olmalarını istemediğini açıkça belirtmiş olan sevimsiz bir adamdı. Onun hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursadığını sanmıyordu. Gerçi bu tezi de çürümüştü. Merhametsiz bir canavar maskesine bürünmüştü ama altında kesinlikle bir insan olduğu ortaya çıkmıştı. Hem de incinebilen bir insan.

Kalenin ön tarafına varmıştı; ilk geldikleri gece girdikleri kapının önündeydi. Kilidi çekip kapıyı açabilmek için mumunu bırakması gerekiyordu. Sör Alistair bu işleri hiç güç harcamadan yapıyordu. Muhtemelen hep giydiği o avcı ceketinin altında kaslı bir bedene sahipti. Gözlerinin önünde kalenin efendisinin çırılçıplak bir görüntüsü belirdi, hayal gücü çok zengindi; Helen durdu, bedeni ısınarak tuhaf bir şekilde titremeye başlamıştı. Aman Tanrım! Ahlaksız bir kadın mı olmuştu? Sör Alistair'ı çıplak olarak hayal etmek iyice merakını uyandırmıştı: Genç adamın göğsü kallı mıydı? Göbeği gerçekten de görüldüğü gibi dümdüz müydü? Karanlıkta durmuş düşünmeye devam ediyordu; erkekliği uzun muydu kısa mıydı? Kalın mı ince mi?

Gerçekten ahlaksız bir kadın olmuştu.

Helen iç geçirerek bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve elindeki mumu taş basamağa koydu. Ay yükselmışti ve gözleri karanlığa alışmıştı. Girişteki ağaçlar hafif esintiyle sallanarak hışırdı-

yordu, gökyüzüne doğru uzanmışlardı. Helen titredi. Üzerine bir şey almalıydı.

Kalenin çevresini döner gibi görünen bir patika vardı, ilerlemeye başladı. Kalenin arkasına geçtiğinde ay tepelerin üzerinden parlıyordu, tepsi gibiydi. Işığı çok parlaktı, Helen gözlerini ondan almayı başardığında yalnız olmadığını gördü. Uzun boylu bir erkek figürü, eski, üzgün ve yalnız sütunlar gibi orada duruyordu. Sanki yüzyıllardan beri oradaydı.

"Bayan Halifax," dedi Sör Alistair, Helen oradan uzaklaşmak üzere arkasını döndüğü sırada. "Bana geceleri de işkence yapmaya mı karar verdiniz?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Helen. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyor ve karanlığa teşekkür ediyordu. Böylelikle sadece utanması değil, yüzünde beliren ifade de karşıdan belli olmuyordu. O hain hayal gücü onu yine çıplak olarak düşünüyormuştu. *Aman Tanrım!* "Rahatsız etmek istemedim."

Kaleye dönmek üzere arkasını döndü ama duyduğu ses onu durdurdu.

"Durun."

Ona baktı. Yüzü dağlara dönüktü ama başını hafifçe çevirdi.

Boğazını temizledi. "Kalın ve benimle konuşun, Bayan Halifax."

Bu aslında bir emirdi ama Helen bu komutun içerisinde tuhaf bir yakarı olduğunu hissetti.

Onun durduğu yere iyice yaklaştı. "Neden bahsetmek istersiniz?"

Omuz silkerek başını yeniden diğer yöne çevirdi. "Kadınların her zaman söyleyecek bir şeyleri yok mudur?"

"Moda, dedikodu ve anlamsız konulardan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu sevimli bir sesle.

Alistair tereddüt etti, sesindeki o denge hafiflemişti. "Özür dilirim."

Helen gözlerini kırıştırdı, herhalde yanlış duymuştu. "Ne?"

Omuz silkti. "Uygar yaşama çok alışık değilim, Bayan Halifax. Lütfen beni affedin."

Huzursuz olma sırası Helen'deydi. Genç adam yegâne dostunu kaybetmiş olmanın hüznünü yaşıyordu ve ona ters davranmak büyük bir ayıptı. Esasen on dört yılını bir erkeğin ihtiyaçlarına adanmıştı ve bunun tersini yapmak alışık olmadığı bir durumdu.

Helen bu tuhaf fikirleri bir kenara bırakarak ona iyice yaklaştı ve normal bir sohbet konusu bulmaya çalıştı. "Bu akşamki etli çörek oldukça güzeldi."

"Evet." Boğazını temizledi. "Oğlanın iki parça yediğini fark ettim."

"Jamie."

"Hımm..."

"Adı Jamie," dedi, eleştirmiyordu.

"Evet, Jamie." Hafifçe kaykıldı. "Jamie nasıl?"

Helen yere baktı. "Ağlayarak uyuyakaldı."

"Ah."

Helen ayışığında manzarayı izledi. "Burası çok bakımsız."

"Hep böyle değildi." Sesi oldukça kısık, tınısı insanı rahatlatıyordu. "Bahçeler nehre kadar uzanıyordu."

"Ne oldu onlara?"

"Bahçıvan öldü ve ardından başkası işe alınmadı."

Kaşlarını çattı. Bahçenin kademeleri ayışığında belli oluyordu ama orada bulunan tüm bitkiler vahşice büyümüşü. "Bahçıvan ne zaman öldü?"

Başını kaldırarak yıldızlara baktı. "On yedi... Hayır, on sekiz yıl önce."

Helen ona baktı. "Ve o zamandan beri bahçıvanınız yok mu?"

"İhtiyaç yoktu."

Konuşmadan durmaya devam ettiler. Bir bulut, ayı örttü. Burada kaç gece boyunca yalnız başına durup bahçesinden geri kalanları serettiğini merak etti.

"Siz..."

Başını eğdi. "Evet."

"Beni affedin." Karanlığın yüzünü gizlemesinden hoşnuttu. "İliç evlenmediniz mi?"

"Hayır." Kısa bir tereddütten sonra boğuk bir sesle cevap verdi. "Nişanım öldü."

"Üzüldüm."

Omuz silker gibi bir hareket yaptı. Merhametine ihtiyacı yoktu.

Ancak Helen durmak istemiyordu. "Aileniz de mi yok?"

"Edinburgh'da yaşayan bir ablam var."

"Orası çok da uzak değil. Onu sık sık görüyor olmalısınız."

Özlemle kendi ailesini düşündü. Lister'ın yanına taşındıktan sonra onları, kız kardeşlerini, ağabeyini, anne ve babasını hiç görmemişti. Romantik hayalleri uğruna ne büyük bir bedel ödemişti.

"Sophia'yı yıllardır görmedim," diyerek düşüncelerini böldü.

Yandan bakarak yüz ifadesini görmeye çalıştı. "Görüşmüyor musunuz?"

"Böyle bir şey karşılıklı konuşulmadı." Sesi buz gibi olmuştu. "Ben sık seyahat etmemeyi tercih ettim, Bayan Halifax, ablamın da beni görmeye gelmesi için bir sebep yok."

"Yaa..."

Ona doğru döndü. Ay arkasında kalmıştı ve Helen yine yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Bir anda devleşmişti ve uğursuz bir hale bürünmüştü.

"Bu gece benim hakkımda çok fazla şey sordunuz, Bayan Halifax," diye kükredi. "Ben sizden konuşmayı yeğlerim."

AYIŞIĞI YÜZÜNÜ okşuyordu, hiçbir süse ihtiyaç duymayan bir güzellikti. Bu güzellik artık zihnini dağıtmıyordu. Onu görmüş ve gerçekten takdir etmişti ama bu kamuflajın altında yatan kadını da artık görebiliyordu. Yemek odasını baştan aşağı temizlemiş olmasına rağmen, hiç de işe alışık bir kadın olmadığını düşünüyordu. Kendi geçimini sağlayan bir kadın değildi ama bir şekilde bu kılığa bürünmüş, evine ve hayatına zorla girmişti. İlginç. Buna ne sebep olmuştu? Geride nasıl bir yaşam bırakmıştı? Saklandığı adam kimdi? Alis-tair, Bayan Halifax'a bakmaya devam etti, o yaban sümbülü mavisi gözlerdeki ifadeyi görmeye çalışıyordu ama gece onları gizliyordu.

"Hakkımda ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Sesi tekdüzeydi, hatta erkeksi bir dürüstlüğe sahipti; onun bu aşırı kadınsılığıyla yarattığı zıtlık son derece şaşırtıcıydı. Hatta büyüleyiciydi.

Başını biraz daha eğerek onu incelemeye devam etti. "Dul olduğunuzu söylediniz."

Çenesi havaya dikildi. "Evet, elbette."

"Ne kadar oldu?"

Bakışlarını kaçırarak birkaç saniyelik bir tereddüt yaşadı. "Bu sonbaharda üç yıl olacak."

Başıyla onayladı. Çok başarılıydı ama yalan söylüyordu. Kocasını hâlâ yaşıyor muydu? Yoksa başka bir adamdan mı kaçırıyordu? "Bay Halifax ne işle meşguldü?"

"Doktordu."

"Anladığım kadarıyla çok başarılı değildi."

"Neden böyle bir karuya vardınız?"

"Başarılı olsaydı," diye konunun üzerine bastırdı, "şu an çalışmak zorunda kalmazdınız."

Elini alnına götürdü. "Beni affedin ama bu konu beni gerçekten rahatsız ediyor."

Şu an ona acıması ve kaçmasına izin vermesi gerekiyordu ama onu iyice köşeye sıkıştırmıştı ve içindeki merakı bastırması mümkün değildi. Onun bu rahatsızlığı, içindeki merakı daha da körüklemişti. Bir adım daha yaklaştı; göğsü omuzuna değmek üzereydi. Burnuna saçlarının limon kokusu doldu. "Kocanıza düşkün müydünüz?"

Elini aşağı doğru indirirken ona öfkeyle baktı, sesi acıklıydı. "Ona delice âşıktım."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, bu hiç de hoş bir gülümseme değildi. "Ölümü tam bir trajedi idi yani."

"Evet, öyleydi."

"Genç yaşta mı evlendiniz?"

"On sekiz yaşımdaydım." Bakışları yere indi.

"Ve mutlu bir evliliğiniz vardı."

"Hem de çok mutlu." Savunmaya geçmişti, yalanı rahatça anlatılıyordu.

"Nasıl biriydi?"

"Ben..." Kollarını bedenine sardı. "Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Kesinlikle," dedi kelimeyi uzatarak. "Londra'da nerede yaşıyordunuz?"

"Bunu söylemiştim." Sesi daha dengeli çıkmaya başlamıştı. "Leydi Vale'in evindeydim."

"Elbette," diye mırıldandı. "Benim hatam. Ev yönetimine dair engin tecrübelerinizi unuttu verdim."

"Engin değil," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsunuz."

Bir süre öylece durdular, kalenin köşesinden rüzgâr ısığını çaldı.

Usulca konuşmaya başladı, yüzü hâlâ diğer tarafa dönüktü. "Benim şu anda... Şu anda kalacak bir yere ihtiyacım var."

İçini bir zafer sevinci kapladı. Onu yakalamıştı. Buradan ayrılamazdı. Bu zafer duygusunun aslında hiçbir anlamı yoktu. Geldiğinden beri onu gitmesi için zorluyordu ama şu anda burada kalmak zorunda olduğunu öğrenmek –ki onurlu bir erkek olarak buna elbette ki *izin* verecekti– içini mutlulukla doldurmuştu.

Bunu belli etmeyecekti. "Bayan Halifax beni çok şaşırtan bir şeyi itiraf etmek zorundayım."

"Neymiş o?"

Biraz daha eğildi, dudakları limon kokulu saçlarına değmek üzereydi. "Sizin gibi güzel bir kadının etrafının taliplerle kuşatılmış olması gerektiğini düşünüyorum."

Helen başını çevirince yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalmıştı. Konuşurken nefesinin dudaklarını örselediğini hissetti. "Beni güzel mi buluyorsunuz?"

Sesi ifadesizdi.

Alistair başını yana eğerek o güzel alnı, dolgun dudakları ve gözleri seyretti. "Hem de çok."

"Güzelliğin bir kadınla evlenmek için yeterli bir sebep olduğunu düşünüyorsunuz demek?" Sesi ciddileşmişti.

Gizemli Bay Halifax karısına ne yapmıştı? "Pek çok erkeğin öyle düşündüğü şüphe götürmez."

"Kadının nasıl biri olduğunu hiç düşünmezler," diye mırıldandı. "Nelerden hoşlandığını, nelerden korktuğunu, beklentilerini ya da ruhunu görmezler."

"Öyle mi?"

"Evet." Güzel gözleri hüznle kararmıştı. Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru uçuşturdu.

"Zavallı Bayan Halifax," diye usulca alay etti. İçinden gelen dürtüyü bastırmadı sol elini uzatarak saçları yüzünden itti. Teni ipek gibiydi. "Bu kadar güzel olmak ne korkunç bir durum."

Düzgün alnı hafifçe buruştu. "Pek çok erkek dediniz."

"Öyle mi dedim?" Elini indirdi.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kararlıydı. "Bir eşte aradığınız en önemli özellik güzellik, değil mi?"

"Ah, ama korkarım benim durumumu unutuyorsunuz. Güzel bir kadın çirkin bir kocadan ya kaçır ya da ondan nefret eder, doğanın düzeni budur. Benim kadar itici bir adam kendisine güzel bir kadın arayacak kadar aptal olmamalıdır." Onun büyüleyici güzellikteki gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Pek çok şey olabilirim ama aptal değilim, Bayan Halifax."

Önünde hafifçe eğildikten sonra, bu yalnız ve çekici genç kadını orada bırakarak kalesine doğru yürümeye başladı.

"NE ZAMAN EVE döneceğiz?" diye sordu Jamie ertesi gün akşamüstü. Yerden bir taş alarak fırlattı.

Taş çok uzağa gitmedi ama Abigail yine de kaşlarını çatı. "Bunu yapma."

"Neden?" diye sızlandı Jamie.

"Çünkü birine gelebilir ya da bir şeye."

Jamie eski ahır avlusuna baktı; onların dışında sadece birkaç tane güvercin vardı. "Kime?"

"Bilmiyorum!"

Abigail de bir taş atmak istiyordu ama küçük hanımlar böyle şeyler yapmazdı. Ayrıca dövmeleri gereken eski bir halı vardı. Anneleri uşaklardan birine avlunun bir köşesine ip çektiymişti ve şimdi ipin üzeri dövülmeyi bekleyen halılarla doluydu. Abigail'in kolları ağrıyordu ama yine de elindeki süpürgeyi tüm gücüyle ona savurmaya çalışıyordu. Halıya vurmak bile ona iyi geliyordu. Yoğun bir toz bulutu çıktı.

Jamie yeni bir taş almak üzere yere çöktü. "Eve gitmek istiyorum."

"Bunu sürekli söylüyorsun," dedi Abigail şikâyetçi bir tavrıyla.

"Ama istiyorum." Ayağa kalkarak taşı fırlattı. Taş ahırın duvarına çarparak yerdeki gri taşların üzerine düştü. "Eski evimizde hiç halı dövmezdik. Bayan Cummings bizi arada bir parka götürürdü. Burada çalışmaktan başka yapacak hiçbir şey yok."

"Tamam ama eve gidemeyiz," dedi Abigail. "Ayrıca sana söyledim..."

"Hey!" Arkalarından bir ses duyuldu.

Abigail süpürgesini bırakmadan başını çevirdi.

Bay Wiggins üzerlerine doğru yürüyordu, zencefil rengi saçlar rüzgârda uçuşurken kollarını iki yana sallıyordu. "Taşları o şekilde atarak ne yapmaya çalışıyorsun? Ahmak mısın nesin?"

Abigail doğruldu. "Ahmak değil..."

Bay Wiggins şaşırmış bir at gibi burnundan soludu. "Herhang birine gelebilecek şekilde taşları fırlatmak ahmaklık değilse ben ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Bu şekilde konuşamazsın!" dedi Jamie. Ellerini yumruk yaparak durdu.

"Bu şekilde konuşmazsın." Bay Wiggins aksanlarını taklit etmeye başlamıştı. "Sen kendini ne sanıyorsun ahmak Londra piçi?"

"Babam bir dük!" diye bağırdı Jamie kıpkırmızı bir suratla.

Abigail korku içinde dondu.

Bay Wiggins başını arkaya atarak kahkahalar atmaya başlamıştı. "Bir dük ha? Yani şimdi sen ne oluyorsun? Küçük dük mü? Hah! İşler dük ol ister olma taşları atamazsın."

Kahkahalar atarak yoluna devam etti.

Abigail nefesini tutarak adamın görüş alanından çıkmasını beledikten sonra kardeşini omuzlarından tutarak sarsarken öfkeyle fısıldadı, "Jamie! Dükten bahsetmememiz gerektiğini çok iyi biliyorsun!"

"Bana piç dedi." Jamie'nin yüzü hâlâ kırmızıydı. "Bizim babamız bir dük."

"Ama annem bunu kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledi."

"Buradan nefret ediyorum!" Jamie başını kızgın bir boğa gibi sallayarak avludan dışarıya koştu.

Ya da koşmaya başladı. Kalenin köşesini döndüğü anda diğer yönden gelen Sör Alistair'a çarparak tökezledi.

"Hey, dikkat et." Sör Alistair, Jamie'yi elleriyle yakalamayı başardı.

"Bırak beni!"

"Tamam."

Sör Alistair ellerini çekti ve Jamie serbest kaldı. Özgürlüğünü kazanmıştı ama bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Kalenin efendisinin önünde başı yere eğik, dudakları sarkmış bir şekilde durmaya devam etti.

Sör Alistair onu bir süre inceledikten sonra tek kaşını kaldırarak Abigail'e baktı. Saçları yüzünü örtüyordu, yaraları güneşte iyice ortaya çıkmıştı, çenesi kasılıydı ama yine de Bay Wiggins kadar korkunç değildi.

Abigail süpürgesini elinde tutarak ayak değiştirdi. "Halıları dövyüyoruz." Eliyle arkasında duran halıyı göstermeye çalıştı.

"Görüyorum," diyen Sör Alistair yeniden Jamie'ye baktı. "Bir kürek almak için ahıra gidiyorum."

"Niye?" diye homurdandı Jamie.

"Leydi Grey'yi gömeceğim."

Jamie omuzlarını kamburlaştırarak yerdeki Arnavut taşlarını tekmelemeye başladı.

Herkes susmuştu.

Abigail dudaklarını ıslatarak konuştu. "Çok, çok üzgünüm."

Sör Alistair tek gözüyle ona baktı, ifadesi hiç de dostça değildi ama Abigail tüm cesaretini toplayarak korkusu ve utancı ona mâni olmadan önce içinden gelenleri hızla söyledi. "Leydi Grey için çok üzgünüm ve çığlık attığım için de özür dilerim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Abigail derin bir nefes aldı. "Geldiğimiz ilk gece. Sizi görünce çığlık attığım için özür dilerim. Hiç hoş bir tavır değildi."

"Ah. Pekâlâ... Teşekkür ederim." Bakışlarını kaçırarak boğazını temizledi, tekrar sessizlik oldu.

"Size yardım edebilir miyiz?" diye sordu Abigail. "Yani Leydi Grey'i gömmenize."

Sör Alistair kaşlarını çattı, göz bandının üzerinde birleşmişlerdi. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

"Evet," dedi Abigail.

Jamie başıyla onayladı.

Sör Alistair onları kısa bir süre inceledikten sonra başını salladı. "Toki bakalım. Burada bekleyin."

Ahıra giderek elinde bir kürekle geri döndü. "Gelin."

Onlara bir kez daha bakmadan kalenin arkasına doğru ilerlemeye devam etti.

Abigail süpürgesini bıraktı. Ardından iki kardeş onu izlediler. Abigail yan gözle Jamie'ye baktı, yaşlar gözlerinin kenarlarına birikmişti. Bir gece önce çok uzun bir süre ağlamıştı ve çıkardığı sesler Abigail'in içini acıtmıştı. Kaşlarını çatarak yürümeye devam etti. Yol engebeli ve taşlarla doluydu; Sör Alistair onları nehre doğru inen arkadaki bakımsız bahçeye götürüyordu. Leydi Grey'i çok uzun zamandan beri tanımıyorlardı ve bu çok aptalcaydı ama Abigail de ağlamak istiyordu. Köpeği gömmesine yardım etmeyi neden istediğini kendi de bilmiyordu.

Bahçelerin alt kısmında çimenli bir çayır vardı. Sör Alistair nehre doğru yoluna devam etti, Abigail akan suların sesini duymaya başlamıştı. Biraz daha yukarıda, nehrin içinde birtakım kayalar vardı ve sular aralarından köpürerek çağlıyordu. Bahçenin alt kısmındaki sular ise sakindi, ağaçların arasında duran bir havuza benziyordu. Ağaçların birinin altında eski bir halı bir şeyin üzerine sarılmış duruyordu.

Abigail boğazının yanmaya başladığını hissederek başka bir yere baktı.

Jamie hızla halının yanına gitti. "İçinde mi?"

Sör Alistair onayladı.

"İyi bir halıya kıymak biraz aptalca," diye mırıldandı Abigail.

Sör Alistair ona baktı. "Kulemde şöinenin önünde bu halının üzerinde yatmayı çok severdi."

Abigail utanarak gözlerini kaçırdı. "Ah."

Jamie yere diz çökerek eski halıyı köpeğin kürküymüş gibi okşamaya başladı. Sör Alistair kazmasıyla ağacın altını kazmaya başladı.

Abigail akarsuya yaklaştı. Su temiz ve serindi. Yüzeyinde birkaç yaprak tembel tembel yüzüyordu. Dikkatle çökerek dibindeki taşlara bakmaya başladı. Çok yakındaymış gibi görünüyorlardı ama onların derinde olduklarını biliyordu.

Arkada duran Jamie sordu. "Onu neden buraya gömüyorsun?"

Abigail toprağa vuran kazmanın sesini duyabiliyordu. "Benimle dolaşmayı severdi. Buraya balık tutmaya geldiğimde bu ağacın altında uyurdu. Burayı severdi."

"Güzel," dedi Jamie.

Ondan sonra sadece Sör Alistair'ın kazma darbeleri duyuldu. Abigail suya doğru eğilerek parmaklarını içine soktu. İnanılmaz dercede soğuktu.

Kazma işi sona erdiğinde halının huşirtısı duyuldu. Sör Alistair homurdandı. Abigail yüzünü suya iyice yaklaştırdı, orada sallanan yosunu seyrediyordu. Bir denizkızı olsaydı, ileride su yosunlarının ortasında duran kayanın üzerine uzanabilirdi. Sular her yanından akardı ve dünyaya dair hiçbir sesi duymazdı. Güvende olurdu. Mutlu olurdu.

Bir balık parlayınca doğruldu.

Arkasına döndüğünde Sör Alistair kürekle Leydi Grey'in mezarının üzerine yığılmış olduğu toprağı düzeltiyordu. Jamie çayırda beyaz bir çiçek kopararak mezarın üzerine koydu.

Kardeşi ona döndü, elinde bir çiçek daha vardı. "İster misin, Abby?"

Nedenini bilemiyordu ama yüreği göğüs kafesinin içinde patlayacak gibiydi. Bu olursa ölürdü.

Arkasını dönerek son hızla kaleye doğru koşmaya başladı, ritizgâr yüzüne vuruyordu, onun tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırmasına izin verdi.

İLK YILLARDA, daha henüz çok saf ve âşıkken Helen geceleri Lister'in ziyarete geleceğini düşünerek uyumazdı. Geceler boyunca bu nöbeti tuttuktan sonra, vazgeçmiş ve yalnızlığı kabullenmişti. Artık o yıllar çok geride kalmıştı. Şu an üzerinde geceliği ve sabahlığıyla loş kütüphaneyi arşınlayarak Sör Alistair'ı bekliyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Neredeydi bu adam?

Yemeğe inmemiştii, Helen onu almak üzere kulesine tırmandığında orada olmadığını görmüştü. Kızarmış ördek buz gibi olana kadar beklemiş ve sonunda yemeğe başlamak zorunda kalmıştı, temiz yemek odasında çocuklarıyla birlikte yemiştii yemeğini. Donmuş sosuyla soğumuş ördeğini yerken, Jamie akşamüstü köpeği gömlüklerini anlatmıştı. Abigail tabağındaki bezelyeleri biraz karıştırdıktan sonra migreni olduğunu söyleyerek izin istemiştii. Yaşı migreni olamayacak kadar küçüktü ama kızının haline acımış ve onu rahat bırakmaya karar vermişti. Bu da başka bir endişelenme sebebiydi; Abigail çok üzgündü ve içine kapanmıştı. Keşke kızı için bir şeyler yapabilseydi.

Gecenin geri kalanını ise Bayan McCleod'la yemekler hakkında konuşup mutfağı yeniden tefriş ederek geçirmişti. Sonra mutfaktaki ocağın önünde Jamie'yi yıkamış ve onu yatağı yatırmadan önce orada oluşturdıkları küçük gölü kurulamak zorunda kalmıştı. Bu işleri yaptığı sürece kulağı hep kapıda olmuştu, Sör Alistair'ın dö-

nüşünü bekliyordu. Ama tek duyduğu şey sarhoş Bay Wiggins'in ahırda çıkardığı sesler olmuştu. Bundan bir süre sonra da yağmur başlamıştı.

Neredeydi? Ve daha da önemlisi, Helen niye bunu umursuyordu? Helen Amerika'nın çiçek ve kuşları hakkındaki muhteşem kitabının bulunduğu yığının önünde durdu. Mumunu duvarın önünde duran masanın üzerine koydu ve iri kitabı eğilerek yerden alıp masanın üzerine yerleştirdi. Çıkan toz, hapşırmasına sebep oldu. Sonra mumu kitabın üzerine damlamayacak şekilde yakına getirdi ve kitabı açtı.

Kitabın ilk sayfasında elle çizilip boyanmış klasik bir kemer vardı. Kemerin ardında yemyeşil bir orman, masmavi bir gökyüzü ve bir göl vardı. Kemerin bir yanında kumaşlara sarınmış güzel bir kadın duruyordu, bunun bir alegori olarak oraya konduğu ortadaydı. Elini okuyucunun kemerden girmesini ister bir şekilde içeriye doğru uzatmıştı. Kemerin diğer yanında ise güderi bir pantolon ve ceket giymiş, geniş kenarlı bir şapka takmış olan bir adam duruyordu. Omuzunda bir heybe asılıydı, bir elinde büyüteç, diğerinde ise bir baston taşıyordu. Resmin altında bir yazı vardı. YENİ DÜNYA MAJESTELERİNİN BOTANİKÇİSİ ALISTAIR MONROE'YA MUCİZELERLE DOLU KAPISINI AÇTI.

O küçük adam Sör Alistair'ı mı simgeliyordu? Helen daha yakından baktı. Ona hiç benzemiyordu. Çizimdeki adamın aşk melegine benzeyen kıvrımlı dudakları ve pembe yanakları vardı, daha çok erkek kıyafetleri giymiş bir kadına benziyordu. Burun kıvrarak ikinci sayfaya geçti. Burası başlık sayfasıydı ve güzel bir yazıyla kitabın adı yazılmıştı. NEW ENGLAND'IN FLORA VE FAUNASI HAKKINDA KISA BİR ARAŞTIRMA YAZAN: ALISTAIR MUNROE. Bir sonraki sayfada ise şöyle yazıyordu;

Tanrının huzurunda kabul buyurdıkları takdirde

İNGİLTERE KRALI

Yüce Majesteleri GEORGE'a ithaf edilmiştir.

Sadık bendeniz Alistair Munroe

1762

Bu kitap kralı gerçekten çok mutlu etmiş olmalıydı, kitabın yayınlanmasından kısa bir süre sonra yazarına şövalyelik unvanı verildiğini duyduğunu hatırlıyordu. Helen birkaç sayfa daha çevirdikten sonra içini çekerek durdu. Dün akşam kitaba dikkatini tam olarak verememişti. Çocukların başları görmesini engelliyordu. Ama şimdi...

Karşısında tam sayfa bir çizim duruyordu, çıplak bir dalın üzerinde, uzun kıvrımlı taç yaprakları olan bir çiçektir bu. Lavanta pembesi renge sahip olan çiçek katmer katmer açmıştı ve muhteşem görünüyordu. Çiçeğin altına bölümlerinin yazıldığı bir dal çizilmişti ve ucunda da bir yaprak bulunuyordu. Bu yaprağın üzerine son derece görkemli, sarı-siyah renkte bir kelebek konmuştu ve son derece detaylı bir çizimdi; bacakları, antenleri, hiçbir şeyi unutulmamıştı. En altta da adı yazılıydı. RHODODENDRON CANADENSE.

Bu resimleri çizmiş olan sanatçı nasıl da bu kadar aksi ve medeniyetsiz bir insan olabilirdi? Başını sallayarak yeni bir sayfa açtı. Kütüphane çok sessizdi, sadece pencerelere çarpan yağmurun sesi duyuluyordu. Mükemmel çizimler aklını başından almıştı, orada büyülenmiş bir şekilde durarak sayfaları yavaşça çevirmeye devam etti, ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi.

Helen bu büyüyü neyin bozduğunu bilmiyordu, bir ses duymuş olamazdı, yağmurun sesi her şeyi bastırıyordu ama kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Mumu ufalmıştı, kütüphanenin kapısına doğru yürümeye başlamadan önce dikkatle onu eline aldı. Koridor boş ve karanlıktı, yağmur ön kapıları da dövüyordu. Aslında bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Mumu kenara koyarak kapıları açmaya başladı. Kapı kısa bir süre direndikten sonra inleyerek açıldı. Yağmur içeriye girmeye başladı, bir anda sırlıklam olmuştu. Helen yediği soğuşun şokuyla iğini çekti ve evin önündeki yola bakmaya başladı.

Hiçbir şey yoktu.

Ne aptaldı! Bir hiç uğruna sırlıklam olmuştu. Helen kapıları kapatmaya yeltendiği sırada gördü: Giriş yolunun yanındaki ağaçların arkasında uzun bir karaltı vardı. Bu ata binmiş bir adamdı. İğini önce bir huzur kapladı ve sonra bu görüntü onu çılgına çevirdi.

Merdiveni yuvarlanırcasına indi, saçları hemen kafasına yapışmıştı, bir yandan da çılgık atarak saatlerdir yaşadığı endişeleri kusuyordu. "Ne yapıyordun? Gün boyunca evini temizledikten sonra akşam yemeğini de hazırlayacağım ve sen onu laubali bir tavırla kaçıracaksın, bu olabilir mi? Çocukların seni beklediğini bilmiyor musun? Jamie büyük hayal kırıklığına uğradı. Ve ördek de soğudu hem de buz gibi oldu. Bayan McCleod'dan gerektiği gibi özür dilemeyi başarıp başaramadığını bilemiyorum ve o, bu civarda zor bulunan, yegâne bir aşçı!"

Atın üzerine fazlaca eğilmişti, şapkası uçmuştu, eski ceketinin omuzları sırlıklamdı ve parlıyordu. Her yanı ıslanmıştı aslında. Ölü gibi beyazlanmış olan yüzünü Helen'e çevirdi, dudağı alaycı bir tavırla kıvrıldı. "İnsanı harika bir şekilde karşılıyorsunuz, Bayan Halifax."

Atın dizginlerini yakaladı, yağmurun altında gözlerini kırıştırtıp duruyordu. "Bir anlaşma yaptık, sen ve ben. Ben masada seninle oturacaktım ve sen de -sen de!- akşam yemeklerine gelecektin. Benimle bir anlaşma yaptıktan sonra bunu kendi kendine bozmaya nasıl cüret edersin? Beni nasıl ciddiye almazsın?"

Bir an gözünü kapayınca, Helen onun yüzündeki yorgunluk izlerini gördü. "Bu konuda sizden özür dilemem gerekiyor, Bayan Halifax."

Helen kaşlarını çatı. Kötü görünüyordu. Bu sağanakta kaç saatır ata biniyordu? "Neredeydin? Seni bu fırtınada sokağa çıkaran acil şey de neydi?"

"Bir heves," dedi gözünü yeniden kapayarak. "Kesinlikle bir heves."

Ve attan düştü.

Helen çılgık attı. Şans eseri at çok iyi eğitilmişti ve onu ezmeye kalkışmadı. Sırtüstü düşmüştü, Helen üzerine doğru eğildiğinde ceketinin içinde bir şeyin kıpırdadığını gördü. Islak kumaşın arasından küçük, siyah bir burun göründü ve bir sızlanma duyuldu.

Sör Alistair'ın ceketinin altında bir köpek yavrusu vardı.

Bölüm Altı

Doğru Söz her gün bu budanmış porsuk ağaçlarından oluşturulan bahçenin tam ortasında duran korkunç şeyin muhafızlığını yapmaya başladı. Bu son derece monoton bir işti. Yaratık kafesinde somurtuyordu, kırlangıçlar durmadan kanat çırpıyor ve heykeller aptal aptal bakıyordu.

Yakışıklı genç adam her akşam güneş tam batmadan önce gelerek Doğru Söz'ü görevinden azlediyor ve hep aynı soruyu soruyordu: "Bugün seni korkutacak bir şey gördün mü?"

Ve Doğru Söz her akşam aynı cevabı veriyordu: "Hayır..."

DOĞRU SÖZ'den

"Bay Wiggins!" diye bağırdı Helen sağanakla karışan rüzgârın içinden. "Bay Wiggins, gelip bana yardım edin!"

"Sus," diye inledi Sör Alistair, kendine gelmeye başlamıştı. "Wiggins ya uyuyordur ya da sarhoştur. Ya da ikisi birden."

Helen kaşlarını çattı. Suyun ortasında yatıyordu, yavru göğsünün üzerindeydi, adam da bu küçük yaratık da soğuktan titriyordu. "Seni içeriye götürebilmek için yardıma ihtiyacım var."

"Hayır." Oturur duruma geçti. "Olmaz."

Helen onun kolunu tutarak yukarıya doğru çekmeye çalıştı. "İnatçı adam."

"İnatçı kadın," diye cevap verdi Alistair. "Yavruya dikkat et. Ona bir şilin ödedim."

"Ve o küçük canavarı eve getirirken neredeyse ölecektin," diye soludu.

Helen ayaklarının üzerinde sallandı. Kollarını donmuş göğsüne sararak onu dengede tutmaya çalıştı. Başı kolunun altında kalmıştı. Alistair ağır olan kolunu omuzuna attı. "Sen delisin."

"Bir kâhyanın efendisiyle bu şekilde konuşması doğru mu?" Dişleri birbirine vuruyordu ama yavruyu kolunun kıvrımına yerleştirmekle meşguldü.

"Yarın sabah işime son verebilirsin," dedi onu basamaklardan yukarıya çıkarmaya uğraşırken. Tüm alaycılığına rağmen tüm ağırlığıyla ona yaslanıyordu, yanağının altında kabarıp inen göğsünü hissedebiliyordu. Çok iri ve inatçı bir adamdı, saatlerdir yağmurda at sürmüş olmalıydı.

"Unut bunu, Bayan Halifax, kapımın önüne geldiğin günden beri seni iki kez işten çıkarmaya çalıştım ve ikisinde de başarısız oldum. Dikkat et." Kapının çerçevesine doğru yığılırken Helen'in de dengesini bozdu.

"Sadece bana uysan ne olur," diye soludu Helen.

"Hükmetmeyi ne kadar da çok seven bir kadınsın," dedi eşikte tökezlerken. "Sen yönetmesen hayatım kimbilir nasıl olurdu bilemiyorum."

"Ben de." Onu duvara yasladıktan sonra kapıyı kapadı. Yavru sızlandı. "Ateşin çıkınca hak ettiğin cezayı bulmuş olacaksın."

"Aman Tanrım kulağa ne hoş gelen bir ses," diye mırıldandı. "Yumuşacık, nazik bir adamın içindeki koruma dürtüsünü uyandıracak cinsten."

Helen homurdanarak onu merdivene doğru yürütmeye başladı. Arkalarında yarın sabah temizlenmesi gereken su lekeleri bırakıyorlardı. Tüm alaycılığına rağmen yüzü bembeyazdı ve inanılmaz bir şekilde titriyordu. Helen gerçekten ölümcül bir hastalığa yakalanmasından korkmaya başladı. Babasına yardım ederken ateşin devirdiği bir sürü güçlü adam görmüştü. O canlı, neşeli adamlar bir hafta içerisinde ölüvermişlerdi.

"Basamaklara dikkat et," dedi. Çok uzun boylu ve ağırdı, düştüğü anda Helen'i de yanında sürükleyeceği kesindi.

Hafifçe homurdanınca Helen daha da çok endişelendi; onunla tartışacak gücünde mi kalmamıştı? Onu yavaşça yukarıya çıkarırken bir yandan da hızlıca düşünüyordu. Su ısıtmalıydı, çay yapması da gerekebilirdi. Bayan McCleod dün gece çaydanlığı mutfakta ateşin yanına bırakmıştı, bu gece de öyle yaptığını umdu. Onu odasına götürdükten sonra hızla aşağıya inip çaydanlığı alacaktı.

Odasının koridorunda ilerlemeye başladıklarında titreme krizi iyice artmıştı, köpek kolundan duvara savrulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Beni burada bırakabilirsin," dedi oda kapısına vardıklarında.

Helen onu duymazdan gelerek oda kapısını açtı. "Tam bir aptalsın."

"Kıtadaki ve Edinburgh'daki bilim insanları seninle aynı düştüncede değil."

"Seni yarı ölü bir durumda ıslak bir köpeğe sarılırken görmediklerinden eminim."

"Doğru." Yatağına doğru sendeleyerek ilerledi. Odası çok büyüktü. Ağır perdeli pencerelerin arasındaki dev yatağı dört direkliydi. Yatak örtüsü yerdeydi. Duvarlardan birinde tarihî bir şömine vardı, kalenin diğer bölümleri gibi o da pembe taştan yapılmıştı. He-

len bu odanın kale yapıldığından bu yana hep evin efendisi tarafından kullanılıp kullanılmadığını meârek etti.

Bu düşünceleri hemen zihninden uzaklaştırdı. "Yatağa değil. Onu da ıslatacağsın."

Onu şöminenin önüne götürdü. Soğuk şöminenin karşısında dev gibi bir koltuk vardı. Sör Alistair titreyerek oraya çökünce, Helen ateşi karıştırmaya başladı. Orada hâlâ umut veren bir köz vardı. Kömürleri dikkatle onun üzerine yerleştirdikten sonra ateşe üfledi. Yüzünden ve saçlarından damlayan sular yeri ıslatıyordu. O da titriyordu ama Alistair kadar çok üşümediğinden emindi.

Ayağa kalkarak Sör Alistair'a baktı. "Giysilerini çıkar."

"Bu ne cüret, Bayan Halifax." Dili içmiş gibi sürçmeye başlamıştı, nefesinde alkol kokusu yoktu. "Hakkımda birtakım düşünceleriniz olduğundan hiç haberim yoktu."

"Peh." Titreyen köpek yavrusunu alarak şöminenin önüne koydu, yavru orada ıslak bir tüy yığını olarak durmaya devam etti. Köpeği sonra da düşünebilirdi. Şu an sahibinin önceliği vardı.

Helen ayağa kalktı ve ıslak ceketini Sör Alistair'ın omuzlarından çıkarmaya başladı. Alistair ona yardımcı olabilmek için öne eğildi ama hareketleri çok hantallaşmıştı. Helen ceketini şöminenin önüne attığı anda ceketten buharlar çıkmaya başladı. Adamın önünde eğilerek ıslak yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kendisini seyretilişinin farkındaydı, göz kapakları yarı açıktı, Helen'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Düğmeleri açması sona erince yeleği de çıkararak ceketin üzerine attı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Göğsüne yapışmış olan şeffaf beyaz kumaşa odaklanmaya çalıştı. Kumaşın altından tüylerinin gölgesi görünüyordu. Alistair'ın sıcak nefesini başının üzerinde hissetti. Bu çok samimi bir pozisyondu.

Çok fazla düşünmeden son hızla gömleği de çıkardı, tüm çabasına rağmen çıplak vücudu ortaya çıkınca yine de sarsıldı. Vücudu hayalindekinden çok daha mükemmeldi. Geniş omuzlarının altında inanılmaz güçlü kol kasları yer alıyordu, göğsü geniş ve üst kısmında siyah kıvrık tüyler vardı. Kızıl-kahve meme uçları siyah tüylerin arasından yükseliyordu, sert, belirgin ve etkileyici bir çıplaklığa sahipti. Kaslı, düz karnında göbeğini çevreleyen ince bir hat halini alan tüyler göbek deliğinin altından itibaren genişleyerek aşağıya doğru iniyor ve pantolonunun belinden itibaren görünmez oluyorlardı. Ne yaptığını fark etmeden önce elini o baştan çıkarıcı ince hatta doğru uzatıvermişti.

Helen, o haddini bilmez elini hızla geri çekerek eteklerinin arasına gizledikten sonra telaşla söylendi. "Ayağa kalkarsan giysilerinin kalanını da çıkarabiliriz. Soğuktan morarmışsın."

"Bayan Halifax, ilginiz, ee... ısınmam için fazlasıyla yeterli," dedi ayağa kalkarken. Bu çapkınca sözler birbirine çarpan dişlerinin gölgesinde kaldı.

"Peh."

Yüzünün alev alev yandığının farkındaydı ama o ıslak pantolonu da bir an önce üzerinden çıkarması gerekiyordu. Onun yardım etmeye çalışan titrek ellerini iterek pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Son düğme açıldığında sallanmaya başlamıştı, Helen artık ne kızarmasını ne de hakkında ne düşüneceğini umursamıyordu.

"Doğru yatağa," diye emretti.

"Hükmeden kadın," diye mırıldandı ama dili yine sürçmüştü, yatağa doğru sallanarak ilerlemeye çalıştı.

Yatağa varınca onu döşegün üzerine yatırdı, çizmelerini, çorabını ve iç çamaşırını çıkardı. Onu arkaya doğru itip üzerini örtmeden önce uzun kılı bacaklarını ve daha yukarıda yer alan siyah kürklü alana gözü takıldı.

Ondan alaycı bir yorum daha bekliyordu, onu bu hızla yatağa sokmasıyla bile alay edebilirdi ama o sadece gözlerini yumdu. Bu yumuşak başlı tavrı Helen'i daha da korkuttu. Yavruyu alıp hızla adamın koynuna soktuktan sonra mutfığa doğru koşmaya başladı.

Tanrıya şükür! Bayan McCleod çaydanlığı mutfaktaki ateşin önünde bırakmıştı. Helen hızla çay yaptı. Demlik, bir tane bardak ve bolca şekerin yarı sıra metal yatak ısıtıcısını da alarak yeniden Sör Alistair'ın odasına doğru yola çıktı. Odaya girdiğinde merdivenleri koşarak çıktığı için soluk soluğa kalmıştı, hâlâ örtünün altında aynı durumda yatıyordu, Helen'in yüreğine bir sızı saplandı.

Alistair kıpırdandı. "Ben de çıplak bedenimi görünce kaleden son hızla kaçtığını düşündüm."

Homurdanarak elindeki tepsiyi yatağın yanında duran komodin üzerine koydu. "Küçük bir oğlum var. Pek çok kez çıplak erkek bedeni gördüğümünden emin olabilirsin. Jamie'yi daha bu akşam yıkadım."

İnledi. "Vücudumun bir erkek çocuğunkinden farklı olduğunu umuyorum."

Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Birtakım farklılıklar var ama benzerlikler de yerli yerinde duruyor."

Metal ısıtıcıyı şömineden kömürle doldururken kendisini seyrettiğini biliyordu. "Yani beni soymak seni, küçük Jamie'ye banyo yaptırmak kadar bile endişelendirmedi."

"Haliyle," dedi hiç istifini bozmadan, kendini takdir etmişti.

"Yalancı," dedi usulca.

Helen bu sözle hiç ilgilenmedi ve metal ısıtıcıyı yatağa getirdi. "Diğer tarafa kayabilir misin?"

Başıyla onayladı, yüzü çok yorgun görünüyordu. Döşegün üzerinde kaymaya çalıştı, Helen örtüleri kaldırarak çarşafı ısıtmaya

başladı. Çok uğraşıyordu ama o çıplak bacağı ve kalçayı görmemek imkânsızdı. Karnının ısındığını hissetti. Gözlerini hızla kaçırdı.

İşini bitirince Sör Alistair inleyerek yerine döndü ve gözlerini yumdu. "İyi geldi."

"Güzel." Isıtıcıyı şömineye götürüp geri döndü. "Çay içebilmek için biraz doğrulmaya çalış."

Gözünü açtı, keskin bakışları göğüslerindeydi. "Bayan Halifax siz de sırlıslıklısınız. Önce kendinizle ilgilensiniz."

Başını eğip bakınca gecelik ve sabahlığının neredeyse şeffaflaşmış olduğunu gördü. Sertleşmiş olan meme uçları kumaşın üzerinden oldukça net olarak seçilebiliyordu. Aman Tanrım! Şu an bunun bir önemi yoktu. "Seni hallettikten sonra kendimle ilgileneceğim. Otur bakalım."

"Bu işgüzarlığın bedelini sana ödeteceğimden emin ol," diye uyardıktan sonra yastığın üzerine doğru yükselerek yarı oturur pozisyona geldi.

"Pekâlâ," dedi bardağı şekerle doldurup üzerine sıcak çayı koyarken.

"Şekerin çayınızın tadını düzelteceğini hiç sanmıyorum, Bayan Halifax," diye söylendi arkasından.

"Ah, sus." Helen ona döndüğü anda bakışı göğsüne kenetlendi. "Sıcak ve tatlı, şu anda ihtiyacın olan da bu. İç."

Bardağı uzatarak önünde tuttu ve çayı içirdi. "Çayın demirdeki pası bile sökebilir. Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Evet, keşinlikle bunu yapmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. Bu huysuzluk kalbinin bir köşesine oturmuştu. Ona şu an çok ihtiyacı olmasına rağmen, hâlâ somurtarak inat ediyordu. "Biraz daha iç."

Bir yudum daha aldı, bakışı bu kez de yüzündeydi, huzur kaçıyordu. Çayı yutuşunu izlerken parmaklarının titremeye başladığını hissetti. Bardağı hızla uzaklaştırıp tepsiye koydu.

"Teşekkür ederim, Bayan Halifax," dedi. Gözleri kapalıydı, yatağa gömüldü ama yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "Sanırım gecenin kalanını sen olmadan da çıkarabilirim."

Kaşlarını çattı. "Sıcak bir tuğla ya da biraz daha çay getirebilirim."

"Tanrım lütfen daha fazla çay verme. Artık odana dönebilirsin. Tabii," açık kahve renkli gözünü açarak alaycı bir ifadeyle ona baktı ve devam etti, "bana katılmak istemezsen?"

Bu açık sözlü davet gözlerinin irileşmesine sebep oldu, bir an için ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemedi. Sonra hızla arkasını dönerek odadan çıktı, kahkahalarını odasına girerken bile duyabiliyordu.

KÂHYASININ ISLAK kumaştan görünen dolgun göğüslerinin hafızasında hâlâ duruyor olması bir sebep olabilirdi. Odasında hâlâ varlığını hissettiği limon kokusu da olabilirdi. Ya da belki sadece biyolojik bir ihtiyaç. Sebebi hangisi olursa olsun, Alistair ertesi sabah onun dolgun, kırmızı dudaklarının zonklayan erkekliğini sardığını hayal ederek uyandı. Bu son derece erotik bir rüyaydı, ne yazık ki bedeni gerçek ile rüyayı birbirinden ayırmaktan acizdi.

Alistair inleyerek örtüleri üzerinden attı. Baş ve tüm vücudu ağrılar içindeydi ama erkekliği her şeye rağmen gururla başkaldırmıştı. Bu kadar entelektüel bir adamın dolgun dudaklar ve beyaz yuvarlak göğüsler yüzünden böylesine bir duruma düşmesi gerçekten komikti. Erkekliği Bayan Halifax'ın hayaliyle dikilivermişti. Gururluydu. Hatta ısrarcı.

Ve cırlıçılak.

Yutkunarak kendine dokundu, parmaklarını sertleşmiş sıcak tene sararak zonklayan ucunu avucunun içine aldı. Üstteki deri çoktan geri çekilmişti, tohumları parmaklarının arasında parladı. Hayali Bayan Halifax önünde diz çökmüş o beyaz memelerini avuçlayarak ona doğru uzatmıştı. Onları hem ahlaksızca hem de utanç verici bir şekilde ona sunuyordu, alt dudağını ısırırdı. Alistair penisinin ucunu sıkı, testislerindeki hareketleri hissediyordu. Helen'in memeleri dolgun ve şekilli idi, ellerinden taşıyordu. Kırmızı meme uçlarını başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp çimdiklerken Alistair'a yaramaz gözlerle baktı. Alistair inleyerek elini aşağıya indirdi ve yeniden yukarı kaldırdı. O dolgun göğüslerini biraz daha sıkıştırırsa, Alistair biraz daha öne eğilerek penisini onların arasına yerleştirirse, o sıcak tatlı göğüslerin arasında ileri geri...

Yanında küçük bir köpek iniltisi duyuldu.

İçgüdüsel olarak sıçrayarak örtüleri yakaladı. "Lanet olsun!"

Sonra hatırlayarak kendini yastıkların üzerine attı. Ardından aşağı baktı. Yavru kendisini saklayan örtülerin arasına sinmiş kuyruk sallıyordu.

"Tamam, delikanlı," dedi Alistair. "Çılgın bir adam olmam senin suçun değil." Penisinin hâlâ erekte bir halde zonkluyor olması da onun suçu değildi.

Pek çok sabah bu durumda uyanıyordu. Sömürgeler'den döndüğünden beri hayvani arzularını tatmin etmenin tek yolu eliydi. Birkaç yıl önce arzuları doruk noktasına ulaştığında Edinburgh'un batakhanelerinin bulunduğu yere gitmişti. Orada para karşılığında bu servisi veren kadınlar vardı. Fahişe kiralık odasındaki mumun ışığında yüzünü görünce fiyatı artırmıştı. Kendini çok küçülmüş hissetmiş ve kendinden iğrenmişti, oradan hemen uzaklaşmıştı, fahişe arkasından küfürler savurup durmuştu. Bu kötü tecrübeyi bir

daha yaşama gereği hissetmemişti. Arzuları depreştiğinde elini kullanmayı tercih ediyordu.

Yavru onun sesini duyunca örtülerin arasından çıktı. Poposunu kıvrıp duruyordu. Kahverengi beyaz bir *spaniel*'di; sarkık kulakları ve benekli bir burnu vardı. Yavru, Glenlargo yakınlarındaki bir çiftlikte doğmuştu. Dün Griffin'i eyerleyerek yavru köpek aramaya çıkmıştı, bu kesinlikle bir kapristi. Jamie'nin Leydi Grey'in mezarı üzerine çiçek koyuşu gözünün önünden gitmemişti, ardından saatler boyu ağlaması da. Abigail'in cenaze töreninden kaçması daha da ağırdı. Zavallı kız, çok gergin ve iticiydi. Kızların olması gerektiği gibi tatlı ve yumuşak başlı değildi. Usulca homurdandı. Aslında kız ona kendini hatırlatıyordu.

Yavru patilerinin üzerinde gerindi, karnı yatağa değdikten sonra esnedi. Birazdan çişini yapacaktı, henüz bebektir ve nereye yaptığını hiç umursamazdı.

"Dayan bakalım, delikanlı," diye mırıldandı Alistair.

Eklemeleri ağrıtarak yataktan kalktı ve giyinmeye başladı, kapı açıldığında sadece iç çamaşırını giymeyi başarmıştı. Bu sabah ikinci kez örtülerini yakalamak zorunda kaldı. Yavru dönerek yeni gelene havlamaya başladı.

Alistair ağzına gelen küfrü bastırarak iç geçirdikten sonra o ürkmüş yaban sümbülü mavisi gözlerin içine baktı. "Günaydın, Bayan Halifax. Girmeden önce kapıyı vurmak aklınıza gelmedi mi?"

O güzel gözler birkaç kez kırıldıktan sonra kaşlar çatıldı. "Yatağın dışında ne arıyorsun?"

"İlle de bilmen gerekiyorsa pantolonumu bulup giymeye uğraşıyorum." Yumruğunu beline koydu, bir gece önce göz bandını çıkarmamış olduğu için şükrediyordu. "Eğer izin verirseniz sizi tamamen giyinik bir şekilde karşılayabilirim."

"Hah." Odadan çıkmak yerine, hızla yanından geçerek elindeki tepsiyi yatağın yanına koydu. "Yatağa geri dönmek gerekiyor."

"Yapmam gereken tek şey," dedi boğuk bir sesle onun odaya girmesiyle birlikte penisi yine harekete geçmişti, "giyinerek köpeği dışarı çıkarmak."

"Sıcak süt ve ekmeğim getirdim," diye cevap verdi keyifle. Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak tam karşısında durdu, onları yemesini bekliyormuş gibi bir hali vardı.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran tepsiye baktı. Yarıya kadar sütle doluydu. İçine ekmeğin parçaları doğranmıştı, iğrenç görünüyordu.

"Bayan Halifax bunu gerçekten merak etmeye başladım," dedi örtülerini bırakıp yavruya uzanırken. "Beni bile bile çıldırtmak için bir kampanya mı yürütüyorsunuz?"

"Ne?"

"Çalışmalarımı inatla bölüyorsunuz, ihtiyacım olmayan hizmetlileri zorla tutuyorsunuz ve hayatımı sürekli olarak kesintiye uğratıyorsunuz, bu kazara olacak bir şey değil."

"Ben hiç de..."

Helen kekelerken yavruyu süt kâsesinin önüne koydu. Yavru kafasıyla bir patisini kâsenin içine sokarak yemeği yemeye başladı, süt ve ekmeğin parçaları etrafa saçılıyordu. Alistair kâhyasına baktı.

Konuşmayı başarmak üzereydi. "Ben *asla*..."

"Ayrıca kıyafetiniz de bir sorun."

Kendine baktı. "Kıyafetimin nesi varmış?"

"Bu elbise..." Elbisenin göğüs kısmındaki dantele doğru elini salladı, o sırada o sıcak ve yumuşak göğüsleri hissetti. "Bir kâhya için fazlasıyla sık. Kalemde bir kuğu gibi onu giyerek dolaşıp dikatimi dağıtıyorsunuz."

Yanakları kızardı, mavi gözler öfkeyle parlamaya başladı. "İlle de bilmeniz gerekiyorsa sadece iki elbisem var. Onları sakıncalı bulmak da sizin sorunuz." "

Ona doğru bir adım attı, göğsü söz konusu elbiseye değmek üzereydi. Artık onu kovalamaya mı yoksa yakalamaya mı çalıştığını bilemiyordu. Limon kokusu burnuna doldu. "Peki ya, odama kapıyı vurmadan girmekte direnmenize ne demeli?" "

"Ben..."

"Aklıma beni çıplak görmek istediğinizden başka bir sebep gelmiyor. Hem de ikinci kez."

Göz kapakları aşağı düştü, bu muhtemelen kaçınılmazdı, şahlanmış olan erkekliğini örtmeye çalışan iç çamaşırına bakıyordu. O dolgun, davetkâr dudakları aralandı. Tanrım! Bu kadın onu çıldırtıyordu.

Kendine engel olamayarak, başını o asabiyetle yalanmakta olan kırmızı dudaklara doğru eğdi. "Belki de merakını tatmin etmem gerekiyor."

ONU ÖPECEKTİ Helen bunu biliyordu. Yüzündeki yoğunluk, gözündeki ifade ve bedeninin duruşu bunu açıkça ortaya koyuyordu. Onu öpecekti ve işin daha da kötü olan yanı Helen bunu yapmasını istiyordu. O alaycı, can acıtan dudakların dudaklarına dokunmasını istiyordu. Onu tatmak, erkek kokusunu içine çekmek istiyordu. Yüzünü kaldırarak ona doğru uzanmaya başladı, kalp atışları hızlanmıştı. Evet, onu öpmesini arzuluyordu hem de bir sonraki nefesini almak istediği kadar çok arzuluyordu.

Çocuklar hızla odaya girdiler. Aslında odaya giren Jamie'ydi, her zamanki gibi koşuyordu, ablası ağır adımlarla arkasından geliyordu. Sör Alistair usulca bir küfür savurduktan sonra örtüleri beline

sarmak üzere döndü. Aslında bu zahmete girmesine gerek yoktu; çocukların ilgisi başka bir yerdeydi.

"Yavru bir köpek!" diye bağırان Jamie yavrunun üzerine atıldı.

"Dikkatli ol," dedi Sör Alistair. "Henüz..."

Bu uyarı için çok geçti. Jamie köpeği kaldırdığı anda yere sarı bir sıvı akmaya başladı. Jamie ağzı açık bir şekilde köpeği önünde tutarak kalakaldı.

"Ah..." Sör Alistair öylece baktı, o muhteşem göğsü hâlâ çıplaktı. Helen adama acıdı. Dün geceki soğuk onu neredeyse öldürecek ve bu sabah daha giyinmeden odası çişini tutamayan bir köpek ve koşan çocuklar tarafından istila edilmişti.

Boğazını temizledi. "Bence..."

Konuşması bir kıkırtıyla kesildi. Bu son derece tatlı, tiz bir kız çocuğu kahkahasıydı, Londra'dan ayrıldıklarından beri duymadığı bir ses. Helen döndü.

Abigail hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, ellerini ağzının üzerine kapamıştı ve oradan kahkahalar dökülüyordu. Ellerini indirdi.

"Üzerine işedi!" diye keyifle kardeşiyle eğlendi. "İşedi işte, işedi işte! Ona Çişli adını vermeliyiz."

Helen bir an için Jamie'nin gözyaşlarına boğulacağını düşündü ama sonra yavru kıpırdanmaya başladı ve Jamie sırtarak onu göğsüne bastırdı. "O yine de muhteşem bir yavru. Ama ona bu adı veremeyiz."

"Çişli kesinlikle olmaz," diye kükredi Sör Alistair, çocukların ikisi de yerlerinden sıçrayarak ona baktılar, onu unutmuşlardı.

Abigail ciddileşti. "O bizim köpeğimiz değil, Jamie. Adını biz koyamayız."

"Evet, sizin köpeğiniz değil," dedi Sör Alistair hemen, "ama ona isim koyarken yardım edebilirsiniz. Şu an için onu dışarı çık-

rı işini kaleye değil de çimlere yaptığından emin olacak birilerinin ihtiyacım var. Bu işi yapacak gönüllü var mı?"

Çocuklar bu işe bayıldılar, Sör Alistair onlar odadan çıkarken başını salladı. Helen yine kalenin efendisiyle baş başa kalmıştı.

Helen yere eğilerek mutfaktan paparayla birlikte getirmiş olduğu bezle yeri silmeye başladı. Onunla göz göze gelmekten kaçtı yordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Örtüleri yatağın üzerine atarken sesi son derece umursamazdı.

"Biliyorsun." Başını kaldırıp ona bakınca gözlerine birikmiş olan yaşların görüşünü engellediğini fark etti. "Abigail ile Jamie'nin yavruyla ilgilenmelerine izin verdin. Buna... Buna gerçekten çok ihtiyaçları vardı. Teşekkür ederim."

Omuz silkti, rahatsız olmuş gibiydi. "Küçük bir şey."

"Küçük bir şey mi?" Öfkelenerek ayağa kalktı. "O köpeği getirmek için neredeyse ölüyordun. Küçük bir şey falan değil!"

"Köpeği çocuklar için getirdiğimi de nereden çıkardın?" diye kükredi.

"Öyle yapmadın mı?" diye ısrar etti. Bir canavar gibi davranmayı tercih ediyordu ama Helen onun içindeki esas insanın farkındaydı.

"Diyelim ki öyle yaptım ne olacak?" Ona yaklaşarak omuzlarını yakaladı. "Belki de bir ödülü hak etmişimdir."

Düşünecek, karşı koyacak ve hatta umacak zamanı bile olmadı. Dudakları dudaklarının üzerindeydi, sıcak, çenesindeki sakallar hafifçe batıyordu, kendini çok iyi hissetti. *Bir yakarı. Özlem.* Uzun bir zamandan beri böylesine istenmemişti. Bir erkek tarafından böylesine öpülmemişti. Ona yaslandı, elleri çıplak kollarının üzerindeydi, bu da harikaydı, sıcak ve pürüzsüz cildi parmaklarının altındaydı.

Dudaklarını aralayarak diliyle yavaşça onunkileri zorladı, o da hemen karşılık verdi. Mutlulukla. Mükemmelce. Kolayca.

Belki de çok kolay olmuştu.

Bu en büyük hatalarından biriydi; hemen harekete geçme eğilimi vardı. Hızla âşık olma içgüdüğü... Önce kendini verip sonra bu tutku dolu andan pişmanlık duyardı. Bir zamanlar Lister'ın öpücüklerinin çok hoş olduğunu düşünmüştü ve hayatını nerelere sürüklemişti?

Sadece umutsuzluğa.

Geri çekildi, hızla soluyarak ona baktı. Gözü yarı kapalıydı, yüzü kızarmıştı ve siyah sakallarının altında son derece duygusal bir ifade vardı.

Konuşmaya çalıştı. "Ben..."

Sonunda parmaklarını dudaklarına bastırarak taze bir bakire gibi odadan kaçtı.

"KORSAN," DEDİ JAMIE. Kalenin arka tarafındaki çimlerin üzerine çökmüş yavrunun bulduğu arıyı koklamasını seyrediyordu.

Abigail gözlerini devirdi. "Sence bir korsana benziyor mu?"

"Evet," dedi Jamie ve hemen ekledi. "Kaptan da olabilir."

Abigail eteklerini toplayarak kuru bir alan buldu ve oturdu. Dünyadaki fırtınadan sonra her yer sınırsızdı. "Tristan hoş olabilir."

"O kız adı."

"Değil. Tristan büyük bir savaşçıydı." Abigail kaşlarını çatı söylediği şeyden pek emin değildi. "Ya da öyle bir şey. Ama bir kız değil."

"Olsun kulağa kız adı gibi geliyor," dedi Jamie azimle.

Yerden küçük bir dal alarak köpeğin burnuna doğru tuttu. Yavru dalı ısırarak ondan aldı. Yere bıraktıktan sonra arka ayaklarını dışarı doğru açarak yattı ve onu kemirmeye başladı.

"Yemesine izin verme," dedi Abigail.

"Vermem," dedi Jamie. "Hem, yine de..."

"Hey!" diye seslendi tanıdık bir ses. "Orada ne var?"

Bay Wiggins arkalarında duruyordu. Sabah güneşinin altında yüzünü çevreleyen saçları kıpkırmızı görünüyordu. Bir ayağının üzerinde kaykılarak yavruya baktı.

"Sör Alistair'ın köpeği," dedi son hızla, köpeği ellerinden almasından korkmuştu. "Sör Alistair adına ona bakıyoruz."

Bay Wiggins küçük gözlerini kıstı, gözleri kırışıklıkların arasında yok olmuştu. "Bir düğ kızı için ne hoş bir görev, değil mi?"

Abigail dudağını ısırды. Adamın Jamie'nin bir gün önce söylemiş olduğu sözleri unutacağını ummuştu.

Ama Bay Wiggins başka şeyler düşünüyordu. "Sakın mutfağa işemesin. Burada zaten yapmam gereken çok iş var."

"O..." diye söze girdi Jamie, Abigail onu hemen susturdu.

"Dikkat ederiz," dedi sevimli bir sesle.

"Hah." Bay Wiggins homurdanarak uzaklaştı.

Abigail o kaleye girene kadar bekledikten sonra kardeşine döndü. "Ona bir daha hiçbir şey söyleme."

"Sen benim efendim değilsin!" Jamie'nin alt dudağı titremeye, yüzü de kızarmaya başlamıştı.

Abigail bunların birazdan atılacak bir çığlık ve ağlamanın belirtileri olduğunu biliyordu ama vazgeçmedi. "Bu önemli, Jamie. Ona bir şeyler söyleyip seninle alay etmesine izin vermemelisin."

"Zaten öyle bir şey yapmadım," diye mırıldandı, bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu.

Abigail içini çekti. Jamie henüz çok küçüktü, en iyisi onu rahat bırakmak olacaktı. Köpeği aldı. "Çişli'yi tutmak ister misin?"

"O Çişli değil," dedikten sonra köpeği alarak bağrına bastı ve yüzünü yumuşak tüylerinin arasına sakladı.

"Biliyorum."

Abigail yeniden oturup gözlerini kapadı, güneşi yüzünde hissediyordu. Annesine Jamie'nin söylediklerini bildirmesi gerekiyordu. Hemen gidip onu bulmalıydı. Ama annesi telaşa kapılıp endişelenecekti ve bu yeni buldukları mutluluğu da kaybedeceklerdi. Hem belki de bunun bir önemi yoktu.

"Çişli henüz ahırını görmemişti," dedi yanında duran Jamie. Kendini toplamıştı. "Hadi ona gösterelim."

"Pekâlâ."

Abigail ayağa kalktı ve ıslak çimlerde yürüyerek kardeşini takip etti. Hava çok güzeldi ve ilgilenmeleri gereken çok sevimli bir yavru köpek vardı. Her nedense omuzunun üzerinden Bay Wiggins'in git-tiği yere doğru baktı. Adam ortalıkta yoktu ama o taraftan gelen kara bulutlar vardı, iyice alçalmışlardı ve son derece uğursuz bir görüntüleri vardı, güneşi tehdit ediyorlardı.

Ürpererek Jamie'ye yetişmek için koşmaya başladı.

"WHEATON'IN BİR SONRAKİ MECLİS toplantısında askerler için yeni bir emeklilik tasarısı sunacağını söylüyorlar," dedi Blanchard Kontu arkasına doğru yaslanarak. Lister iskemlenin kırılacağından korkmaya başlamıştı.

"Adam asla pes etmiyor," dedi Lord Hasselthorpe küçümseyen bir sesle. "Bu konuyu tartışmamıza bile gerek olduğunu sanmıyorum. Siz ne diyorsunuz Ekselansları?"

Lister elindeki brendi kadehine baktı. Hasselthorpe'un çalışma odasında oturuyorlardı, mor ve pembe renkler kullanılmış olmasına rağmen hoş bir odaydı. Son derece sakın ve ciddi bir adamdı

ve başbakanın koltuğunu elde etmeye çalışıyordu, bu çok kısa zamanda gerçekleşebilirdi ama yarım akıllı bir karısı vardı. Dekorasyonu muhtemelen o yapmıştı.

Lister ev sahibine baktı. "Wheaton'ın tasarısı tam bir saçmalık, Kralın ordularına hizmet etmiş olan her salağa maaş bağlanması'nın bu hükümete neye mâl olacağından kimsenin haberi yok. Ama bu işi desteklemek son derece popüler bir iş olabilir."

"Hadi canım, tasarının geçebileceğine inanıyor musunuz?" Blanchard şaşkınlıkla ona baktı.

"Hayır, geçmeyecek," dedi Lister. "Ama bir kavga olabilir. Sokaklarda dolaşan ilanları hiç gördünüz mü?"

"O retorik ilanları yazanlar gerçekten çok sofistike," diye alay etti Hasselthorpe.

"Hayır ama kahvelerde oturanları etkiliyor." Lister kaşlarını çatı. "Ve Fransızlarla savaş sırasında Sömürgeler'de olanlar, insanların askerlerin kaderlerini düşünmelerine sebep oldu. Spinner's Falls'da katliam gibi yapılmış olan canavarlıklar askerlerimize yeterli ödemenin yapıp yapılmadığının merak konusu olmasını sağladı."

Hasselthorpe öne doğru eğildi. "Kardeşim Spinner's Falls'da öldürüldü. Bu katliamın ilancılarının ana konusu olması gerçekten midemi bulandırıyor."

Lister omuz silkti. "Buna katılıyorum. Ben sadece bu tasarıya karşı koyarken yaşayacağımız zorlukları dile getirdim."

Blanchard sarhoş askerler ve hırsızlarla ilgili uzun konuşmasına başlamadan önce yeniden iskemlesini çatırdattı. Lister'in dik kati dağılmıştı. Henderson başını aralık kapıdan içeriye uzatmıştı.

"İzninizi rica ediyorum," dedi Lister, Blanchard'ın saçmalıklarını keserek.

Adamların onayını beklemeden kapıya doğru yöneldi. "Ne oldu?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ekselansları," diye fısıldadı Henderson, "Ama hanımefendinin kaçışıyla ilgili yeni bilgiler edindim."

Lister başını çevirerek içeriye baktı. Hasselthorpe ile Blanchard kafa kafaya vermişti, onları duymaları imkânsızdı. Yeniden sekreterine döndü. "Evet?.."

"O ve çocukları Edinburgh'da görülmüşler, ekselansları, hem de bir hafta önce."

Edinburgh'mu? İlginç. Helen'in İskoçya'da birilerini tanıdığından haberi yoktu. Edinburgh'da kalacak bir yer mi bulmuştu yoksa sadece oradan geçiyor muydu?

Yeniden Henderson'a odaklandı. "Güzel. Oraya bir düzine adam gönder. Edinburgh'un altını üstüne getirsinler ve ne cehenneme saklandıysa onu bulsunlar."

Henderson eğildi. "Elbette, ekselansları."

Lister hafifçe gülümsedi. Avcı ile av arasındaki mesafe kısalmıştı. Yakında hem de çok yakında, Helen'in o tatlı boynu avuçlarının arasında olacaktı.

Bölüm Yedi

Bir akşam genç adam, yarattığın muhafızlığını yapmakta olan Doğru Söz'ün yanına beklemen saatte gelmedi. Güneş iyice alçaldı ve battı, bahçedeki kâğıtlılar uzamaya başladı, kırlangıçlar kanat çırpmayı bırakarak kafeslerindeki tüneklerine tünedi. Doğru Söz canavara bakınca parmaklıkların ardında soluk l bir şey gördü.

Merak ederek kafese yaklaştığı anda canavarın yok olduğunu fark etti. Onun yerinde çıplak bir kadın duruyordu, siyah ve uzun saçları bir peletin gibi bedemini örtüyordu.

Tam o sırada yakışıklı genç adam koşarak bahçeye çıktı ve bağırdı. "Git! Hemem git!"

Doğru Söz hemen söz dinledi ve ayrılmak üzere döndü, o sırada efendisi yine bağırdı. "Bugün seni korkutacak bir şey gördün mü?"

Doğru Söz duraksadı ama ona dönmedi. "Hayır..."

DOĞRU SÖZ'den

Ondan kaçıyor. Sabah çay ve bisküvi dolu tepsiyi çalışma odasına cıldırırtıcı kâhyası yerine yeni işe alınan hizmetçilerden birisi getirmişti. Alistair onun kaçtığından emindi. O öpücükle onu iğrenadirmiş miydi? Çok net olan ilgisi onu korkutmuş muydu? Cehenneme kadar yolu vardı. Burası onun kalesiydi ve o lanet

olasıca huzurunu kaçırıp duruyordu. Bu saatten sonra ondan saklanamazdı. Kulenin merdivenlerinden hızla inerken günün postasını sorması gerektiğini de hatırladı.

Mutfağa girdiğinde Bayan Halifax'ın aşçıyla birlikte kaynamakta olan bir tencerenin üzerine eğilmiş olduğunu gördü, o henüz Alistair'ı fark etmemişti. Koridora açılan kapının yanında çocuklar yavruyla oynuyorlardı. Ortalıkta başka hizmetli yoktu.

"Öğle yemeğine mi geldin?" diye sordu Jamie kıpır kıpır eden yavruyu göğsüne bastırarak. "Birazdan Çişli'yi sütle besleyeceğiz."

"Sonra dışarıya çıkarmayı unutmayın," diye mırıldandı Alistair. Ocağa doğru ilerledi. "Ve yavru için başka bir isim düşünün."

"Peki, efendim," diye seslendi Abigail arkasından.

Yaklaşınca Bayan Halifax başını kaldırdı, gözleri ürkmüş gibi iri iri açılmıştı. "Sizin için ne yapabilirim, Sör Alistair?"

Bakışlarında bir tuhaflık vardı. *Ya da belki bu iğrenç canavarın ona o kadar yaklaşmasından dehşete kapıldı,* diye zihnindeki ses onunla alay etti.

Bu düşünce yüzünü asmasına neden oldu. "Mektuplarımı almaya geldim."

Aşçı bir şeyler mırıldandıktan sonra tenceresine döndü. Bayan Halifax üzerinde mektupların durduğu masaya gitti. "Özür dilerim. Onları yukarı göndermem gerekirdi." Yığını ona uzattı.

Alistair parmaklarını onunkilere hafifçe sürterek mektupları aldı ve onları karıştırırken suratını asmaya devam etti. Etienne'den cevap gelmemişti, aslında daha bunun için çok erkendi ama yine de gelmiş olduğunu umut ediyordu. Alistair, Vale'in gönderdiği mektuptan sonra Spinner's Falls ve ihanet konusunu çok düşünmüştü. Belki de Bayan Halifax'ın gelişi o dehşet verici katliamda yüzünün yarısını kaybetmiş olduğunu ona yeniden hatırlatmıştı.

"Beklediğiniz bir mektup mu var?" diyen Bayan Halifax bu karanlık düşüncelerden kurtulmasına sebep oldu.

Omuz silkerek mektupları cebine koydu. "Başka ülkede bulunan bir meslektaşımın mektup bekliyordum. Çok da önemli değil."

"Yabancı ülkelerle mi yazıyorsunuz?" Başını etkilenmiş gibi yana eğdi.

Alistair başıyla onayladı. "Fransa, Norveç, İtalya, Rusya ve Amerikan Sömürgeleri'ndeki doğa bilimcileriyle fikir alışverişinde bulunuyoruz. Şu an Çin'de doğayı araştırmakla meşgul bir dostum daha var, bir diğeri de Afrika ormanlarında."

"Ne harika! Dostlarınızla görüşüp bu araştırmaları yapmak için seyahat etmeniz de gerekiyor elbette."

Ona baktı. Alay mı ediyordu? "Kaleden asla ayrılmam."

Helen durdu. "Bu doğru mu? Kalenizi sevdiğinizi biliyorum ama zaman zaman bir yerlere gitmelisiniz. Çalışmalarınız ne olacak?"

"Sömürgeler'den döndükten sonra hiçbir yere gitmedim." O iri mavi gözlere daha fazla bakamayacaktı, bakışlarını yavruyla oynayan çocuklara çevirdi. "Neye benzediğimi biliyorsun. Neden sürekli burada kaldığımı da."

"Ama..." Ona doğru bir adım daha atarken kaşları çatıldı, yüzüne bakmasını sağladı. "Dışarıya çıkmanın zor olduğunun farkındayım. Dehşet verici olmalı. Ama kendini sonsuza kadar buraya kapatmak... Böyle bir cezayı hiç hak etmiyorsun."

"Hak etmek mi?" Dudağının kıvrıldığını hissetti. "Sömürgeler'de ölen adamlar da ölümü hak etmediler. Kaderimin hak edip etmemle bir alakası yok. Bu kadar basit değil: Yüzüm yaralı. Çocukları ve hassas olan herkesi korkutuyorum. Bu nedenle de kaleden çıkmıyorum."

"Geri kalan yaşamını bu şekilde geçirmeye nasıl razı olursun?"

Omuzlarını silkti. "Geri kalan yaşamımı hiç düşünmüyorum. Bu da benim kaderim."

"Geçmiş değiştirilemez. Bunu biliyorum," dedi. "İnsan geçmişini kabullenir ve yine de geleceğe umutla bakar."

"Umut mu?" Ona baktı. Konuyu çok ateşli olarak savunuyordu, hatta hafif bir kişiselleştirme de vardı; bunun hangi açıdan olduğunu çözemedi. "Ne demek istediğini anlamadım."

Ona doğru eğildi mavi gözleri son derece ciddiydi. "Geleceği düşünmez misin? Mutlu günleri hayal etmez misin? Daha iyi bir yaşam sürmek için çabalamaz mısın?"

Başını iki yana salladı. Helen'in felsefesi onun düşünce yapısıyla çatışıyordu. "Değiştiremeyeceğim bir geçmişim varken geleceği planlamanın ne gibi bir anlamı var? Mutsuz değilim."

"Peki, mutlu musun?"

Kapıya döndü. "Fark eder mi?"

"Elbette eder." Küçük eli kolunun üzerinde hissetti. Yeniden ona bakmak için döndü, çok güzeldi, pırıl pırıldı. "Yaşamını mutluluk ya da mutlu olma umudu olmadan nasıl geçirirsin?"

"Artık benimle alay ettiğini biliyorum," diye homurdanarak kolunu kurtarmaya çalıştı.

Onun itirazlarına kulak tıkayarak mutfaktan çıktı. Onun bir zalim olmadığını çok iyi biliyordu ama bu dürüstlüğü bazen alaycı bir kahkahadan daha çok can yakıyordu. Olmayan bir geleceği nasıl düşünürdü, tüm inancı yedi yıl önce tükenmişti. İyimser olmaya çalışma fikri bile içini dehşetle doldurdu. Hayır, mutfaktan ve azimli kâhyasından kaçmak kendi zayıflıklarıyla yüzleşmekten çok daha kolaydı.

HELEN AKŞAMÜSTÜ dışarıda basamakları süpürürken bir gürültü duyunca başını kaldırdı. Dört atın çektiği büyük bir araba eve doğru geliyordu. Bu ona tuhaf gelmişti, kalenin yalnızlığına çok alışmıştı, ne yapacağını bilemeden seyretmeye devam etti. Sonra içi korkuyla doldu. Tanrım, Lister izlerini mi bulmuştu?

Aslında merdivenleri Meg ya da Nelly süpürmeliydi ama ikisi de birinci kattaki oturma odasını hayata geçirmeye çalışmakla meşguldü. Helen de yemeğin ardından burayı süpürme kararı vermişti, çatlakların arasından fışkıran otlar sinirini bozuyordu. İşte bu nedenle elinde bir süpürgeyle orada kalakalmıştı. Kaçmayı ya da çocukları saklamayı deneyecek zamanı bile yoktu.

Araba tüm görkemiyle önünde durdu ve peruklu bir uşak yerinden aşağı atlayarak arabanın kapısını açıp basamağı yerleştirdi. İçeride çok uzun boylu bir kadın belirdi, arabadan çıkabilmek için başını iyice eğdi. Helen huzurdan bayılmamak için kendini tuttu. Kadın çizgili iç eteği olan krem rengi çok hoş bir elbise giymişti, hasır şapkasının üzerinde bir dantel vardı. Arkasında lavanta rengi bir elbisenin üzerine sarı bir şapka takmış olan kısa boylu, toplu, sevimli kırmızı yanakları olan bir kadın daha vardı. Uzun boylu kadının, sırtını dikleştirerek son derece tuhaf bir şekle sahip olan ürkütücü gözlüklerinin ardından Helen'e bakarak kaşlarını çatı. Bu gözlükler oldukça iri, yuvarlak siyah bir çerçeveye sahipti ve merceklerin arasında bir X işareti vardı.

"Sen de," diye söze girdi kadın, "kimsin?"

Helen elindeki süpürgeyi de hesaba katarak bir reverans yaptı. "Ben Bayan Halifax'ım, Sör Alistair'ın yeni kâhyası."

Uzun boylu kadın kaşlarını kuşkuyla kaldırarak yanındaki kadına döndü. "Bunu duydun mu, Phoebe? Alistair'ın kâhyası olduğunu söylüyor. Bir kâhya tutmuş olması sana inandırıcı geliyor mu?"

Kısa boylu, tombul kadın eteklerini düzelttikten sonra Helen'e gültümsedi. "Öncelikle kâhya olduğunu söylüyor, Sophie ve biz gelirken de süpürgesiyle merdiveni temizliyordu, sanırım Alistair'ın bir kâhya tutmuş olduğunu kabul etmek zorundayız."

"Hımm," dedi uzun boylu kadın. "Bizi içeriye davet edebilirsin kızım. Alistair'ın uygun bir odası olduğunu hiç sanmıyorum ama ne olursa olsun kalmaya kararlıyız."

Helen yüzünün kızardığını hissetti. Ona kızım denmeyeli çok olmuştu ama kadının bunu söylerken bir art niyeti olmadığı da ortadaydı.

"Bir şeyler ayarlayabileceğimden eminim," dedi ama hiç emin değildi. Hizmetçileri boş iki odaya temizliğe soksa hava karardığında işleri belki biterdi. *Belki.*

"Kendimizi tanıtsak iyi olacak," diye mırıldandı kısa boylu kadın.

"Mecbur muyuz?" diye sordu arkadaşı.

"Evet." Cevap netti.

"Pekâlâ," dedi uzun boylu olanı. "Ben Bayan Sophia Munroe, Sör Alistair'ın ablasıyım ve bu da Bayan Phoebe McDonald."

"Nasılsınız?" Helen bir reverans daha yaptı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diye atıldı Bayan McDonald, tombul ve kırmızı yanakları ışıldıyordu. Helen'in bir hizmetli olduğunu unutmuş gibiydi.

"Buradan buyurun lütfen," dedi Helen nezaketle. "Ee... şey... Sör Alistair sizi bekliyor mu?"

"Elbette ki hayır," dedi Bayan Munroe kaleye girerken. "Haberin olsa burada olmazdı ki." Şapkasını çıkararak etrafına bakındı. "Burada, öyle değil mi?"

"Ah, evet," dedi Helen kadınların şapkalarını alarak. Etrafına bakındıktan sonra onları mermer masanın üzerine koymaya karar

verdi. Çok tozlu olmadığını umuyordu. "Ziyaretine geldiğinizi öğrenince çok mutlu olacağından eminim."

Bayan Munroe homurdandı. "O zaman sen benden çok daha iyimsersin."

Helen bu yoruma cevap vermemenin daha uygun olacağına karar verdi. Onları öğle yemeğinden sonra temizlenmeye başlayan oturma odasına doğru götürürken işin toparlanmış olması için parmaklarını arkasında çapraz yaptı.

Kapıyı açtığı anda uşak, Tom'un deliller gibi hışırıldığını gördü, başında tozlu bir örümcek ağı vardı, Meg ile Nellie kıkırdıyordu. Helen içeriye girince hizmetliler toparlandı, Nellie kahkahalarını bastırabilmek için elini ağzına kapadı.

Helen içini çekerek kadınlara döndü. "Belki de yemek odasında beklemeniz daha uygun olacak. Korkarım şu ana kadar kalede mutfak dışında temizlenmiş olan tek yer orası."

"Gerek yok." Bayan Munroe odaya girerek duvarda asılı olan güve yenikleriyle dolu doldurulmuş hayvanlara eleştiren gözlerle baktı. "Siz Alistair'ı getirmeye gittiğinizde Phoebe'le birlikte buradaki sorunlarla ilgileniriz."

Helen başıyla onaylayarak kadınlarla hizmetçileri baş başa bıraktı. Basamakları tırmanırken Bayan Munroe'nun emirler veren sesini duyabiliyordu. Sör Alistair'ı mutfaktaki tartışmalarından bu yana görmemişti. İşin aslında ondan kaçırıyordu, öğle yemeğini Meg'le yollamıştı. Üçüncü kata vardığında, onu kulesinde bulabileceğinden çok da emin değildi. Gezilerinden birine çıkmış olabilirdi.

Kulenin kapısını vurunca içeriden Sör Alistair'ın sesi duyuldu. "Gel."

Kapıyı açarak içeriye girdi. Sör Alistair en büyük masanın önünde durmuş elindeki bir büyüteçle orada duran kitabın üzerine eğilmişti.

Başını kaldırmadan konuştu. "Yine beni işimden alıkoymaya mı geldiniz, Bayan Halifax?"

"Ablan geldi."

Başını hızla kaldırdı. "Ne?"

Helen gözlerini kırıştırdı. Tıraş olmuştu. İzsiz yanağı pürüz-süzdü ve çok hoş görünüyordu. Kendini topladı. "Ablan..."

Masanın etrafından dolandı. "Saçma. Sophia neden buraya gel-sin?"

"Bence o sadece..."

Hızla yanından geçmişti. "Bir şey olmuş olmalı."

"Bir terslik olduğunu sanmıyorum," diye seslendi arkasından onu takip ederken.

Merdiveni hızla inerken onu duymamış gibi davrandı. Alt kori-dora vardıklarında Helen soluk soluğa kalmıştı ama Alistair'da hiç de öyle bir durum yoktu.

Kaşlarını çatarak durdu. "Onu nereye aldın?"

"O çirkin hayvan başlarının bulunduğu oturma odasına," diye soludu Helen.

"Harika. Bu konuda da muhakkak bir şeyler söyleyecektir," diye mırıldandı Sör Alistair.

Helen gözlerini devirdi. Abilasını kapının önünde bekletecek hali yoktu herhalde.

Sör Alistair yoluna devam ederek oturma odasına daldı. "Ne oldu?"

Bayan Munroe ona dönerek o tuhaf gözlüklerinin ardından kaş-larını çattı. "Büyükbabamın av ödülleri tamamıyla çürümüş. Hep-sinin atılması gerekiyor."

Sör Alistair kızdı. "Edinburgh'dan buraya büyükbabamın av ödülleri durumunu kontrol etmek için gelmedin herhalde. O yü-züne taktığın şey de ne?"

"Bu," Bayan Munroe çirkin gözlüğüne dokundu ve devam etti, "Bay Benjamin Martin'in ışığın göze yaptığı hasarı engellemek için tasarladığı gözlük. Onları ta Londra'dan getirttim."

"Ulu Tanrım çok çirkin."

"Sör Alistair!" diye inledi Helen.

"Ama öyle," diye mırıldandı. "Ve o da bunu biliyor."

Ablası gülümsüyordu. "Tam da senin gibi bir dar görüşluden beklediğim tepki."

"Bunca yolu onu göstermek için mi geldin?"

"Hayır, yegâne kardeşimin hayatta olup olmadığına bakmaya geldim."

"Neden hayatta olmayacakmışım?"

"Son üç mektubuma da cevap alamadım," dedi ablası son hızla. "Kalenin bir köşesinde çürümeye başladığından başka ne düşün-memi isterdin?"

"Bütün mektuplarını cevapladım." Sör Alistair suratını astı.

"Son üçünü cevaplamadın."

Helen boğazını temizledi. "Çay alır mıydınız?"

"Ah, bu çok iyi olur," dedi Bayan Munroe'nun yanında duran Bayan McDonald. "Yanında biraz çörek de olabilir mi? Sophie on-ları çok sever, öyle değil mi hayatım?"

"İğrenç..." diye başlayan Bayan Munroe hızla durdu. Helen Ba-yan McDonald'ın onu çimdiklediğine yemin bile edebilirdi. Bayan Munroe içini çekerek onayladı. "Biraz çay alabilirim."

"Güzel." Helen başıyla diğer hizmetlilerle birlikte tartışmayı izlemekte olan Meg'e işaret etti. "Aşçıya çay hazırlamasını söyler misin lütfen, yanında çörek veya kek de olsun."

"Evet, efendim." Meg hızla odadan çıktı.

Helen geride kalan hizmetlilere gözlerini dikince onlar da isteksiz bir şekilde odayı terk ettiler.

"Ablana oturmasını söylemeyecek misin?" diye Sör Alistair'a mırıldandı.

"Yapacak işlerim var," diye homurdandı ama söz dinledi. "Sophia, Phoebe lütfen oturun. Siz de oturun, Bayan Halifax."

"Ama..." diye başladığı sözü c tek göz ateş püskürerek ona dönünce bitirmemeye karar verdi. İskemlelerden birine oturdu.

"Teşekkür ederim, Alistair," diyen Bayan Munroe kanepelerden birine geçti.

Bayan McDonald onun yanına oturarak konuşmaya başladı. "Seni tekrar görmek ne güzel, Alstair. Noel'de gelememene çok üzüldük. Hayatımda gördüğüm en büyük kızarmış kazı kaçırdın."

"Ben Noellere hiç katılmam," diye homurdandı Sör Alistair. Helen'in yanındaki iskemleye oturarak onun durumdan daha da rahatsız olmasını sağladı.

"Belki de gelmelisin," diye nezaketle azarladı Bayan McDonald.

Onun bu kibar sözleri Bayan Munroe'nun fütursuzca kurduğu cümlelerden çok daha etkiliydi. Sör Alistair'ın elmacık kemikleri kızarmış gibiydi. "Seyahat etmeyi sevmediğimi biliyorsun."

"Evet, hayatım," dedi Bayan McDonald, "ama bu bizi hayatından çıkarman için yeterli bir sebep değil. Sophie ona Noel'de bile bir mektup göndermediğin zamanlarda çok inciniyor."

Yanında oturan Bayan Munroe alay eder gibi bir ses çıkardı, hiç de incinmiş gibi bir hali yoktu.

Sör Alistair kaşlarını çatarak ağzını açtı.

Helen onun söyleyeceklerinden korkarak hızla Bayan McDonald'a döndü. "Anladığım kadarıyla Edinburgh'da yaşıyorsunuz."

Kadın hemen atıldı. "Evet, öyle. Sophie'yle paylaştığımız, şehir manzaralı, beyaz taş bir evimiz var. Sophie değişik bilimsel ve felsefe kulüplerine üye, böylelikle haftanın her günü ya bir gösteriye ya bir konferansa ya da bir ev toplantısına katılmak zorunda kalıyoruz."

"Ne hoş," dedi Helen. "Siz de bilim ve felsefeyle ilgileniyor musunuz, Bayan McDonald?"

"Biraz ilgim var," dedi gülerek, "ama Sophie kadar meraklı değilim."

"Saçma," diye hırladı Bayan Munroe. "Eğitimsiz biri olarak kesinlikle mükemmelsin, Phoebe."

"Teşekkür ederim, Sophie," diye mırıldanan Bayan McDonald, Helen'e göz kırptı.

Helen gülümsemesini sakladı. Bayan McDonald tam bir çetin ceviz olan arkadaşını idare etmeyi çok iyi biliyordu.

"Sör Alistair'ın yine mükemmel bir kitap üzerinde çalışmaya başladığını biliyor muydunuz?"

"Sahi mi?" Bayan McDonald ellerini çırttı. "Görebilir miyiz?"

Bayan Munroe kaşını kaldırarak kardeşine baktı. "Yeniden çalışmaya başladığını duyduğuma sevindim."

"Daha çok başındayım," diye bir şeyler geveledi.

Tam o sırada hizmetliler çayı getirdi ve kısa bir süre bir karmaşa yaşandı.

Sör Alistair bu karmaşadan yararlanarak Helen'e eğilip fısıldadı. "Harika mı?"

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Kitabın harika."

Yüzünü inceliyordu. "Okudun mu?"

"Hepsini okumadım ama bir bölümüne dün gece baktım." Başkısının yoğunluğu nefesini kesmeye başlamıştı. "Büyüleyiciydi."

"Öyle mi?"

Dudaklarına bakıyordu. Gözü kısılmıştı, öpüşmelerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Bunun bir daha tekrarlanmayacağına yemin etmişti. Bu adamla bir ilişkiye girmek çılgınca bir şeydi ve yepyeni tehlikeler doğuracaktı. Gözleri tekrar buluştuğunda ise ne olacağını biliyordu.

Bu çılgıncasına tehlikeli olan şey, aynı zamanda bir o kadar da baştan çıkarıcıydı.

ALISTAIR, ÇAYDAN SONRA kulesine çekildi, porsuklarla ilgili olan bölümü bitirmek istiyordu ama o baştan çıkarıcı kâhyasının yanında biraz daha uzun kalırsa bir aptallık yapmaktan çok korkuyordu. Ayrıca Sophia'nın kale temizliğine karışmak istediğinin de farkındaydı. Yapılacak en akıllıca işi yapmış ve ayakaltından çekilmişti.

Bayan Halifax'ı ancak akşam görebildi. Yemekten önce temizlenip uygun bir ceket ve pantolon giymesi gerektiğini akıl etmişti, böylelikle ablası onu daha az aşağılayacaktı. Görünüşe bakılırsa, Bayan Halifax da en iyi kıyafetini giymeyi tercih etmişti. Merdivenin dibinde durarak bir süre onu seyretti. Kaleye geldiği günden bu yana her gün aynı mavi elbiseyi giymişti ama bu akşam bir kâhya için oldukça pahalı olan yeşil ve altın renkli bir elbise giyiyordu, işin kötü tarafı bu elbise o muhteşem sinisini daha da fazla ortaya çıkarıyordu. Alistair traş olup saçlarını toplamayı akıl ettiği için bir an çok mutlu oldu.

Helen tam o sırada ona döndü ve kısa bir süre durakladı, mavi gözleri irileşmişti ve son derece kırlıgandı, güzel yanakları pembe ve masumdu. Alistair o an arkasını dönüp merdiveni çıkmaya baş-

layabilirdi. Kendisini kulesine kapayarak ona kalesinden ve hayatından çıkmasını emredebilirdi. O güzel bir gelecek umut ediyordu ve Alistair'ın bir geleceği yoktu.

Aksine ona doğru yürüdü. "Akşam yemeği için her tür önlemi almış gibi görünüyorsunuz, Bayan Halifax."

Dalgın gözlerle yemek odasına baktı. "Sanırım bunu başardım. Serviste bir aksaklık olursa hemen haber verin. Tom çorba servisini öğrenmekte biraz zorlanıyor."

"Ah, ama sen de orada olacaksın," dedi kolunu tutarak. "Akşam yemeklerini birlikte yemek üzere yaptığımız anlaşmayı unuttun mu? Dün gece ben katılmadığımda son derece hoşgörüsüzdün."

"Ama ablanız!" Yanakları alev almıştı. "O... o şey düşünecek... Biliyorsun işte."

"Benim enteresan bir adam olduğumu düşünecek ve *bunu* zaten biliyor." Acı dolu gözlerle ona baktı. "Gel, Bayan Halifax, bu genç kız asabiyetine gerek yok. Çocukların nerede?"

Daha da büyük bir skandal olmuş gibi baktı. "Mutfaktalar ama bunu yapamazsın..."

Hizmetçilerden birini çağırdı. "Bayan Halifax'ın çocuklarını getirin lütfen."

Hizmetçi telaşla uzaklaştı. Tek kaşını kaldırarak kâhyasına baktı. "İşte gördün mü? Bu kadar basit."

"Bütün kuralları görmezden gelirsek öyle," diye mırıldandı karamsar bir tavırla.

"İşte buradasın kardeşim." Sophia'nın sesi arkalarından duyuldu.

Alistair dönerek ablasının karşısında eğildi. "Görüyorsun işte."

Merdivenin son basamaklarını da indi. "Yemeğe ineceğinden kuşkuluydum. Üstünü başını da toparlamışsın. Sanırım bununla gu-

rur duymalıyım. Ama belki de," koluna girmiş olan Bayan Halifax'a baktı, "bu özenin benim için değildir."

Halifax elini çekmeye çalıştı ama Alistair bunu engellemek için elini onunkinin üzerine koydu. "Senin takdirin benim için her zaman çok önemli olmuştur, Sophia."

Kadın buna bir homurtuyla cevap verdi.

"Sophie," diye seslendi Phoebe arkasından. Alistair'a özür diler gibi baktı. Zavallı Phoebe McDonald sürekli ablasının kırıklıklarını tamir etmeye uğraşıyordu.

Alistair tam bunu söylemek üzere ağzını açtığı sırada -ki muhtemelen bu büyük bir akılsızlıktı- Jamie koşarak köşeyi döndü ve neredeyse Sophia'nın üzerine tırmanıyordu.

"Jamie!" diye bağırdı Bayan Halifax.

Oğlan kayarak durdu ve Sophia'ya baktı.

Ablası her zamanki ağırbaşlılığıyla arkasından geliyordu. "Meg yemeğe gelmemizi söyledi."

Sophia uzun burnunu kıza çevirdi. "Sen kimsin?"

"Benim adım Abigail efendim," dedi reverans yaparak. "Bu da kardeşim Jamie. Onun adına sizden özür dilerim."

Sophia tek kaşını kaldırdı. "Bunu sıklıkla yaptığından eminim."

Abigail dünya omuzlarına çökmüş gibi iç geçirdi. "Evet, yapıyorum."

"Aferin sana." Sophia hafifçe gülümsemişti. "Küçük erkek kardeşler zaman zaman başa dert olabilir ama bunun üzerine gitmeliyiz."

"Evet, efendim," dedi Abigail büyük bir ciddiyetle.

"Hadi gel, Jamie," dedi Alistair. "Onlar, Hükmeden Ablalar Derneği'ni kurmadan önce yemeğe gidelim."

Jamie hızla yemek odasına yöneldi. Alistair masanın başındaki her zamanki yerine oturdu, Sophia'yı sağına oturtmuştu, Bayan Halifax'ı da soluna. O masanın diğer ucuna doğru kaçmaya çalışırken iskemleyi çekerek oturacağı yeri belirlemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak keyifsiz bir tavırla oturdu.

"Bir şey değil," diye mırıldandı iskemlesini altına doğru iterken.

Sophia, Abigail'e su bardağının nasıl yerleştirileceğini anlatmakla meşguldü ve bu küçük oyunu kaçırdı ama Phoebe, Bayan Halifax'ın diğer yanından onları izliyordu. Lanet olsun. Bu küçük kadının ne kadar araştırmacı bir tip olduğunu nasıl da unutmuştu? Ona bakarak başını sallayınca karşılığında bir göz kırpması aldı.

"Demek yeniden yazmaya başladın," dedi Sophia. Tom et suyunun bulunduğu çorba kâsesini hizmetçinin servis etmesi için getirirken.

"Evet," dedi Alistair ihtiyatlı bir tavırla.

"Bu da aynı tür bir çalışma mı?" diye üsteledi. "İngiltere'deki kuşlar, hayvanlar ve böcekler gibi bir şey mi?"

"Evet."

"Güzel. Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Abigail'in ona uzatmaya çalıştığı ekmek sepetini reddetti. "Hayır, teşekkür ederim. Öğle yemeğinden sonra asla mayalı ekmek yemem. Umarım," diye devam etti kardeşine dönerek, "iş hakkıyla yapıyorsunuzdur. Richards birkaç yıl önce *Zoölogia* adlı bir çalışma yayınladı. Tavukların kertenkelelerle akraba olduğunu savunuyordu, aptal. Hah!"

Alistair hizmetçinin kâsesini önüne koyabilmesi için geri çekildi. "Richards bilgiçlik taslayan ukalanın tekidir ama tavuklar ile kertenkeleler arasında kurduğu bağlantı pek de mantığa aykırı değil."

"Sanırım sen de porsukların ayılarla olan ilişkisini savunacaksın, öyle mi?" Sophia'nın gözlükleri tehlikeyi bildirircesine sallanmaya başlamıştı.

"Esasen ikisinin de pençeleri şaşırtıcı bir benzerliğe sahip ve..."

"Hah!"

"Ve..." diye istifini bozmadan devam etti, çocukluklarından beri bu şekilde tartışırlardı, "geçen sonbaharda bulduğum bir porsuk kadavrasını parçalara ayırdığımda kafatası kemikleri ile üst kol yapılarının da benzerlik gösterdiğini buldum."

"Kadavra ne demek?" diye sordu Jamie, Sophia ona cevap vermeye başlamadan önce.

"Ölü beden," diye açıkladı Alistair. Yanında oturan Bayan Halifax neredeyse boğulacaktı. Dönerek endişeli bir tavırla sırtına vurdu.

"İyiym," diye inledi, "ama konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Kesinlikle," dedi nezaketle. "Onun yerine dışkıdan da bahsedebiliriz."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Halifax.

Onunla ilgilenmeden ablasına döndü. "Evvvelki gün porsuk dışkısında ne bulduğumu tahmin dahi edemezsin."

"Nedir?" Sophia konuyu ilginç bulmuştu.

"Kuş gagası."

"Saçma!"

"Bu doğru. Küçük bir şeydi; bir baştankara ya da güvercin olabilir ama kuş gagası olduğu kesin."

"Baştankara olamaz. Onlar pek yere inmezler."

"Porsuk yediğinde kuşun çoktan ölmüş olduğunu düşünüyorum."

"Ölülerden bahsetmeyeceğine söz vermiştin," diye patladı Bayan Halifax.

Ona baktı ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Porsuk kadavrasından bahsetmeyeceğime söz verdim. Şu an kuş kadavrasından bahsediyoruz."

Kaşlarını çattı, hâlâ çok güzeldi. "Ders vermeye başladın."

"Evet, başladım." Gülümsedi. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" Göz ucuyla Sophia'yla Phoebe'nin bakıştıklarını gördü ama onlarla ilgilenmedi.

Bayan Halifax burnunu havaya dikti. "Yataklarının yapılmasını denetleyen bir kadına karşı daha nazik olmanı beklerim."

Kaşları çatıldı. "Beni yatağıma kurbağa yerleştirmekle mi tehdit ediyorsunuz madam?"

"Olabilir," dedi gururla ama ona bakan gözlerinin içi gülüyordu.

Bakışı dudaklarına kaydı; dolgun ve nemliydi. Kimsenin duymayacağı bir sesle fısıldadı. "Yatağıma başka bir şey yerleştirmeyi düşünmen benim için daha büyük bir tehdit oluşturacaktır."

"Yapma," diye fısıldadı genç kadın.

"Ne yapmayayım?"

"Biliyorsun." O yaban sümbülü mavisi gözleri onunkiyile buluştu, iri ve kırılıyordu. "Alay etme."

Bu sözler karşısında utanması gerekirdi. Ama aşağılık bir serresi gibi davranarak daha da meraklandı. *Dikkatli ol*, diye fısıldadı bir ses. *Kadının ona istediğini verebileceğini sanarak seni baştan çıkarmasına sakın izin verme*. Bu sese kulak vermeliydi. Kulak vermeli ve çok geç olmadan Bayan Halifax'a arkasını dönmeliydi. Ama aksine ona doğru eğilerek kendini kandırmaya devam etti.

GEÇENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, Bayan Munroe delici bakışlarını Helen'e dikerek çay fincanının tabağını tuttu. "Ne kadar zamandır kardeşimin kâhyası olarak çalışıyorsunuz?"

Helen yutkunarak çayını yudumladıktan sonra dikkatle cevap verdi. "Birkaç gün oldu."

"Ah." Bayan Munroe arkasına yaslanarak çayını hızla karıştırmaya başladı.

Helen de dalgın dalgın kendi çayıyla ilgilendi. Bu "ah" takdir mi yoksa ters bir anlam mı içeriyordu? Akşam yemeğinden sonra temizlenmiş olan –en azından eski haline oranla temizdi– oturma odasına geçmişlerdi. Hizmetçiler tüm akşamüstünü odayı temizleyerek geçirmişlerdi, eski taş şömine artık yanıyordu. Doldurulmuş hayvan başları hâlâ onlara bakıyordu ama artık üzerlerinde örümcek ağları yoktu. Bu büyük bir gelişmeydi.

Oturma odasına geçilince Jamie ile Abigail onlara iyi geceler dileklerini iletmışlerdi. Helen onları yatırıp döndüğünde Sör Alistair odanın diğer ucunda Bayan McDonald'la bir sohbe dalmıştı. Bayan Munroe kapının hemen dibinde oturuyordu. Helen şüpheli biri olsaydı onun kendisini bekliyor olduğunu düşünebilirdi.

Bu kez Helen boğazını temizledi. "Sör Alistair sizi uzun zamandır görmediğini söyledi."

Bayan Munroe çayının üzerinden kaşlarını çattı. "Kendini bir cüzzamlı gibi buraya kapattı."

"Belki de rahatsızlık duyuyordur," diye mırıldandı Helen.

Sör Alistair ile Bayan McDonald'ın sohbet ettiği tarafa baktı. Çay yerine kristal kadehiyle brendi içiyordu. Başını yaşlı kadına doğru eğmiş, her ne diyorsa büyük bir ciddiyetle dinliyordu. Toplu saçları, yüzündeki izleri daha çok ortaya çıkarmıştı ama ona son derece uygar bir görünüm de kazandırmıştı. Onu incelerken izleri olmasa çok yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Yaralanmadan önce kadınların dikkatini çekmeye alışık olan tiplerden miydi? Bu fikir onu rahatsız etti ve bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

Bayan Munroe'nun kendisini gizemli bir ifadeyle seyretmekte olduğunu gördü. "Bu rahatsızlık duymaktan çok öte bir durum."

"Ne demek istiyorsunuz?" Helen düşünerek çayına baktı. "Abigail onu ilk gördüğünde çılgın attı."

Bayan Munroe onu başıyla sertçe onayladı. "Elbette. Onu tanımayan çocuklar korkuyorlar. Onu tanıyan yetişkinler bile ona kötü gözle bakıyorlar."

"Başkalarını huzursuz etmekten hoşlanmıyor." Helen, Bayan Munroe'nun gözlerinin içine bakınca orada onaylayan bir parıltı gördü.

"Bunu hayal edebiliyor musun?" dedi Bayan Munroe usulca. "Her gittiğin yerde yüzün ilgi odağı oluyor. İnsanlar durup sana bakıyor ve ardından korkuyor. Bir türlü kendi olamıyor, kalabalığın içinde eriyip gidemiyor. Nereye giderse gitsin hep durumunun farkında. Rahat nefes alacak bir anı bile yok."

"Cehennemli yaşamak gibi bir şey olmalı." Helen ona karşı hissetmeye başladığı tehditkâr sevgiyi bastırmak için dudaklarını ısırdı. "Özellikle de onun için. Dışarıdan bakınca kaba ve huysuz ama içi görmemize izin verdiğinden çok daha hassas."

"Şimdi anlamaya başladın." Bayan Munroe arkasına yaslanarak kardeşine bakmaya başladı. "Sömürgeler'den döndüğünde aslında çok daha iyiydi. O zaman yaraları çok taze ve çok daha şok ediciydi ama sanırım o daha durumu tam olarak fark etmemişti. Bir ya da iki yılın sonunda hep aynı şeyi yaşayacağını fark etti. Artık topluma ait biri değildi, bir ucubeydi."

Helen inleyerek bu zalimce kanıyı paylaşmadığını anlatmaya çalıştı.

Bayan Munroe zeki gözlerini ona dikti. "Bu doğru. Bunun üzerine kapatmaya çalışmanın, o izler yokmuş gibi davranmanın, ona normal bir adam olduğunu söylemeye kalkışmanın bir anlamı yok. O neyse o." Ona doğru eğildi, bakışları çok yoğundu. Helen başka

yere bakmak istedi. "Ve onu bu yüzden daha da fazla seviyorum. Beni anlıyor musun? O Sömürgeler'e giderken çok iyi bir adamdı. Geriye olağanüstü bir adam olarak döndü. İnsanlar cesaretin sadece savaş alanında gösterildiğine inanır; gelecek yoktur, şartların elverişli olup olmadığı düşünülmez. Bir saniye ya da bir dakika içerisinde her şey biter. Kardeşimin yaptığı ve şu anda yapamaya devam ettiği şey bu yükü *yıllar* boyunca yaşamaktır. Hayatının geri kalanını bu şekilde geçireceğini biliyor ve devam ediyor." Yeniden arkasına yaslandı ama gözlerini Helen'den ayırmadı. "Bence gerçek cesaret *budur*."

Helen gözlerini kadından ayırarak fincanına baktı, eli titriyordu. Mutfaktayken bu yükü tam olarak arlayamamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse bu pis kaleye sığınmış olmasını bir korkaklık olarak düşünmüştü. Ama şimdi... Yıllar boyunca toplumun dışına itilerek yaşamak ve bunun farkında olmak, ki Sör Alistair bunun farkında olacak kadar zeki biri; evet gerçek cesaret buydu. Gerçek yiğitlik... Daha önce Sör Alistair'ın yaşamını sürdürmek için nelere tahammül etmek zorunda olduğunu hiç düşünmemişti.

Başını kaldırdı. Hâlâ Bayan McDonald'la konuşuyordu, yüzü şu an yan dönüktü. Bu açıdan izleri hiç görünmüyordu. Burnu düz ve uzundu, çenesi belirgindi. Yanakları düzdü ve göz kapakları düşüktü. Yakışıklı ve akıllı biri olarak görünüyordu. Belki biraz da yorgun. Bakışlarını hissetmiş olmalıydı. Başını çevirdiği an bütün izleri belirgindi; çizgi çizgi, kırmızı ve çirkin. Göz bandı olmayan gözünü saklıyordu ama altındaki yanağı sarkmıştı.

Helen yüzüne baktı, ona baktı, hen akıllı ve yakışıklı adamı hem de yaralı, münzevi adamı gördü. Ciğerlerindeki hava azalmaya başlamıştı ama onu her şeyiyle görmeye alışarak bakmaya devam etti. Sör Alistair'ı bütünüyle gördü. Gördüğü şeyin onu tiksindirmesi gerekirdi ama aksine çok etkilenmişti ve yerinden kalkıp yanına gitmemek için kendini zor tutuyordu.

Elindeki brendi kadehini yavaşça kaldırarak içmeden önce onu selamladı, kadehin üzerinden hâlâ ona bakıyordu.

Helen ancak bu hareketin ardından gözlerini ondan ayırmayı başarak ciğerlerini havayla doldurdu. Göz göze geldikleri o birkaç saniye içerisinde bir şeyler olmuştu. Sanki onun ruhunu görmüştü.

Ya da belki de Alistair onunkini görmüştü.

Bölüm Sekiz

Doğru Söz ertesi gün, gün boyunca görmüş olduğu şeyi düşündü, gölgeler uzamaya başlarken kırlangıçların kafesine giderek kapısını açtı. Hepsi uçarak kararmakta olan gökyüzüne yükseldi. Yakışıklı genç adam bahçeye geldiğinde öfkeli bir çığlık attı. Giysisinin içinden ipek bir çanta ve altın bir kanca çıkardıktan sonra kalesinden ayrılarak kırlangıçların peşine düştü...

DOĞRU SÖZ'den

Alistair ertesi sabah şafak sökmeden uyandı, bu her zaman yaptığı şeydi. Ateşi karıştırdıktan sonra bir mum yaktı, yüzünü şifonyerin üstünde duran buz gibi suyla yıkadı ve hızla giyindi. Koridora çıkınca kararsızlık içerisinde durdu. Leydi Grey hayattayken bu saatte sabah gezilerini yaparlardı ama artık o yoktu ve yeni yavru bu geziler için henüz çok küçüktü.

Huzursuzlukla etrafına bakındı; üzgündü, koridorun dibindeki pencereyi gördü. Bayan Halifax'ın eli oraya değmişti. Dışı hâlâ sarmaşık kaplıydı ama içi pırıl pırıldı. Puslu şeftali rengindeki ışık tepelerin ardından görünmeye başlamıştı. Güneşli bir gün olacaktı. *Dolaşmak için mükemmel bir gün*, diye düşündü suratını asarak. Ya da...

Bu densiz fikir kafasında belirlediği anda merdivene doğru yürümeye başladı. Bir alt katta bulunan ablası ile Bayan MacDonald'ın

paylaştığı odanın kapısının altında sızan ışık yoktu. Sophia'nın yatak odasını ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu. Alistair kapıya vurdu.

"O da ne?" diye bir çığlık geldi içeriden. Alistair gibi o da hemen uyanıyordu.

"Kalkma zamanı uykucu şey," diye bağırdı.

"Alistair mı? Kalan aklını da mı kaçırdın?" Kapıya yaklaşarak hızla onu açtı. Sophia kocaman bir gecelik giymişti, kırlaşan saçları da örülmüştü.

Onun huysuz bakışlarına sırtarak cevap verdi. "Yaz, hava güneşli ve balıklar ortalıkta koşuşturuyor."

Gözleri iyice açıldıktan sonra heyecanla kısıldı. "Bana yarım saat ver."

"Yirmi dakika," dedi yürümeye başlayarak. Bayan Halifax'ın odasına doğru ilerliyordu.

"Anlaştık!" diye bağırarak Sophia kapısını kapadı.

Bayan Halifax'ın kapısı da karanlıktı ama bu Alistair'in ahşap kapıya vurmasına engel olmadı. İçeriden boğuk bir inilti ve çarpma sesi geldi. Sonra yine bir sessizlik oldu. Kapıyı yeniden vurdu. Bu kez çıplak ayak seslerinin ardından kapı aralandı. Abigail'in solgun yüzü göründü.

Alistair ona baktı. "Tek uyanık olan sen misin?"

Kız onayladı. "Annem ile Jamie henüz uyanmadılar."

"O zaman bana yardım etmek zorundasın."

Kapıyı yavaşça iterek odaya girdi. Burası bir zamanlar depo olarak kullanılan, büyük bir odaydı, orada duran büyük, çirkin yatağı çoktan unutmuştu. Jamie ile Bayan Halifax, hâlâ yatakta uyuyorlardı, Abigail'in kalktığı yerdeki örtü açılmıştı. Yavru çarşafların ortasında bir top halinde yatıyordu, Alistair'ı görünce gerindi, pembe dili kıvrıldı. Alistair, Bayan Halifax'ı uyandırmak üzere yatağın ba-

şucuna gitti ama duraksadı. Ablasının aksine, kâhyası saçları açık yatıyordu. Yastıkların üzerine bir ipek yığını gibi yayılmıştı. Yanakları pembeydi, güle benzeyen dudakları aralanmıştı, derin soluklar alıyordu. Onun bu kırılğan görüntüsünün büyüyle yine kasıklarının sertleştiğini hissetti.

"Onu uyandıracak mısın?" diye sordu Abigail arkasından.

Tanrım! Nasıl bir seks düşkünü, küçük bir kızın önünde böyle şeyler düşünürdü? Alistair gözünü kırıştırdıktan sonra kâhyasını omuzundan tutarak sarstı, teni yumuşak ve sıcaktı. "Bayan Halifax."

İçini çektikten sonra omuz silkti.

"Anne!" diye oldukça yüksek bir sesle bağırdı Abigail.

"Ne?" Bayan Halifax gözlerini açtı, mavi gözler şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ne oluyor?"

"Kalkmak zorundasın," Abigail duyma özüllü biriyle konuşur gibiydi. "Biz..." Dönüp Alistair'a baktı. "Niye bu saatte uyanıyoruz?"

"Balık tutmaya gideceğiz."

"Yaşasın!" diye bağırdı Jamie annesinin yanından fırlayarak. Ya ablasının düşündüğü kadar zor uyanan bir tip değildi ya da balık tutma fikri onu bu hale getirmişti.

Bayan Halifax inleyerek alnına düşmüş olan saçları itti. "Ama neden bu kadar erken kalkmak zorundayız?"

Alistair eğilerek kulağına fısıldadı. "Çünkü balıklar bu saatte ayakta."

İnledi ama Jamie yanına diz çökmüş, yatakta zıplayarak şarkı söylemeye başlamıştı. "Hadi, hadi, hadi!"

"Pekâlâ," dedi annesi, "ama Sör Alistair giyinebilmemiz için bizi yalnız bırakmak zorunda." Giyinik olmadığını fark edince yataklarındaki pembelik iyice artmıştı.

Alistair'ın bakışları ona kısıbır süre meydan okudu. Görünüşe bakılırsa örtülerin altında saklı can geceliği oldukça ince bir şeydi, o yataktan kalkmak zorunda kalma kadar orada durmak istiyordu. O ince kumaşın altında kıpraşar göğüslerini ve çıplak omuzlarına inen saçlarını seyretmek istiyordu.

Delilik, safi delilik.

Başını eğdi, gözünü ondan ayırmamıştı. "Yirmi dakika." Başka bir delilik yapmaya kalkışmadan önce yavruyu alarak odadan çıktı.

Merdivenlerden inip mutfak doğru giderken yavru büyük bir uysallıkla kucağında durdu. Sabah ateşini karıştırmakta olan Bayan McCleod'u şaşırttı. Hizmetçilerden biri masada oturmuş esniyordu. Onu görünce hafifçe ciyakladı.

Bayan McCleod doğruldu. "İfendim?"

"Biraz ekmek, yağ ve peynir paketleyebilir misiniz?" Etrafına baktı. "Belki biraz da meyve ve soğuk et. Balık tutmaya gideceğiz."

Bayan McCleod başıyla onayladı, o geniş suratı bu ani istekler üzerine hafifçe kızardı. "Evet, elbette."

"Döndüğümüzde de zengin lir kahvaltaya ihtiyacımız olacak." Alistair kaşlarını çatı. "Wiggins'igördünüz mü?"

Hizmetçi homurdandı. "Muntemelen hâlâ uyuyordur." Alistair ona bakınca kızarak doğruldu. "Ö... özür dilerim efendim."

Alistair bir elini sallayarak özü geçiştirdi. "Onu gördüğünüzde ahırların temizlenmesi gerektiğinisöyleyin."

Wiggins tembel serserinin teki, üye düşündü güneşli güne çıkar- ken. Diğer hizmetliler ortaya çıkana kadar bunun nasıl da farkına varmamıştı? Hayır, aslında bu doğru değildi. Yavruyu çığın ıslatmış olduğu çimlerin üzerine koydu. Wiggins'in kötü bir çalışan oldu- ğunu zaten biliyordu; sadece bugüne kadar buna önem vermemişti.

Alistair köpeğin esneyerek burnunu sabah rüzgârına doğru uza- tıp koklamasını izlerken kaşlarını çatı. Wiggins çok yakın zamanda ilgilenilmesi gereken bir sorundu ama bunu bu sabah yapmayacaktı.

"Hadi delikanlı, işini hallet bakalım," diye mırıldandı yavruya. "Bunu bir an önce öğrenmende yarar var. Kaleye yapmaya kalkı- şırsan Bayan Halifax'ın neler yapacağını hayal dahi edemezsin."

Yavru bu sözleri anlamış gibi yere çöktü.

Alistair başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

MUTFAKTAN ÇIKMAK ÜZEREYKEN annesi durdu. Abigail bir an için ne olduğunu anlayamadı. Annesinin önüne geçince ne oldu- ğunu çözdü. Sör Alistair ayaklarının önünde duran yavruyla birlikte güneş altında durmuş ellerini de beline koymuş kahkahalar atıyor- du. Abigail'in daha önce hiç duymamış olduğu yoğun erkek kah- kahasıydı bu. Dük'ü zaten çok az görürdü ama onun hiç bu şekil- de güldüğünü görmemişti. Onun bu şekilde gülebileceğini de hiç dü- şünmemişti. O zaten çok gergin biriydi. Her an ortalığı kırıp geçi- recek gibiydi.

Sör Alistair'ın kahkahası hem tuhaf hem de harikaydı, hayatında duyduğu en güzel şeylerden biriydi. Abigail annesinin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek ona baktı. Öyle olmalıydı çünkü gözleri irileşmişti ve dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

Jamie yanlarından hızla geçerek Sör Alistair ile yavrunun dur- duğu yere doğru koştu.

"Hâlâ rüya görüyorum," dedi bir ses.

Abigail irkilerek döndü.

Bayan Munroe mutfak eşiginde duruyordu, o komik gözlük- lerinin ardındaki bakışları yumuşamıştı. "Alistair'ın kahkahasını yıl- lardır duymamıştım."

"Sahi mi?" diye sordu annesi. Bayan Munroe'ya başka bir şey sormak ister gibi bakıyordu. Çok dha önemli bir şey.

Bayan Munroe onayladı. Sesiri yükselterek Sör Alistair'a bağırdı. "Balık tutma aletlerin neredir kardeşim? Alabalıkları ellerimizle avlayacağımızı düşünmediğinden eminim."

"Ah, demek geldin Sophia. Ben de yatakta kalmaya karar verdiğini düşünmeye başlamıştım."

Bayan Munroe bir kadına hiç le yakışmayan şekilde homurdandı. "Sabah yarattığın o karmaşaları sonra mı? Zor."

"Peki ya, Bayan McDonald?"

"Phoebe'nin uykuyu sevdiğini sen de biliyorsun."

Sör Alistair sırttı. "Oltalar ahırda. Onları çocuklarla birlikte alıp getirebilirim. Bayan McCleod'ün bir piknik sepeti hazırlamasını istedim. Belki o arada siz hanımlar da onun hazır olup olmadığına bakmak istersiniz."

Cevap beklemeden ahıra doğru yürümeye başlamıştı. Abigail ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldı.

Jamie köpeği kucağına aldı. "Dha önce hiç balık tutmadım."

Sör Alistair ona baktı. "Öyle mi?"

Jamie başını iki yana salladı.

"Ah, oysa bu kibar beylerin her yerde yaptığı bir iştir evlat. Kral George'un da balık tuttuğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum." Jamie, Sör Alistair'ın uzun adımlarına ayak uydurabilmek için sıçramaya başladı.

Sör Alistair başını salladı. "Bun birlikte çay içerken bana kendisi söylemişti."

"Dükler de balık tutar mı?" diye sordu Jamie.

"Dükler mi?" Sör Alistair meraka Jamie'ye baktı.

Abigail panikledi.

Sör Alistair konuşmaya başladı. "Düklerin de balık tuttuğuna hiç şüphem yok. Bunu sana ve ablana benim öğretecek olmam çok hoş." Abigail'e gülümsedi.

Abigail yüreğinin kabardığını ve yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti; istese de bunu engellemesi mümkün değildi.

Loş ahıra girerek köşede duran kapıya doğru yürüdüler. Sör Alistair kapıyı açtı ve içeriye girdi.

"İşte geldik," diyerek kendisi kadar uzun olan bir oltayla yeneden dışarıya çıktı. Onu duvara yasladıktan sonra yeniden küçük odaya daldı. "Sanırım... evet, bunlar işimizi görür." Dört oltaya daha dışarıya çıktı.

Yine depoya girerek deri bir sapı ve menteşeleri olan eski bir sepetle geri döndü. "Bunu taşıyabilir misin, Abigail?"

"Evet," dedi azimle, sepet görüldüğünden daha ağırdı. İki eliyle birden sapını tutarak onu göğüs hizasına kadar kaldırdı.

Sör Alistair onu takdir etti. "Aferin kızım. Ve bu da Jamie için." Kardeşine de taşıması için daha küçük bir sepet verdi. "Hadi bakalım."

Oltaları omuzuna yasladı ve hep birlikte anneleri ile Bayan Munroe'nun onları beklemekte olduğu yere doğru yürümeye başladılar.

"Anne, Kral George'un da balık tuttuğunu biliyor muydun?" diye sordu Jamie. Bir elinde yavruyu diğerinde de sepeti taşıyordu.

"Öyle mi?" Annesi kuşkuyla gözlerle Sör Alistair'a baktı.

"Kesinlikle öyle." Sör Alistair boştaki eliyle annelerinin kolunu tuttu. "Her gün, pazartesi günleri de iki kez."

"Hımm," dedi anneleri sadece ama mutlu görünüyordu.

Londra'dan ayrıldıklarından beri onu ilk kez mutlu gördüğünü düşünen Abigail ıslak çimlere basmamaya çalışarak ilerlemeye devam etti.

BALIK TUTMAK, çok beklemeyi gerektiren bir hobi diye düşündü Helen, geçen yarım saatin ardından. Bir ipin ucundaki tüylerle zekice gizlenmiş olan kancayı suya daldırıp beklemek gerekiyordu. Sonra da balığın bu numarayı yutarak kancayı ısırmasını ummak... İnsan balıkların suda parlayan o şeyi yutacak kadar aptal olmadığını düşünebilirdi ama görünüşe bakılırsa o kadar aptallardı. Ya da gözleri iyi görmüyordu.

"Bileğine dikkat et," diyordu Sör Alistair. "Onu hafifçe balığın kuyruğu gibi oynatarak at."

Helen başını çevirip tek kaşını kaldırarak ona baktı. Kıynın daha yüksek bir yerinde durmuş, eleştiren bir gözle ona bakıyordu. İçini çekerek önüne döndü ve bileğine dikkat ederek uzun oltayı hafifçe sallayıp fırlattı. Misinası havada uçarak önce kendine, sonra da başının üzerindeki bir dala takıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Oltasını başarıyla atmış olan Abigail kıkırdadı. Bayan Munroe hiçbir şey söylemedi ama Helen onun gözlerini devirdiğini gördü. Oltaya atmaya olan ilgisini kaybetmiş olan Jamie, yavruyla birlikte kelebeklerin peşine düşmüş olduğu için bunu kaçırdı.

"Geldim." Sör Alistair bir anda yanında belirivermişti, kolunu dala doğru uzattı.

Oltayı daldan çözmeye uğraşırken sıcak nefesi âdeta yanağını alazlıyordu. Helen kıpırdamadan durdu. Helen için için titriyordu ama Sör Alistair'ın bu yakınlıktan etkilenmiş gibi bir hali yoktu.

"Oldu," dedi oltaya daldan çözüldüğünde. Arkasında durdu ve kollarını iki yanından uzatarak oltayı nasıl tutması gerektiğini göstermeye başladı. Onu dilediği pozisyona getirmek için hafifçe dokunan ellerinin yarattığı his yıkıcıydı.

Aklını işine ver, diye kendini azarladı Helen ve oltaya odaklanmaya çalıştı. Kıyıda bir şey yapmadan, uzun süre durmak zorunda olmayı umursamıyordu ama asla iyi bir balıkçı olamayacağını düşündü.

Abigail şaşırtıcı bir şekilde çok farklı bir durumdaydı. Sör Alistair'ın talimatlarını çok eski ve önemli bir sanatı öğrenmekte olan ciddi bir çırak edasıyla dinlemişti. Oltasını suyun ortasına doğru bir şekilde fırlatmayı başardığında da soluk yüzü gururla aydınlanmıştı. Bu bile şafak sökerken ıslak çimenlerde yürümüş olmasına değermişti.

"Anladın mı?" dedi Sör Alistair kulağına eğilerek.

"Evet, hımm, biraz." Helen boğazını temizledi.

Başını hafifçe çevirince gözü onunkilerle buluştu. "İstersen oltaya sonrasında nasıl hâkim olman gerektiğini de anlatabilirim."

Sesi başkalarının duyamayacağı kadar kısık olmasına rağmen Helen'in yanakları kızardı. "Sanırım şu an yeteri kadar anladım."

"Öyle mi?" Kaşı hafifçe yükselirken şeytanî bir ifadeyle ona bakıyordu.

Elini oltanın üzerinde kaydırarak sevimli bir şekilde gülümsedi. "Çabuk öğrenen biriym bayım."

"Evet ama kısa sürede uzman olmayı isteyeceğinden eminim. Biraz daha deneme yapabileceğimizi düşünüyorum." Ona biraz daha yaklaşıncı, Helen onun kendisini burada, çocuklar ile ablasının önünde öpmeye kalkışacağından korktu.

"Alistair!" diye seslendi Bayan Munroe.

Helen suçluymuşçasına yerincen sıçradı, Sör Alistair hafifçe mırıldandı. "Belki daha sonra."

"Alistair, balık yakaladım!"

Bu haber üzerine dönerek ablasının oltasıyla boğuştuğu yeri doğru ilerledi. Jamie de heyecanlanmış ve oraya yönelmişti, birkaç dakika boyunca kimse Helen'le ilgilenmedi ve o da bu arada nefesini kontrol altına almayı başardı.

Sör Alistair'a bakınca onun balığın boyutlarına bakarak ablasıyla dalga geçtiğini gördü. Helen'in tüylü oltasının ırmağın son derece sığ olan kıyılarına yakın yüzdüğünü fark etmedi, muhtemelen oralarda hiç balık yoktu. Gökyüzü masmaviydi ve saydam bulutlar orada gezinip duruyordu. Su kayaların etrafından kabarak akıyordu, bazen dipteki taşlar görüyordu. Kıyı yeşil, taze otlarla bezenmişti ve biraz ileride Leydi Grey'in ebedi huzura yattığı küçük ağaçlık vardı. Çok güzeldi, Sör Alistair'm akarsuyu sıradan gözlerin göremeyeceği büyüğü bir yeri.

Sör Alistair aniden bağırdı; gümüş renkli bir balık sudan dışarıya fırladı, oltasının ucunda sallanıyordu. Jamie hemen yanına koştu, Abigail olduğu yerde sıçramaya başladı ve Bayan Munroe küçük bir çığlık attıktan sonra yardına koştu. Bunca telaşın arasında Helen oltasını suya düşürdü.

"Anne," diye söylendi Abigail balık güvenli bir şekilde o eski püskü sepetin içine konduktan sonra. "Oltanı kaybettin."

"Üzölmeye gerek yok," dedi Sör Alistair. "Muhtemelen ağaçlığın orada bir yere takılmıştır. Orada bir çeşit girdap var. Sophia, Bayan Halifax ile ben oltayı aramaya giderken çocuklarla ilgilenbilir misin lütfen?"

Bayan Munroe dikkatle oltasına bakarken başıyla onayladı. Sör Alistair, Helen'in kolunu tutarak onun kıyıdan yukarıya çıkmasına yardım etti. Üst koluna dolanan parmakların bu küçük dokunuşu

bile nefesinin kesilmesine yetmişti. *Aptal*, diye kızdı kendine. *Sadece kibar olmaya çalışıyor*. Ama yukarı tırmandıklarında kolunu bırakmadı, Helen kuşkulanmaya başlamıştı. Hiçbir şey söylemeden onu çimenlere doğru sürüklemeye başladı. Belki de onun oltasını bulmak için kendi oltasını bırakmak zorunda kaldığı için kızmıştı. Oltasını düşürerek büyük bir aptallık yapmıştı.

Ağaçların arasına girerek kıyıya doğru ilerlediler. Bayan Munroe ile çocukların onları görme imkânı kalmamıştı.

"Özür dilerim," diye konuşmaya başladı Helen.

Hiçbir şey söylemeden onu göğsüne çekerek dudaklarını dudaklarıyla örttü. Helen bir anda titremeye başladı. Bu hareketi ne zaman yapacağını ne kadar özlemle beklediğinin gerçekten farkında değildi. Göğüsleri onun sert göğsüne çarparak ezildi, dudakları büyük bir kararlılıkla dudaklarının üzerinde gezinirken kollarını sıkıca yakalamıştı. Ah, bu çok güzeldi.

Çok güzel.

Başını eğdi, elmalı turtanın üzerindeki sıcak krema gibi erimeye başlamıştı. Eteği oldukça basitti, ona biraz daha yaklaşırsa... yani bir ihtimal erkekliğini hissedebilirdi. Çok uzun bir zamandır biri tarafından istenmemişti. Çok uzun bir zamandır, böylesine bir arzu hissetmemişti.

Sıcak dudakları dudaklarını araladı, dili ağzına girmek istiyordu. Helen hemen dudaklarını araladı. Böylesine istenmek sarhoş ediciydi. Bir şövalye edasıyla onu fethediyordu ve Helen bunu memnuniyetle karşıladı. Eli karnının üzerinden yükselerek incecik bir kumaşla kaplı olan memelerinin üzerine doğru ilerledi. Helen soluğu kesilmiş bir şekilde beklemeye başladı, dudaklarının sıcaklığıyla yaşadığı sarhoşluk bu elin hareketini beklemesini önleyemedi. Alistair onu hayal kırıklığına uğratmadı. Parmakları boynundaki tül fuların altına girerek onları okşamaya, sıkıştırmaya ve örselemeye

başladı. Meme uçları sertleşmişti ve bu uyanış neredeyse canını acı-
tıyordu, ah şu anda o elbiseden kurtulup ellerini çıplak memeleri-
nin üzerinde hissetmeyi ne kadar da çok istiyordu.

Ses çıkarmış olmalıydı, dudakları dudaklarından ayrılarak, zor-
lukla duyabileceği bir sesle mırıldanmaya başladı. “Şişş... Bizi göre-
mezler ama duyabilirler.”

Hâlâ fularının altında duran eline baktı. Helen kendini tutamadı
ve bu bakışlar karşısında geriye doğru büküldü. Dumanlı gözünü
üzerinde gezdirdikten sonra gözünü kapatarak başını sinesine eğdi.
Dilini hissetti, sıcak ve nemli, elbisesinin yakasında dolaşıyordu.

Tanrım...

Kıydan Jamie’nin sesi duyuldu. “Anne gelip bunu görmen lazım!”

Helen gözlerini kırptırdı. “Bir saniye tatlım.”

“Sana doyamadım,” diye fısıldadı Sör Alistair.

İçini bir ihtiras dalgası kapladı.

“Anne!”

Alistair doğrularak hızla fularını düzeltti, elleri işini gayet iyi
biliyordu. “Burada kal.”

Suya doğru eğilerek gerçekten de orada tembelce dönmekte
olan oltayı usta bir hareketle aldı. Yukarıya çıkıp Helen’in bileğini
tuttu. “Gel.”

Helen, Jamie ile diğerlerinin yanına dönerken onun da aynı ina-
nılmaz özlemi çekip çekmediğini merak etti.

Delilik, safi delilik, diye düşündü Alistair oltasının bulunduğu yere
döndüklerinde. Bayan Halifax’ın oltasını hiç olmayacak bir şekilde
suya attığını görüyordu ama yanına gidip yardım etme konusunda
kendine güvenmiyordu. Kâhyasını öperken aklında ne vardı? Onu

kendisini zorlayan iri yarı, çirkin bir canavar olarak mı görüyordu?
Şaşkınlığı ve huzursuzluğu çok normaldi.

Gerçi o sıcak dudaklarını istekle aralayıp bedenini ona bastı-
rırken hiç de şaşkın ya da huzursuz değildi. Bu anıyla birlikte, er-
kekliği harekete geçince neredeyse oltasını düşürüyordu. O sırada
Sophia’nın kendisine baktığını gördü. Oltasını suya düşürse kimbi-
lir neler söylerdi? Can acıtacağı kesindi.

Boğazını temizledi. “Bayan McCleod sanırım bizim için peynir
ekmek hazırlamıştı.”

Bu sözler hemen Jamie’nin dikkatini çekti. Yavruyla birlikte sıç-
rayarak geldi, Bayan Halifax oltasını bir kenara bırakarak büyük bir
mutlulukla sepete doğru ilerlemeye başladı. “Harika! Jambon, ek-
mek ve meyve var. Ah etli börek ve küçük keklerden de koynmuş.”
Alistair’e baktı. “Ne istersiniz?”

“Hepsinden bir parça,” dedi Alistair. Göz ucuyla onu izledi.
Yemekleri tabaklara koyarken oğluna gülümsüyor, onunla sohbet
ediyordu ve görmeyeceğini düşündüğü anlarda ona göz atıyordu.

Onda ne vardı? Güzel bir kadındı ama bu özellik genellikle
Alistair için caydırıcıydı. Güzel kadınlar onun kendisinden daha
çok iğrenmesine sebep olurlardı. O ise farklıydı. Onu görünce şok
geçirmemesinin yanı sıra, Alistair’a da neye benzediğini unutturu-
yordu. Onunlayken bir kadınla son derece tehlikeli bir şekilde flört
eden normal bir erkek oluyordu.

Bu sarhoş edici bir histi.

Abigail hüsrana dolu bir ses çıkarınca onun oltasıyla boğuştuğu
yere doğru ilerledi. “Dur sana yardım edeyim.”

“Teşekkür ederim,” dedi kız.

Onun ciddi yüzüne baktı. “İstiyorsan gidip yemek yiyebilirsin.”

Başını iki yana salladı. “Bunu sevdim. Balık tutmayı sevdim.”

"Bu iş için özel bir istidadın var."

Kuşkuyla süzdü onu. "İstidat mı?"

Gülümsedi. "Bu işte iyisin."

"Sahi mi?"

"Evet."

Oltasını sımsıkı yakaladı. "Hiçbir şeyde iyi değilim."

Bakma sırası Alistair'a geçmişti. Onu rahatlatmak için basma-kalıp bir şeyler söyleyebilirdi ama bunları içinde hissetmedi.

Kız başını çevirerek annesine baktı. "Annemi hayal kırıklığına uğrattıyorum. Ben... diğer kızlar gibi *düzgün* değilim."

Alistair kaşlarını çatı. Abigail bir kız için fazla asık suratlıydı ama Bayan Halifax'ın kızını çok sevdiğini biliyordu. "Bence yeterince düzgünsün."

Abigail'in kaşları çatıldı. Alistair doğru bir cümle kurmadığının farkındaydı. Piknikçiler onları çağırdığı sırada, daha güzel bir cümle kurmak üzere ağzını açmıştı.

"Yemeğin burada, Sör Alistair," dedi Jamie.

Bayan Halifax onunla göz göze gelmeden tabağı uzattı. Alistair inlemek üzereydi. Onun bu gizleme çabası, bu flörtü daha çok gözler önüne seriyordu. Helen'e bakıp oturduğu yere doğru yürümeye başladığı sırada, Sophia'nın bakışları ve kalkık kaşlarıyla karşılaştı.

Alistair tabağını alıp Sophia'ya uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra Bayan Halifax'a birtakım teşekkür sözcükleri mırıldandı. "Teşekkür ederim. Balık tutmayı bırakıp hepimize servis yapmanız gerektiğini söylemek istememiştım."

"Ah, hiç sorun değil. Zaten o işte başarılı olduğumu da sanmıyorum."

"Çalışarak mükemmele ulaşabilirsiniz," diye ısrar etti.

Bu sözler üzerine hızla başını kaldırdı, gözleri kuşkuyla kışılmıştı.

Dudağının seğirdiğini hissetti. Bu kadar ortalıkta olmasalardı, kesinlikle...

"Ah! Oltam!" diye bir çığlık attı Abigail.

Alistair döndü ve oltanın düz bir açıyla gerilmiş olduğunu gördü, ucu suyun altında kaybolmuştu. "Sıkı tut, Abigail!"

"Ne yapmam gerekiyor?" Gözleri irileşmiş, yüzü bembeyaz olmuştu.

"Öylece tut, sakın çekme."

Yanına varmıştı. Abigail ayaklarını kıyıya sımsıkı basmış, tüm gücüyle oltayı tutmaya çalışıyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı. Misina suda daireler çiziyordu. "Balığın kendini kurtarmaya çalışıyor. Sen ondan daha büyük, güçlü ve akıllısın. Tüm yapman gereken yorulmasını beklemek."

"Ona yardım etmeyecek misin?" diye sordu Bayan Halifax.

"Balığı tutmayı başardı," dedi Sophia ciddiyetle. "Onu çekmeyi de başarabilir, korkma."

"Evet, yapabilir," dedi Alistair usulca. "O cesur bir kız."

Abigail'in yüzü son derece kararlıydı ve işine odaklanmıştı. Misina şimdi daha az hareket ediyordu.

"Sakin bırakma," dedi Alistair. "Bazı balıklar diğerlerinden daha akıllı olur ve yorulmuş taklidi yapar, tek amacı oltanı elinden çekmektir."

"Bırakmayacağım," dedi küçük kız.

Bir süre sonra tüm hareket durdu. Alistair uzanarak oltayı tuttu ve yukarı kaldırarak parlayan balığı sudan çıkardı.

"Ah!" diye soluklandı Abigail.

Alistair iğnenin ucunda zıplayan balığı tuttu. Bu gördüğü en büyük balık değildi ama en küçüğü de değildi. "Oldukça güzel bir alabalık. Sen de öyle düşünmüyor musun, Sophia?"

Sophia büyük bir ciddiyetle balığı inceledi. "Uzun zamandan beri gördüklerimin en iyisi."

Abigail'in yanakları pembeleşti, Alistair kızın kızarmaya başladığını fark etti. Bunu görmezden gelerek balığı sıkıca yakaladı ve diz çökerek ona balığı kancanın ucundan nasıl çıkarması gerektiğini gösterdi.

Abigail onun balığı çıkarıp sepetteki diğer balıkların yanına koymasını büyük bir dikkatle izledi. "Bir dahaki sefere kendim yapacağım."

Alistair'ın yüreği tuhaf bir duyguyla doldu, bu yabancı duyguyu adlandırması biraz zamanını aldı; *gurur*. Bu soğuk ama kararlı çocukla gurur duyuyordu.

"Evet, bunu yapacaksın," deyince kız ona sırtıttı.

Arkada duran annesi de gülümsüyordu, sanki ona zümrüt bir kolye hediye etmişti...

Bölüm Dokuz

Doğru Söz, canavarın kafesine döndü, çoktan kadına dönüşmüştü.

Parmaklıklara yaklaşarak sordu. "Sen kimsin?"

Kadın yorgun bir tavırla ayağa kalkarak konuşmaya başladı. "Ben Prenses Sympathy. Babam batıdaki büyük şehrin kralıdır. Kristal salonlarda altın ve gümüşle dokunmuş giysiler giyerek yaşıyordum ve en ufak dileğim bile anında gerçekleşiyordu."

Doğru Söz kaşlarını çatı. "Peki, sonra ne oldu?"

"Sus." Kız öne doğru eğildi. "Efendin geliyor. Kırlangıçları yakalamış. Benimle konuştuğunu görürse yeniden öfkelenir."

Doğru Söz'ün seçme şansı yoktu, kızı kafeste bırakarak kaleye doğru ilerlemeye başladı...

DOĞRU SÖZ'den

Akşamüstü Helen biraz uyuyabilmeyi umuyordu. Abigail ile Jamie sabahın erken saatlerinde yaşadıkları maceradan sonra hiç de yorgun görünmüyorlardı. Bayan Munroe ile Bayan McDonald'ın porsuk arama gezisine büyük bir istekle katılmak istemişlerdi. Helen, Sör Alistair'ın sığınağına çıkan basamakları tırmanırken bir yandan da esniyordu.

Onu sabahtan beri görmemişti. Bu zaman zarfında kendini kulesine kapatmıştı ve Helen sabrının sonuna gelmişti. O öpücüklerin anlamı neydi? Onunla oynuyor muydu? Yoksa –daha da kötüsü!– iki kez tadını aldıktan sonra ilgisini mi kaybetmişti? Sabahtan beri bu düşünceler beynini kemiriyordu ve artık onlara bir cevap bulmalıydı.

Ona şu an çay ve çörek götürüyor olmasının sebebi belki de buydu.

Kulenin kapısı aralıktı, vurmak yerine onu omuzuyla itti. Kapı sessizce açıldı. Sör Alistair her zamanki yerinde oturuyordu ve varlığının farkında değildi. Orada durup onu seyretti. Bir şey çiziyordu, kâğıda doğru eğilmişti ama dikkatini çeken bu değildi.

Sakat olan eliyle çiziyordu.

Kalemi sağ elinin başparmağı ve diğer iki orta parmağıyla tutuyordu, eli tuhaf bir kanca şeklini almıştı. Ona bakmak bile Helen'in içinin şefkatle sızlamasına sebep olmuştu; o küçük, bilinçli hareketlerle çizimine devam ediyordu. Elini bu şeklide kullanmaya alışmıştı. Sömürgeler'den sakat bir elle dönüp çizmeyi yeniden öğrenmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ya da yazmayı... Her şeyi bir okul çocuğu gibi yeniden öğrenmeye çalışırken kendini kötü hissetmiş miydi? Umutsuzluğa kapılmış mıydı?

Elbette ki kapılmamıştı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Artık Sör Alistair hakkında bildiği bir şey vardı. Pek çok kalem kırıp pek çok kâğıt yırtmış olabilirdi, hatta sinirlenmişti de ama inatla çalışmış ve kitabında gördüğü o mükemmel çizimleri yapmayı başarmıştı. Öyle yapmış olmalıydı zira şu an bu adam karşısında durmuş çalışıyordu; orada kendi kitabı üzerinde çalışan bir bilim adamı duruyordu.

Helen yürümeye başladığı sırada, Alistair bağırarak kalemi elinden attı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başını kaldırıp ateş püsküren gözleriyle ona baktı. "Yok bir şey, Bayan Halifax. Çayı masaya bırakabilirsiniz."

Tepsiyi gösterdiği masanın üzerine koydu ama odadan çıkmasıyla ilgili emrini yerine getirmede. Aksine ona doğru ilerledi. "So-run nedir?"

Diğer eliyle sağ avucunu ovalarken söz dinlemeyen kadınlar hakkında birtakım sözler mırıldanıyordu.

Helen içini çekerek sağ elini yavaşça avuçlarının arasına alarak onun şaşkınlıkla susmasına sebep oldu. İşaret parmağı yaklaşık üç santimdi ve kızarmıştı. Serçe parmağı ise ilk ekleminden kesilmişti. Geri kalan parmakları uzundu, uçlara doğru genişliyordu, tırnakları şekilliydi. Bunlar güzel parmaklardı ve bu el de bir zamanlar güzel olan bir eldi. İçini bir hüznün kapladı. Bu kadar güzel bir şey nasıl olup da kesilmişti?

Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Bir yaralanma göremiyorum," dedi.

Ona ters ters bakınca yaptığı gafı fark etti ve gözleri irileşti. "Yeni olmuş bir yara demek istedim."

Başını salladı. "Sadece bir kramp."

Elini çekmeye çalıştı ama Helen bırakmadı. "Daha sonra Bayan McCleod'un bunun için hazırlayabileceği bir merhem var mı baka-cağım. Şimdi bana krampın tam olarak nerede olduğunu söyle."

Elini iki elinin arasında tutarak parmaklarıyla masaj yapmaya başladı, sıkıca bastırıyordu. Eli sıcaktı, teni yumuşaktı. Parmak dip-lerinde yaptığı işten dolayı nasırlar oluşmuştu.

"Buna hiç gerek..."

Başını kaldırdı, öfkelenmişti. "Neden gerek yokmuş? Canın acı-yor ve ben de sana yardımcı olabilirim. Bana gerek varmış gibi gör-ünüyor."

Alaycı bir tavırla ona baktı. "Neden umursuyorsun?"

Bu sözlerin onu korkutacağını mı sanıyordu? Genç bir kız gibi ağlayarak odadan kaçacağını mı? O bir kız değildi; on yedi yaşından beri hayatı değişmişti.

Elini tutmaya devam ederek yüzüne doğru eğildi. "Sen benim ne tür bir kadın olduğumu sanıyorsun? Sence her erkeğin beni öpmesine izin veriyor muyum?"

Gözleri kısıldı. "Senin iyi bir kadın olduğunu düşünüyorum. Nazik bir kadın..."

Bu tepeden bakan cevap sinirlenmesine neden olmuştu. "İyi bir kadın mı? Seni öptüğüm için mi? Bana dokunmana izin verdiğim için mi? Delirdin mi sen? Hiçbir kadın o kadar iyi olamaz, ben hiç olamam."

Ona bakmaya devam etti. "O zaman neden?"

"Çünkü." Yüzünü avuçlarının arasına aldı, sol tarafı hırpalanmıştı ve eline yumrular geliyordu, sağ tarafı ise düzgün ve sıcak. "Umursuyorum. Ve sen de umursuyorsun."

Dudaklarını onunkilere bastırdı. İsteyerek. Usulca. Tüm özlemini, tüm yalnızlığını göstererek. Onu yavaşça öpüyordu ama o başını bir anda yana eğerek ağzını açtı ve her nasıl olduysa artık kucağında oturuyordu ve dili ağzının içinde geziniyordu.

Bir itirazı yoktu. Bunu günlerdir bekliyordu ve gerçekleşmesi tüm uzuvlarının titremeye başlamasına sebep olmuştu. Bir metrest, satın alınmış bir kadın, tüm yetişkinlik dönemi bu şekilde geçmişti ama bu deneyimlerinin çok ötesinde bir şeydi. Bir paylaşım, bir keşif... Şu an bu adamla eşitti ve yaşananlardan onun kadar sorumlu olduğunu bilmek, onunla birlikte bunu yaşıyor olmak onu daha da fazla uyarıyordu. O diliyle ağzını araştırırken parmakları yünlü ceketinin yakasına yapışmış titriyordu. Tatlı, yoğun, erotik. Sadece dudaklarını hissederek doruğa ulaşmaktan korkmaya başlamıştı.

İnleyerek başını geri çekti. "Ben..."

"Beni durdurma," diye mırıldandı. Elleri korsajının bağlarındaydı, onları hızla açtı. "İzin ver seni göreyim. İzin ver sana dokunayım."

Başını sallayarak onu izledi. Onu durdurmak zihnindeki en son düşünceydi. Yüzü son derece kararlıydı ve gözü korsajını tamamiyle açma işine odaklanmıştı. Boynundan yukarı çıkan sıcaklığı hissetmeye başlamıştı. Lister onunla yıllardır yatmıyordu ama onun öncesinde de böylesine bir yoğunluk ve samimiyet yaşamış olduğunu hiç hatırlamıyordu. Ya onu hayal kırıklığına uğrattırsa... Ya onu mutlu etmeyi başaramazsa?

Korsajı açıldığı anda onu üzerinden çıkardı, onu dalgın bir tavırla eşarbiyle birlikte masanın üzerine koydu. Bakışlarını göğsünden ayırmıyordu. Korsesini çözmeye başladı.

Helen boğazını temizledi. "Ben yapam..."

"İzin ver." Ona baktı. "Bir sakıncası var mı?"

Dudağını ısırarak başını iki yana salladı. Korsesi açılırken kıpırdamadan durdu. Parmakları çıplak tenine değiyordu, durmadı. Ciğerlerine çektiği her bir nefesin, onun nefesinin ve ısrarcı bakışlarının farkındaydı. Korsesi çıktı, kombinezonunu omuzlarından aşağı çekerek onu beline kadar soydu.

Sadece baktı.

Helen içgüdüsel bir hareketle örtünmek üzere elini kaldırdı.

Bileğini tutarak elini tekrar kucağına indirdi. "Yapma," diye fısıldadı genç adam. "Bırak seni seyredeyim."

Gözlerini kapadı, onu içine çeken o bakışın yoğunluğuna daha fazla dayanamayacaktı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. "İnsanın aklını başından alacak kadar güzelsin."

Sol elinin işaret parmağını boynunda son hızla atmakta olan damarın üzerinde gezdirdi, aşağı indi, indi ve göğsünün üzerine kadar geldi. Helen bekledi, nefesi kesilmişti. Parmağını meme ucuna doğru kaydırarak, üzerinde daireler çizerek onun iyice kabarmasını sağladı.

Helen yutkundu.

"Bunu istiyorum," dedi.

Gözlerini açarak ona baktı, dudakları küstah bir şekilde dümdüz olmuştu.

Gözleri buluştu. "Her şeyini istiyorum."

Dudakları kurumuştı. "O zaman al beni."

Arkasına uzanarak masanın üzerindeki dağınıklığı itti. Helen kâlemlerin yuvarlanışını ve yere düşen bir kitabın gürültüsünü duydu. Onu belinden kaldırarak masanın üzerine koydu.

"Eteklerini çıkar." İskemlesinden kalkarak kapıya gitti ve onu kilitledi.

Geri döndüğünde Helen hâlâ beceriksiz parmaklarıyla belindeki kurdeleleri açmaya çalışıyordu. Ellerini iterek onları açmaya başladı. Dudaklarından vahşi kahkahaların fırlamak üzere olduğunu hissederek onları bastırdı. Uzanıp saçlarındaki bağı çözdü. Siyah saçları yanaklarına döküldü, son derece vahşi ve söz dinlemez, parmaklarını onların arasına sokarak bu samimiyetin tadını çıkardı.

Geri kalan giysilerini çıkarmakla o kadar meşguldü ki bu hareketini fark etmedi. Bir dakika sonra eteklerini yana doğru fırlattı. Üzerinde sadece çorapları ve ayakkabıları kalmıştı, onları da aynı ciddiyetle çıkarmaya devam etmeseydi kendini aptal gibi hissedecekti. Çırılçıplak bir şekilde ahşap masanın üzerinde oturuyordu ve Alistair ona Afrodit'miş gibi bakıyordu. Bu şekilde algılanmak baş döndürücüydü. Hem baş döndürücü hem de korkutucuydu çünkü

o Afrodit değildi. Otuz yaşını geçmiş olan basit bir kadındı. Tüm hayatı boyunca tek bir âşığı olmuş bir kadın.

"Alistair," diye fısıldadı.

Ceketini üzerinden attı. "Evet."

Endişesini kelimelere nasıl dökceğini bilemiyordu. "Ben hiç... yani ben pek tecrübeli... yani..."

Dudağı hafifçe seyirdi. Gömleğiyle karşısında duruyordu. "Helen, endişelenme."

Dudaklarını göğsünün üzerine koydu ve meme ucunu emmeye başladı. Helen doğrulurken onun başını yakalayarak göğsünün üzerinde tutmaya devam etti. Parmaklarını o ipeksi saçların arasında gezdirdi. Belki de haklıydı. Belki de endişelenmemeliydi. Belki de sadece anı yaşamalı ve sadece hissetmeliydi.

Diğer memesine geçerken sol elinin baş ve işaret parmağıyla ilkini boş bırakmadı. Nemli meme ucunu parmaklarının arasında sıkıştırarak onu çifte hazza doğru sürükledi. Helen bacaklarını aralayarak onu kendine doğru çekmeye çalıştı, çok ağırdı ve çok sağlam duruyordu hazır olana kadar onu kıpırdatamayacağını anladı.

Dudaklarının arasından bir hayal kırıklığı iniltisi çıktı.

Başını kaldırdı, elmacık kemikleri kızarmıştı, gözlerinde çapkın bir parıltı vardı. "İstediğin bu mu?"

Elini titreyen karnından aşağıya doğru kaydırıp uyluklarının birleşim noktasındaki tüylere dokunurken gözünü gözlerinden ayırmadı.

"Alistair!" diye inledi. "Bilmiyorum, ben..."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bakışı kararlıydı. "Bilmiyor musun, Helen?"

Büyülenmiş ve utanmış bir yüzle ona bakarken yepyeni bir arzuyla uyarıldı, tam kadınlığına dokundu. Dudakları sessiz bir şaş-

kınlıkla aralandı. Başparmağı daireler çizerek onu okşuyordu. Parmakları usulca okşamaya, ayırmaya, keşfetmeye devam etti.

"Ah..." Soluk soluğaydı.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Gözlerini benden ayırma."

Parmağını içine soktu, gözlerinin irileştiğini görünce gülümse-di. Parmağını geri çektikten sonra tekrar soktu, başparmağı tam merkezinde daireler çizmeye devam ediyordu. Gözleri kapandı. Vücudunun yandığını hissetti. Bunu yapmaya devam ederse hayvani sesler çıkaracağından korkmaya başlamıştı ama durmasını da hiç istemiyordu.

"Helen," diye mırıldandı. "Güzel Helen. Gel ve parmaklarımı o tatlı kadınlığınla sar."

Başı arkaya devrildi, omuzlarının üzerinde iki yana sallanı-yordu. Sanki bir rüyadaydı. Ahlsız bir kadın olmuştu; güzel, arzulan bir yosma ve Alistair da ona tapan adamdı. Sıcak dudak-larını boynunda hissetti, öpüyor, yalıyordu ve başladı... Küçük titremeler, sarsıntılar için sıcaklık ve hazla doldurdu; bu çok fazlaydı kendini tamamen kaybetti.

Uzun bir süre sonra gözlerini açtığında onu seyrediyordu, eli hâlâ usulca okşamaya devam ediyordu.

"Bunu sevdin mi?" diye sordu, sesinde daha önce hiç duyma-dığı bir şefkat vardı.

Sadece başını sallayabildi, yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Güzel." Elini çekti ve pantolonunun önünü açtı. "Bakalım bunu tekrar başarabilecek miyiz, deneyelim mi?"

Kasık tüylerine ve erkekliğine göz atmayı başardı, düşündüğün-den çok daha iriydi ve bacaklarının arasına girdi. Onu öptü. Usulca. Küçük küçük. Ama Helen'in aklı *aşağıdaydı*. Onu hafifçe dürttüğü anda içini kaplayan yeni bir sıcaklıkla nefesi kesildi, o kalınlık...

Öpüşmeyi bırakarak soluk soluğa konuşmaya çalıştı. "Ben..."

"Şişt..." diye mırıldandı. Dudağının köşesini kemirdi. "Bu sa-dece biyoloji. Ben senin içine girmek için yaratıldım. Sen de beni içine almak için. Hepsi bu."

"Ama..."

Penisinin ucunu onu açarak, rahatlatarak içine doğru itti. Göz-leri iyice açıldı.

Gözünde şeytanî bir parıltıyla onu izliyordu. Gülümseyerek ye-niden itti. İçine girerek her yanını ele geçirdiğini hissetti.

"Gördün mü?" diye mırladı genç adam. "Bu kadar basit."

Kalçasını bir kez daha itti ve erkekliğinin uç noktası tepesi ile buluştu. İçine tamamıyla yerleşmişti. Böylesine bir dolgunluğu hiç hissetmemişti. Alistair yutkundu, Helen onun hiç de görüldüğü ka-dar rahat olmadığını hissetti. Yanakları kızarmıştı, gözü kısılmıştı ve dudağı hafifçe bükülmüştü.

"Çok ilginç bir gerçek var ve bunu bilmiyor olabilirsin," dedi boğuk, hışırtılı bir sesle, "bir erkek bu noktaya kadar geldiyse ar-tık... Ah!" Başı arkaya devrildi, dudağı bu kez vahşi bir kararlılıkla kıvrıldı. "Durması *imkânsızdır*."

Geri çekildi ve yeniden içine girdi. "Artık hareketi tamamlaması gerekir çünkü," bu kez daha sert bir şekilde bastırdı ve devam etti, "hayatı buna bağlıdır."

Helen gülümseyerek bacaklarını ona sardı. Bir elini hemen kal-çasının yanına, masanın üzerine koydu, diğeri ise ritmi korumak için kalçasındaydı. Masa sallanmaya başladı, kenarda duran cam bir şey yere düşerek kırıldı.

Helen umursamadı. Boğazından yine kahkahalar yükseldi ve bu kez hepsini serbest bıraktı. Sör Alistair güçlü ve kararlı bedeniyle onunla aşk yaparken başını arkaya atarak kahkahalar attı. O içine

girip çıkarken, içini tamamıyla doldururken tavana bakarak keyifle sırttı, kendini hiç bu kadar hafif hissetmemişti.

Bu kadar özgür.

Ve yeni bir dalgayla savruldu, büyük bir şaşkınlıkla yepyeni bir haz denizinde pupa yelken ilerlemeye başladı. Zirveye ulaştığı anda ona baktı, hızla hareketine devam ediyordu; geniş omuzları çok gergindi, saç dipleri terden sıılsıklam olmuş parlıyordu. Başı büküldü ve bir çığlık attı. Sonra sakinleşerek içinde sarsılmaya başladı, yüzü inanılmaz bir şekilde düzelmişti, yumuşamıştı.

Bu ifadeyi ilk bakışta tanımlayamadı, sonra farkına vardı: Bunun adı huzurdu.

AH, TANRIM, bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Spinner's Falls'dan beri böyle bir şey yaşamamıştı aslında. Bunun nasıl baş döndürücü bir his olduğunu unutmuştu. Alistair, Helen'in boynuna yaslanmış, hızla solurken bunun bu kadar tatlı bir şey olduğunu hiç hatırlamadığını düşündü. Bu muhteşemdi. Genç kadınının sıcak tenine sarılırken gülümsedi. Belki de bazı şeyler yaşla birlikte gelişiyordu.

Altında hafifçe kıpırdandı, masanın sertliğinden rahatsız olmuş gibiydi. Doğrularak ona baktı. Yüzü kızarmıştı, gözlerinde tembel bir ifade vardı, o saçma eril gururu bir anda şahlandı, bu aslında çok doğaldı. Bir erkek kadınına böyle bir haz yaşattığını görünce gururlanmaz mıydı?

"Ah," dedi usulca. "Bu... humm..."

Alistair sırttı. Sesi hâlâ baygın baygın çıkıyordu.

"Harika mı?" diye önerdi dudağının köşesini öperek.

İçini çekti. "Hımm..."

"Keyifli mi?" Dolgun göğsünü avuçlayarak parmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi. Göğüsleri gerçekten mükemmeldi, aslında Helen baştan aşağı her şeyiyle büyüleyiciydi, buna şüphesi kalmamıştı. Onları kapatmak canice bir şeydi, uygarlığı lanetledi. Ama bu durumda diğer erkekler de onları isteyebilirdi ve bu hiç hoşuna gitmezdi. Diğerini de avuçladı. Evet, onları kapalı tutmak daha iyi olacaktı. Ona özel olmaları çok daha heyecan vericiydi.

Bunu düşününce inceleyen bir gözle ona baktı. Onunla tekrar birlikte olmasına izin verecekti, değil mi? Tabii şanslıysa... İşin aslında, ona birkaç dakika daha verirse bu akşamüstü en az bir kez daha yapabileceğinden emindi.

Aklından geçirdiklerini duymuş gibi doğruldu. "Aman Tanrım! Birazdan yürüyüşten dönecekler."

"Kim?" diye sordu ellerini bulundukları yerden çekmek istemiyordu.

"Ablan ve çocuklar," dedi sabırsızlıkla.

Bir kez daha kıpırdanınca yumuşamış olan erkekliği bulunduğu yerden çıktı. Alistair iç geçirdi. Demek hemen olmayacaktı. Eğilerek memelerine veda öpücükleri kondurduktan sonra doğrularak hızla pantolonunun düğmelerini ilikledi. İşini bitirdiğinde Helen'in giymeye çalıştığını gördü, pek başarılı değildi.

"Bana bırak," diyerek parmaklarını bağcıkların üzerinden itti. O büyüleyici göğüslerin üzerini kapatarak bağlarını bağladı, sonra diğer giysilerini giymesine yardım etmeye başladı, bu süre zarfında dileğini nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Sinesindeki fuları düzelttikten sonra içini çekti. "Helen..."

"Ayakkabılarım nerede?" Hızla eğilerek masanın altını aramaya başladı. "Onları gördün mü?"

"Burada." Onları daha önce dalgınlıkla sokmuş olduğu ceket ceplerinden çıkardı. "Helen..."

"Ah, teşekkür ederim!" Onları giymek için iskemleye oturdu.

Alistair sabırsızlıkla kaşlarını çatı. "Helen..."

"Saçım düzgün mü?"

"Çok güzel."

"Bakmıyorsun."

"Evet, bakıyorum!" Kelimeler dudaklarından istemediği bir sertlikte dökülmüştü. Aptallığına kızarak gözünü yumdu. Yeniden ona baktığında onun sorgu dolu gözlerini gördü.

"İyi misin?"

"Evet," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Helen, seni yine görmek istiyorum."

Aklı karışmış gibi kaşları çatıldı. "Evet, elbette birbirimizi yine göreceğiz. Burada yaşıyorum."

"Ben ondan bahsetmiyorum."

"Ah." Yaban sümbülü mavisi gözleri irileşti, Alistair onu yeniden masanın üzerine yatırmak isteyerek görgü kurallarına lanet etti. Onunla sevişirken iletişim kurmakta hiç zorlanmıyordu oysa. "Ah..."

Sabırsızlığım bastırmaya çalıştı. "Yani?"

Ona doğru bir adım attı, göğüsleri neredeyse göğsüne değmek üzereydi. Yüzü hâlâ pembeydi ve gözleri parlıyordu. Parmak uçlarında yükselerek dudaklarına masum bir öpücük kondurdu Alistair ona sıkıca sarılmaya uğraşırken kollarının arasından sıyrılıverdi.

Kapıya doğru ilerledikten sonra, orada durup başını çevirdi. "Belki bu gecenin ilerleyen saatlerinde görüşürüz." Odadan çıkıp kapıyı yavaşça arkasından kapadı.

"AMA BEN BALIK sevmiyorum," dedi Jamie, Bayan McDonald ve Bayan Munroe ile yaptıkları gezintiden dönerken. "Neden akşam balık yememiz gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü aksi takdirde onları boşu boşuna tutmuş olacağız," dedi Abigail. Nefessiz kalmıştı çünkü Çişli yürümeme kararı vermişti ve iki kardeş onu sırayla kucaklarında taşıyorlardı. "Balığı yemezsek günah olacak."

"Ama onları ben tutmadım!" diye itiraz etti Jamie.

"Üzücü bir durum, değil mi?" dedi Bayan McDonald neşeli bir sesle. "İnsan avlamadığı balığı yemekten nasıl sorumlu tutulabilir?"

"Phoebe," diye hırladı Bayan Munroe, "yanlış bir tavır sergiliyorsun."

"Ben olsam," dedi kısık sesle Bayan McDonald, "çorba ve ekmele midemi tıka basa doldururdum. Ben de balık sevmem."

"Phoebe!"

"Keşke güzel bir Yorkshire pudingi de avlanabilseydi, o zaman akşam yemeğinde yemeye hiçbir itirazım olmazdı," dedi Bayan McDonald.

Jamie kıkırdadı Abigail de dudaklarının genişlemeye başladığını hissetti. Gezileri sırasında porsuk bulamamışlardı ama yine de çok eğlenmişlerdi. Bayan Munroe oldukça ciddiydi ama çok ilginç bilgilere sahipti, Bayan McDonald da komikti.

"Ah, işte geldik," dedi Bayan Munroe kaleyi gördüğünde. "Ben çay içip kek yemeği düşünüyorum. Kim benimle geliyor?"

"Ben!" diye bağırdı Jamie aniden.

"Harika," diye cevap verdi Bayan Munroe.

"Çişli'yi ne yapacağım?" diyen Abigail kollarında uyuyan köpeğe baktı.

"Bu köpeğe daha iyi bir isim bulmalıyız," diye mırıldandı Bayan McDonald.

"Mutfakta yatağı var mı?" diye sordu Bayan Munroe.

"Eski bir kömür kutusu bulduk," dedi Jamie.

"Hımm. İcini biraz samanla doldurduktan sonra varsa üzerine bir battaniye örtmek daha iyi olacak," dedi Bayan Munroe.

"Ben ahıra gidip bakayım," dedi Abigail.

"Akıllı kız," dedi Bayan Munroe. "Oturma odasında senin kekin saklayacağız."

Abigail ahıra yönelirken diğerleri yollarına devam ettiler.

"Belki de senin için eski bir battaniye ya da ceket bulabiliriz," diye fısıldadı kollarının arasında uyuyan köpeğe. Çişli'nin yumuşak kulakları uykuda olmasına rağmen kıvrıldı.

Dışarıdaki güneşli havadan sonra ahır çok karanlık geldi. Gözleri loşluğa alışana kadar bir süre kapının dibinde durdu. Bu uçta birkaç tane boş bölme vardı. Abigail boş koridorda ilerlemeye başladı. Sör Alistair'ın dev atı Griffin ve küçük iki tekerlekli arabayı çeken midilli öbür uçta duruyorlardı. Taze samanlar muhtemelen oradaydı. Oraya yaklaştığında ahırın diğer ucundan gelen bir homurtu ve nal sesi duydu, sonra bir ses daha duydu. Bir adam mırıldanıyordu.

Abigail durdu. Göğsüne sıkıca bastırmış olduğu Çişli kıpırdandı. At yeniden homurdandı ve Bay Wiggins bölmelerden birinden geri geri koridora çıktı, elinde bir şey vardı. Abigail kaçmaya hazırlandı ama o bunu başaramadan küçük adam döndü ve onu gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye kısık sesle homurdandı adam. "Beni mi gözetliyorsun? Beni mi gözetliyorsun, ha?"

Abigail o sırada adamın elinde büyük, gümüş bir tepsi tuttuğunu gördü. Başını iki yana sallayarak geriledi, çaresizlik içerisinde tepsiye bakıyordu.

Bay Wiggins'in gözleri iyice kısılarak küçük şeytanî yarıklara dönüştü. "Bunu birine söylersen boğazını keserim, anladın mı? Senin, annenin ve küçük kardeşinin... Hepinizin boğazını keserim, duydun mu beni?"

Abigail korkuyla başını sallayabildi sadece.

Adam ona doğru bir adım atınca Abigail harekete geçmeyi başardı. Arkasını dönerek tüm gücüyle koridorda koşmaya başladı. Bay Wiggins arkasından bağırmaya devam ediyordu.

"Kimseye söyleme! Duyuyor musun? Kimseye söyleme!"

LISTER KARAMSAR GÖZLERLE çalışma odasının penceresinden bakıyordu. "Kuzeye ben gideceğim."

Arkasında duran Henderson iç geçirdi. "Ekselansları, sadece birkaç gün oldu. Gönderdiğimiz adamların Edinburgh'a varabilmiş olduklarını bile sanmıyorum."

Lister sekreterine döndü. "Ve onlar oraya varıp haber gönderinceye kadar o çoktan yurt dışına kaçmış olacak."

"Elimizden gelen her şeyi yaptık."

"İşte bu yüzden kuzeye benim gitmem gerekiyor."

"Ama ekselansları..." Henderson kelimeleri seçmeye çabalıyordu. "O sadece ne olduğu belirsiz bir kadın. Duygularımızın bu kadar güçlü olduğunu hiç düşünmemiştim."

"O bana aitti ve beni terk etti." Lister yardımcısına baktı. "Bana kafa tuttu. Kimse bana kafa tutamaz."

"Tabii ki, ekselansları."

"Kararımı verdim." Lister yeniden pencereye gitti. "Gereken ayarlamaları yap. Yarın sabah İskoçya'ya gidiyorum."

Bölüm On

Bir sonraki akşam Doğru Söz yine kırlangıçları serbest bıraktı ve yakışıklı genç adam yine onların peşine düştü. Doğru Söz orada durup güneşin batmasını ve canavarın güzel prensese dönüşmesini bekledi.

Sonra sordu. "Bu nasıl oldu?"

Kız hüzünlü içini çekti. "Senin hizmet ettiğin adam çok güçlü bir büyüdü. Beni bir gün maiyetimle birlikte ormanda yürürken gördü. O gece babamın kalesine gelerek benimle evlenmek istediğini bildirdi. Bu büyücü gerçekten kötü biri olduğu için onu geri çevirdim, onunla birlikte olamazdım. Ama o çok öfkeleni. Beni babamın evinden kaçıarak buraya getirdi. Bir büyü yaptı, böylelikle gün boyunca çirkin bir canavar haline dönüştüm. Geceleri ise tekrar eski halime dönüyorum. Benimle konuştuğunu görmeden buradan git."

Doğru Söz bir kez daha oradan ayrılmak zorunda kaldı. . .

DOĞRU SÖZ'den

Akşamüstü geç saatlerde Fransa'dan mektup geldi. Alistair biraz önce Helen'le yaşadıkları ve akşama da yaşayabilecekleri şeyleri düşünmekle meşguldü ve uşağın getirdiği kâğıtların arasında duran mektubu neredeyse gözünden kaçırıyordu. Londra, Birmingham ve Edinburgh'dan gelen birtakım dergilere aboneydi ve her nedense hepsi haftanın aynı günü bir arada geliyordu. Yığının

altında oldukça hurpalanmış bir mektup vardı, Afrika Boynuzu yoluyla gelmişti, bu da İngiltere ile Fransa ilişkilerinin ne halde olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Alistair mektubu alarak daha önce bir çayır sıçanını incelerken kullandığı bıçakla açtı. Mektubu okudu, bazı paragrafları iki kez okuduktan sonra masanın üzerine fırlattı. Ayağa kalkarak huzursuz adımlarla pencereye gitti ve dışarı baktı. Etienne mektubu ihtiyatlı bir dille yazmıştı ama anlamı açıktı. Fransız Hükümeti sonu Spinner's Falls katliamıyla biten 28. Piyade Alayı'nın yerini gerçekten de bir İngiliz casusundan öğrenmişti, söylentiler bu yöneydi. Hatta bu casus unvanlı bir İngiliz'di. Alistair parmaklarını pencerenin çerçevesine vurmaya başladı. *Bu yeni bir haberd.*

Etienne mektupta daha fazlasını yazamayacağını ama Alistair'la karşılıklı görüştüğünde söyleyebileceğini bildirmişti. Gemiye binme hazırlıkları yapıyordu ve on beş gün sonra Londra'da olacaktı. Alistair gemiye binerse Etienne o zaman daha sağlam bilgiler iletebilecekti.

Alistair elini yüzünün sol tarafında bulunan izlerin üzerinde gezdirdi. Bunların kasıtlı olarak yapılmış olduğunu öğrenmek yüreğini buz gibi bir öfkeyle doldurmuştu. Bu mantıklı bir durum değildi. Haini yakalamak yüzünü iyileştirmeyecekti. Bunu bilmesine rağmen içindeki canavarı durduramıyordu. Spinner's Falls haininin yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordu.

Kulenin kapısı vurulunca dalgın gözlerini o tarafa çevirdi. "Evet?"

"Akşam yemeği servis edildi efendim," diye seslendi hizmetçilerden biri, arkasını dönüp merdiveni inmeye başlamadan önce.

Alistair masaya giderek Etienne'in mektubunu aldı. Bir süre baktıktan sonra bir küfür savurarak katladı ve zaten dolu olan çekmecesine tıktırdı. Harekete geçmeden önce bunu daha iyi düşünmeliydi, hatta Vale'i de bu yeni bilgiden haberdar etmeliydi ama şu an akşam yemeği onu bekliyordu.

Yemek odasına yaklaşırken Jamie'nin balık hakkında yüksek sesle yaptığı yorumları duyabiliyordu. Bu ses dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu. Ne tuhaf, iki hafta önce onu çok rahatsız eden bu çocuk sesi şimdi gülümsemesine sebep oluyordu. Gerçekten bu kadar değişmiş miydi? Bu fikir hiç hoşuna gitmedi ve onu hemen zihninin derinliklerine attı. Şu an elinde çok daha keyifli şeyler varken geleceği düşünmenin ne anlamı vardı?

Yemek odasına girdiğinde diğerlerinin oturmuş olduğunu gördü. Helen anlaşılabilir bir şekilde ondan en uzak noktaya, masanın diğer ucuna oturmuştu. Ona bakmıyordu ve yanakları hafifçe kızarmıştı. Asla iyi bir yalancı olamayacaktı ve Alistair onu oracıkta, ablasının ve Helen'in çocuklarının gözleri önünde tutup öpmek istiyordu. Bunun yerine, Sophia'nın bakışlarından kaçınarak yerine doğru ilerledi ve oturdu. Bu gece Sophia sağındaydı, Bayan McDonald da onun yanında oturuyordu. Jamie anlaşılabilir bir sebeple solunda oturuyordu. Kardeşinin hemen yanında oturan Abigail tuhaf bir şekilde suskun ve huzursuzdu. Annesi diğer yanındaydı, onunla iletişim kurmak için bayrak sallaması gereken bir mesafedeydi.

Uşaklardan biri, dumanı tüten balık tabağını getirdi.

"Aıh, harika," dedi Alistair ellerini ovuşturarak beklerken. En sevdiği yemek olmasına rağmen birkaç aydır taze alabalık yemişti. "Al bakalım, sana iri ve güzel bir balık." En büyüğünü çatalla alıp Jamie'nin tabağına koydu.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı Jamie, tabağına bakınca o küçük çenesi iyice göğsüne yapışmıştı.

Bayan McDonald peçetesini alıp öksürdü.

Alistair kaşlarını kaldırarak ablasına baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok bir şey," dedi Sophia kaşlarını çatarak. "Ama Jamie belki de küçük bir balıkla başlamayı tercih eder."

Alistair, Jamie'ye baktı. "Öyle mi?"

Oğlan acıklı bir ifadeyle onayladı.

"O zaman ben senin balığını yerim, sen de benim boş tabağımı alırsın," dedi Alistair tabakları değiştirerek. "O zaman biraz ekmek al."

Bu öneri Jamie'nin keyfini yerine getirdi.

"Biraz marmelat ya da reçel getirin," dedi Alistair uşağa tok ve kısık bir sesle. "Ya sen Abigail? Sen balık istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı ve kendisine sunulan balığı aldı ama sonra çatalıyla didiklemeye başladı.

Alistair, Helen'le baktı. Helen başını iki yana salladı, şaşkın görünüyor.

Belki de kızcağız hastaydı. Alistair kaşlarını çatarak şarabını yudumladı. Glenlargo'da bir doktor vardı ama adam şifacıdan çok, bir kasaptı. Alistair değil çocuğu, kendini bile ona teslim etmezdi. Bulunabilecek en iyi doktor Edinburgh'daydı. Abigail hastaysa onu oraya kendisinin götürmesi gerekecekti. Çocuk hastalıkları hafife alınamazdı ve ölümcül bile olabilirdi. Lanet olsun. Belki de onu bu sabah o kadar erken kaldırmamalıydı. Su çok mu soğuktu? Abigail kendini çok mu hırpalamıştı? Kadınların aptalca hastalık teorileri ona hep komik gelirdi ama şimdi çatısının altında yaşayan bir çocuk olunca onlar hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etmişti.

"Hasta mısın?" diye sordu Abigail'e, galiba biraz sert bir sesle sormuştu. Helen ile Sophia aynı anda ona dönmüşlerdi.

Çocuk gözlerini kırıştırarak başını iki yana salladı.

Alistair parmaklarını şaklatarak uşağı çağırdı. "Çok küçük bir kadeh şarap getirin lütfen."

"Elbette efendim." Uşak odadan çıktı ama Alistair gözlerini Abigail'den ayıramıyordu.

Sophia boğazını temizledi. "Bugünkü gezintimiz sırasında bir atmaca iki de tavşan gördük ama hiç porsuk yoktu. Yakında inlerinin olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi Alistair dalgın bir sesle. Abigail her zamankinden daha mı solgundu? Zaten çok beyaz tenli bir çocuk olduğu için bunu anlamak imkânsızdı.

"Onları yeniden aramak için bir sonraki ziyaretimizi beklemek zorundayız o zaman." Sophia içini çekti.

Alistair şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

Uşak elinde bir kadeh şarapla dönünce Alistair ona küçük kızı işaret etti. Abigail içi kırmızı şarapla dolu küçük kadehi görünce şaşırıldı.

"Biraz iç," dedi ters ve kısık bir sesle. "Kanını kuvvetlendirecek." Ablasına dönerek kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?"

"Yarın sabah," diye onayladı ablası.

"Sophie'nin yarın Edinburgh Felsefe Topluluğu'nda bir toplantısı var," dedi Bayan McDonald. "Bay William Watson elektrikli leyden şişesini bizzat tanıtmak üzere Londra'dan geliyor. Şansımız varsa o şeyi görme fırsatını elde edeceğiz."

"Watson bir düzine insanın el ele tutuşarak durduğu takdirde elektrikli eterin dairedeki herkesi eşit şekilde dolaşacağını iddia ediyor," dedi Sophia. "Bana hiç de mantıklı gelmiyor ama bu gerçekten oluyorsa asla kaçırmak istemem."

"Ama daha yeni geldin," diye karşı koydu Alistair. Sophia ile Bayan McDonald geldiklerinde rahatsız olmuştu ama şimdi gitmelerini istemiyordu.

"Sen de bize gelebilirsin kardeşim." Sophia gözlüklerinin ardından kaşlarını kaldırarak ona meydan okudu.

Abigail birdenbire çok sessizleşmişti.

“Sanmam,” diye mınıldandı Alistair çocuğu izlemeye devam ederek. Onu sıkın neydi?

“O zaman en azından gelecek Noel bizimle olmalısın,” diye üsteledi Bayan McDonald.

Alistair cevap vermedi. Noel’e çok vardı. Helen’e bakınca o kızarıverdi. Ona keyif vermeyecek olan geleceği planlamanın ne gibi bir anlamı vardı? Burada oturup Helen izin verdiği sürece onun tadını çıkarmak çok daha iyiydi. Kasvetli, yalnız geleceği bir kenarda bekleyebilirdi.

HELEN O GECE kendini kalenin merdivenlerinde gizlice ilerleyen bir hırsız gibi hissetti. Ya da gizli bir ilişki yaşamaya giden bir kadına benziyordu, ki öyleydi zaten. Çocukların uykuya dalması saatler sürmüştü, onlara dört masalı da okumuştı. Özellikle Abigail yatağında dönüp durmuştu. Yavrunun da, kendisi ve kardeşiyle birlikte yatakta yatması için tutturmuştu ve Helen’in söylediği hiçbir söz onu aksine ikna edememişti. Uykuya daldığında küçük hayvanla yanak yanağaydı. Neyse ki yavru bunu umursamıyordu.

Helen üst koridorda parmak uçlarında ilerlerken kaşlarını çatı. Abigail’in kalede rahat etmeye başladığını düşünmüştü. Sabah balık tutarken çok mutlu görünüyordu. Ama şimdi her zamankinden çok daha suratsızdı. İşin en kötü yanı da kızına derdinin ne olduğunu sormanın bir anlamının olmadığını biliyor olmasıydı. Abigail’in onu rahatsız eden şeyi söylemesi için zamana ihtiyacı vardı. Ama bunu bilmek, Helen’in çocuğunu üzen şeyi bilemediği için kendini suçlu hissetmesini engellemiyordu.

Bazen diğer küçük kızları inceliyordu; hepsi güzel, kaygısız ve konuşkandı, kendi kızının neden bu kadar karamsar ve hassas olduğunu merak ediyordu. Sonra Abigail’in o soluk, endişeli yüzüne ba-

kıyordu ve içi sevgiyle dolup taşıyordu. O kızıydı, zor olması bunu değiştirmezdi. Kolunu keserdi ama onu sevmekten vazgeçemezdi.

Helen, Alistair’ın odasının önünde durdu.

Aşk –fiziksel ve duygusal– hayatının yıkılmasına sebep olmuştu. Alistair’la birlikte olarak kendini bir sefahatin içine mi atıyordu? Pek çok kişinin böyle düşüneceğinden emindi. Ama Alistair’la yapmaya niyetlendiği şeyin, Lister’la yapmış olduğundan çok büyük bir farkı vardı. Lister’la birlikteyken kontrol hiç onda olmamıştı. Bütün kararları veren hep oydu. Alistair ne kadar kibirli ve aksi görünürse görünsün, onun adına hiçbir karar almıyordu.

Seçme hakkı sadece kendisine aitti.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı hafifçe vurdu. *Sessizlik.* Üşüyen ayaklarından birini diğerinin üzerine koyarak huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. Belki de duymamıştı. Belki de orada bile değildi. Belki de geceyi geçirmek için kulesine gitmişti. Akşamüstü verdiği sözü unutmuş ya da fikrini değiştirmişti. Aman Tanrım! Bu ne utanç verici bir...

Kapı hızla ardına kadar açıldı ve Alistair onu kolundan yakalayarak odasına çekti.

Helen küçük bir çığlık attı.

“Şişti!” Sabahlığının önünü çözerken kaşlarını çatı.

Oda loştu; birkaç mum yanıyordu ve ateş köze dönmüştü. Alistair manşetleri aşınmış mavi siyah çizgili bir ropdöşambır giymişti. Siyah saçları açığı ve yanakları nemliydi.

Onun için tıraş olmuştu.

Bu düşünce kasıklarında bir titremeye yol açtı. Parmak uçlarında yükselerek elini saçlarında gezdirdi, onlar da nemliydi. Onun için banyo da yapmıştı.

“Saçlarını seviyorum,” diye mınıldandı Helen.

Gözünü kırıştırdı. "Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman..." Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ve boynunu da seviyorum." Oraya da bir öpücük kondurdu, nabzının atışını dudaklarıyla hissetti. Genç adam ropdöşambırının altına gömlek giymemişti ve göğsü sevilmeye çok elverişli durumdaydı.

"Biraz, ah, şarap ister misin?" diye sordu. Helen'in öpücükleri ropdöşambırın yakasından aşağılara doğru kaydıkcça sesi boğuklaşıyordu.

"Hayır."

"Ah." Hızla eğilerek onu kollarının arasına aldı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Ben de istemiyorum."

Üç büyük adımda yatağa vararak onu yatağın üzerine bıraktı. Yatağa hafifçe dayandı, o döşegın üzerine dizini koyunca yatak daha da çöktü.

Helen doğrularak avucunu onun göğsüne yasladı. "Şunu çıkar."

Kaşları çatıldı.

"Lütfen," dedi tatlılıkla.

Ufladı ama ropdöşambırını çıkarmak üzere yataktan indi. Ve göğsü ortadaydı, hatırladığı kadar çekiciydi. Geniş, güçlü ve tüylü ama bu kez tüm detaylarını görebiliyordu-Çişli'yi eve getirdiğı gece sadece bir göz atabilimişti- ayrıca *bu* defa ona dokunabiliyordu da.

Ve dokunmaya kararlıydı.

Yeniden yatağa tırmanmaya niyetlendiğinde başını iki yana salladı.

Durdu. "Hayır mı?"

Parmaklarını anatomik yapısının alt kısmına doğru oynattı.

"Pantolonu da lütfen."

Bu kaşlarını çatmasına sebep oldu.

Helen sabahlığını çıkardı. Altında geceliğı vardı. Omuzunu hafifçe düşürünce kolu aşağı kayıverdi.

Alistair onun yarı ortaya çıkmış olan göğsüne bakarak son hızla pantolonunu çıkardı. Durdu, parmaklarını iç çamaşırının beline koyarak ona baktı.

Helen kaşını kaldırarak geceliğinin yakasındaki kurdeleyi yavaşça çekti. Yaka açılarak bir memesini tamamen açığa çıkardı.

İçini çekerek iç çamaşırını, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı. Sonra doğruldu, çınlıçplak ve muhteşem bir dolgunlukta.

Helen ona bakarak yutkundu. Bu akşamüstü tam olarak görmeyi başaramamıştı, Lister'inkinden büyüktü; *kaydadeğer* bir şekilde büyük. Erkekliği gururla dikilmişti, etkileyici damarlar etrafını sarmıştı, başı parlıyordu ve neredeyse mordu. Daha aşağıda duran testisleri kaslı uyluklarının arasında iyice gerilmişlerdi.

İçini çekti.

Alistair boğazını temizledi. "Sıranın sende olduğundan eminim."

"Ah!" Oynadıkları oyunu tamamıyla unutmuştu. Yatağın üzerinde diz çöktü ve geceliğı başından çıkardı.

Bakışları direk göğsüne çevrildi, dudağının köşesi büzüldü; yaramaz bir ifadesi vardı. "İşte oradalar."

Helen başını eğerek kendine baktı. "Göğüslerimden mi bahsediyorsun?"

İki adım atarak yatağa dizini koydu. "Evet."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Sahiplenmiş gibi görünüyorsun."

"Kesinlikle." Eğilerek meme ucunu yaladı ve onun inlemesini sağladı. "Gördüğüm en muhteşem göğüslere sahipsin."

"Teşekkür ederim," dedi, nefesi kesilmişti. "Ben de senin üzerinde yorumlar yapabilirim miyim?"

"Hımm," diye mırıldandı, vücuduna küçük titreşimler gönderiyordu. "İlgini çekecek bir şey bulabileceğini pek sanmıyorum. Vücudum seninki kadar güzel değil."

"Elbette öyle," dedi şaşkınlıkla.

Kaşı kuşkuyla kalktı. "Vücudum iri, çirkin ve kıllı; tüm erkeklerinki gibi."

"Vücudun iri, güzel ve evet, tüylü. Diğer erkeklerinkini bilmem ama bu benim için çok güzel." Elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Güzel ve tüylü. Tüylerinin burada kalınlaşmasını çok seviyorum." Göğsünü okşadı. "Ve işte burada inceliyor." Parmaklarını karnına doğru kaydırdı. "Sonra buradan itibaren aşağı doğru yenden kalınlaşıyor ta ki..."

Bitirmesine izin vermedi. Eril parçasını avucunun içine aldığı sırada onu omuzlarından tutarak yatağa itti ve buyurgan bir tavırla öpmeye başladı. Nefes almak için başını kaldırdığında Helen ona alaycı gözlerle baktı.

"Daha bitirmedim."

"Ama ben bitmek üzereyim," diye mırıldandı.

Gülümseyerek hâlâ tutmakta olduğu penisini hafifçe sıktı.

Gözü bir an için kapandı, açıldığında daha da parlıyordu. "Ve bunun bir dakikadan uzun sürmesini istiyorsan hemen yaptığın şeyden vazgeçmelisin."

Elini yavaşça iterek kaslı bacağına kendininkilerin arasına aldı. Bacağındaki kılların nemli tenine süründüğünü hissediyordu. Yutkunarak eğildi ve penisini ona sürtmeye başladı.

"Cadı," diye fısıldadı boynundan dudaklarını ayırmadan.

Biraz daha güçlü bastırarak onu hareketsiz hale getirdi ve göğüslerini yaladı. Onu ağzının içine alarak yavaşça emmeye başladı, hayatının sonuna kadar tadını çıkarmak ister gibi bir hali vardı.

Helen kıvrandı.

"Kes şunu," diye inledi, sesi nemli teninde titreşiyordu.

"Ama kıpırdamak istiyorum," diye inledi.

"Ama ben de meme uçlarını tatmak istiyorum," diye cevap verdi diğer göğsüne geçerken.

Helen başını eğerek baktı ve beyaz teninin üzerinde gezinen koyu renkli teni ve siyah saçları seyretti. İçini tutkulu bir bekleyişin ürpertisi sardı. "Meme saplantın olduğunu düşünüyorum."

"Hayır," diye mırıldandı, göğüslerini avuçlayabilmek için üzerinde hafifçe kayarken. Konuşurken onlara hafif hafif vuruyordu, Helen dudağını ısırды. "Seninkilere karşı bir saplantım var. Onları yalamak istiyorum, emmek istiyorum ve hatta," eğilerek dişlerini hassaslaşmış memesine sürttü ve devam etti, "ısırmak istiyorum."

"Isırmak mı?" diye ciyakladı.

Günaha davet edercesine yavaşça gülümsedi. "Hımm. Isırmak."

Başını eğerek meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Helen nefesini tuttu, bu tehdit içindeki isteği daha da coşturmuştu. Alistair gözlerinin içine baktı, saçları bir korsanunkiler gibi yüzüne dökülüyordu ve dilini çapkınca meme ucunda dolaştırıyordu.

Göğüsleri iyice hassaslaşmıştı. Helen o bunları yaptıkça nefes alıp verişlerinin hızlandığını hissediyordu. O gözünü kapatıp onları emip içine çekince bacaklarını onun bacağına sararak tutundu.

Dakikalar boyunca, kızarıp şişene ve tükürüğüyle parıl parıl olana kadar onları tutkuyla yaladı, emdi ve ısırды. Altında heyecanla kıpırdanmaya başladı; çok uyarılmıştı ve bir türlü sonuca ulaşamıyordu.

Alistair yavaşça yükselerek onu ne hale getirdiğini izlemeye başladı. Çıkkı elmacık kemikleri kızarmıştı, gözü tembel bir ifadeyle yarı kapalıydı, dudakları gerçekleştirdikleri görevle kızarmış ve acımasız bir şekilde bürünmüştü.

"Putperestlerin kurbanlarına benziyorsun," diye kısık sesle inledi. "Bir tanrıya sunulmak üzere hazırlanmış," iyice yaklaşarak kuşağına fısıldadı, "birleşmeyi bekliyor."

O kelimeyi duyunca inledi. Kimse onunla bu şekilde konuşmamış, bu şekilde sevişmemişti. İhtiyacı çılgınlık boyutlarına ulaşmıştı.

"Dokun bana," diye yalvardı, bacaklarını ayırarak orasını onun uyluklarına sürtmeye çabalıyordu.

Başını eğdi, onu özel bir numuneymiş gibi incelemeye başladı. Bacaklarına değen penisinin kaya gibi sertleşmiş hali, onun bu sükûnetini yalanlıyordu.

"Hazır mısın bilemiyorum," diye mırıldandı.

Helen parladı. "Hazırım."

"Öyle mi?" Boynunun kenarını yalayarak aşırı derecede hassaslaşmış olan tenine yeni sinyaller gönderdi. "Bu kadar çabuk içine girmek istemiyorum. Bunu yaparsam sevişmemizin tüm gücünü tadamayacağımı düşünüyorum."

"Sen," diye yarı isterik bir halde soluklandı, "bir şeytansın."

Bir çocuk gibi sırttı. "Öyle miyim?"

"Ev... vvet." Bu onayı bir iniltiyle sonlandı çünkü birdenbire kaykılarak penisini sırlıklam olmuş katmanlarıyla buluşturmuştu. "Ah."

"Hoşuna gitti mi?" diye merakla sordu.

Kendini yavaşça alçaltırken Helen sadece başını sallayabildi. Küçük kontrollü hareketlerle hafifçe ittirdi, penisi karşısındaki tüneli açıyordu. Helen yutkundü, çıkardığı sulu abuk sabuk sesleri artık umursamıyordu.

"O zaman," diye mırıldadı, "belki de hazırsın. Buna."

Gerilerek erkekliğini tümüyle içine soktu. Helen yaşadığı şokla başını geriye attı, bir anda böylesine doluvermek inanılmaz bir heyecandı.

Sonra yeniden geri çekilerek bacaklarını iyice birbirinden ayırdıktan sonra kendini yeniden onun üzerine bıraktı. Tam klitorisine.

Bu ne mutluluk!

Kendini kaybetmişti; konuşmayı, düşünmeyi, insan olduğunu unutmıştu. Tüm varlığı o merkezde toplanmıştı, onun o muhteşem sevişmesinin tadını çıkarıyor, alıyor veriyordu. Ne zaman gelmeye başladığının bile farkında değildi. Uzun ve sonsuz bir ısı patlaması oldu. Kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya başladı.

Bütün bunlar olurken bir yerlerden gelen iniltisini duyarak gözlerini açtı. Kollarının üzerinde yükselmiş, sevişirken onu seyrediyordu. Ama artık o ilgisiz ifadesini korumayı başaramıyordu. Üst dudağında muhteşem bir gülümseme belirmişti. Yüzü terden sırlıklam olmuş parlıyordu. Tek gözünde karanlık bir parıltı vardı.

Eril azmin parıltısı.

Helen ona bakarken hızını artırdı, yatak duvara çarpmaya başlamıştı. Genç kadın bacaklarını iyice açarak onun kalçasına doladı ve yüzü acı çekiyormuş gibi bir hal alana kadar verdiği savaşı izledi. Boğazından bir çığlık koptu ve son kez içine girdi.

İçini sıcaklığıyla doldurduğunu hissetti.

ALISTAIR ERTESİ SABAHIN erken saatlerinde kolunu içgüdüsel bir hareketle yanında bulmak istediği bir şeye doğru attı, tam uyandığı anda hem bu hareketinin hem de Helen'in orada olmadığını fark etti. İçini çekerek yüzünü tek eliyle ovuşturdu. Göz bandı hâlâ gözünde idi ve canını acıtırıyordu. Hızla çıkarıp yana doğru fırlatarak yarı aydınlanmış sabahın ışığında öylece yatmaya devam etti.

Yatağı seks ve Helen kokuyordu.

Gece sona ermeden gitmiş olmalıydı. Alistair sevişmelerinin sonunda o kadar yorgun düşmüştü ki bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu. Tabii ki gitmek zorundaydı. Düşünmesi gereken çocukları vardı ve Alistair'ın ablası da hâlâ kaledeydi, lanet olsun yine de onu şu an yanında istiyordu. Onunla yeniden sevişmek değildi derdi, tabii bunu da isterdi; onunla birlikte yatmak istiyordu. Onun vücuduna yapışan kıvrımlarını hissetmek. Uyurken onu kollarının arasında tutmak ve uyandığında yine orada bulmak istiyordu.

Hazır ona izin vermişken... Bir şey söylememiştii ama onun anı yaşayan basit bir kadın olmadığının farkındaydı. Er ya da geç geleceğini düşünmeye başlayacaktı, belki de onunla geçirip geçiremeyeceğini sorgulayacaktı. Ve sonra kaçınılmaz olarak Alistair'ın ona sunabileceği bir gelecek olmadığını görecekti.

Sonra da onu terk edecekti.

İnsanı ezen bir düşünce. Bunu şimdilik bir kenara bıraktı en azından şimdilik çünkü kaderle savaşılamayacağını öğreneli çok olmuştu. Sonunda onu terk edecekti ve sonunda onun yasını tutacaktı ama bugün bunu yapmayacaktı. Örtüleri üzerinden attı, yıkandı, göz bandını özenle bağladı ve giyindi. Sophia bu sabah gideceğini söylemişti, onu aşağıda bavullarının arabaya yüklenmesini sabırsızlıkla beklerken bulacağını düşünüyordu.

Alt kat koridoru oraya girdiğinde boştu. Kapının önünü kontrol etti, araba oradaydı ama ablası yoktu. Belki de kahvaltı ediyordu. Kalenin arka tarafında bulunan yemek odasına doğru yürümeye başladı, orada da çatal bıçakları yerleştiren hizmetçilerden biriyle karşılaştı. Kız onu görünce hemen reverans yaptı.

"Bayan Munroe buralarda mı?" diye sordu.

"Aşağı inmedi efendim," diye cevapladı hizmetçi.

Alistair sırttı. Sophia uyuyakalmıştı; bu çok ender bir şeydi ve onunla alay etme hakkını kazanmıştı. "Lütfen yukarıya çıkıp onu ve Bayan McDonald'ı uyandır. Ablam bu güne erken başlamayı istiyordu."

"Peki, efendim." Kız yeniden reverans yaptıktan sonra odadan hızla ayrıldı.

Alistair servis masasında sıcak küçük ekmekler gördü ve birini aldı; sonra yeniden koridorda gezinmeye başladı. Geciktiği için ablasının salona girişini görmeliydi. Ekmeğini ısırarak mutfığa doğru yürümeye başladığında bir ses duydu. Bu ses sırtının ürpermesine sebep oldu.

Ağlıyordu. Bir çocuk ağlıyordu.

Helen henüz kalenin bu bölümüne gelmemiştii ve eski koridorda kullanılmayan birkaç tane oda vardı. Bütün kapıları dinleyerek bu umutsuz sesin hangisinden geldiğini anlamaya çalıştı ve kapıyı açtı. Oda loştu, kirli pencereden sızan ışıktaki tozlar havada uçuşuyordu. Önce onu göremedi, sonra kız kıpırdarak inledi.

Abigail köşede duran, üzeri çarşafıla örtülü kanepenin yanına çökmüştü, yavru kucağındaydı.

Yavaşça ona doğru yürüdü, sorunun ne olduğunu ya da halledip edemeyeceğini bilmiyordu. Göz ucuyla Wiggins'in odanın diğer kapısından sızıışmaya çalıştığını gördü.

Bir anda gözlerini kan bürüdü.

Ne ara kıpırdadığını ya da ne yaptığını hiçbir şekilde hatırlamıyordu, kendine geldiğinde Wiggins'in cılız boynunu tutmuş adamı boğuyor ve kafasını koridorun duvarındaki taşlara vuruyordu.

"Alistair!"

Yakınında duran biri adını söylüyordu ama o sadece karşısındaki iğrenç, kızarmış yüzle ilgileniyordu. Buna nasıl cüret ederdi?

Ona nasıl dokunurdu? Bunu bir daha yapamayacaktı. Asla, *asla* tekrarı olmayacaktı.

"Alistair!"

Yumuşak bir kadın eli yüzünün yaralı tarafına dokundu. Ya-
vaşça başını çevirdi. O yaban sümbülü mavisini gözlerle bakıyordu
artık. "Yapma Alistair, bırak gitsin."

"Abigail," diye soludu.

"O iyi," dedi Helen usulca. "Ona ne söylediğini bilmiyorum
ama ona fiziksel olarak bir hasar vermedi."

Beynini yeniden düşünmeye sürükleyebilecek tek cümle buydu.
Onu hızla bırakarak, doğruldu ve bir adım geri çekildi. İşte o za-
man Sophia ile Bayan McDonald'ın sabahlıklarıyla merdivenin di-
binde durduklarını gördü. Bayan McDonald bir kolunu gözleri fal
taşı gibi açılmış olan Jamie'ye sarmıştı. Helen üzerinde geceliğiyle
titriyordu. Sabahlığını almak için durmaya gerek görmeden dışarıya
fırlamış olmalıydı. Abigail de arkasındaydı, yüzü yaşlarla lekelen-
mişti ve yavruyu kucağında tutuyordu.

Nefesini düzeltebilmek için derin bir nefes aldı ve kısık sesle
sordu. "Sana dokundu mu?"

Sessizlik içerisinde Abigail başını iki yana salladı, gözleri onun-
kiyle kenetlenmişti.

Başıyla onaylayarak yerde nefes almaya uğraşan Wiggins'e
baktı. "Defol. Kaleminden, topraklarımdan hemen defol ve bir daha
o yüzünü bana göstermeye kalkışma."

"Buna pişman olacaksın!" diye hurladı. "Göreceksin. Geri gele-
ceğim. O küçük fahişeyi alıp..."

Alistair ellerini yumruk yaparak üzerine yürüdü. Wiggins hızla
ayağa kalkmış ve kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Uygarlık maskesine bürünebilmek için gözünü kapadı, beline
sarılan küçük kolları hissetti. Gözünü açmadan yere diz çöktü ve o
küçük bedeni kollarının arasına aldı.

"Bir daha asla," dedi elini saçlarının arasında gezdirirken. "Seni
kimsenin incitmesine asla izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Bölüm On Bir

Bir sonraki akşam, Doğru Söz kırlangıçları üçüncü kez serbest bıraktı. Büyücü koşarak bahçeden ayrıldığı anda kafesteki canavar Prenses Sympathy'ye dönüştü. Doğru Söz ona yaklaştı.

"Seni nasıl serbest bırakabilirim?" diye sordu.

Prenses başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli bir iş. Pek çok kişi denedi ve başarısız oldu."

Doğru Söz ona bakarak ısrar etti. "Anlat bana."

Prenses içini çekti. "Bu işi yapacaksan öncelikle büyüciye ilaç vermelisin. Dağlarda küçük, mor bir çiçek yetişir. O çiçeğin tomurcuklarını toplayıp ezerek toz haline getirmelisin. Sonra zamanı gelince büyücinün yüzüne serpmelisin ki ayışığı üzerinde durduğu sürece seni durduramasın. Sonra onun süt beyazı yüzüğünü alıp bana getireceksin. Bu arada en hızlı iki atı ondan hemen kaçabilmemiz için hazırda tutmalısın."

Doğru Söz başıyla onayladı. "Bunların hepsini yapacağım, sana yemin ederim..."

DOĞRU SÖZ'den

Helen, Alistair'ın kucaklayışını izledi, yüreğinden bir şeyler koptu. Abigail'i öylesine bir şefkatle kucaklıyordu ki kıyaslama yapmamak mümkün değildi. Alistair küçük kızı bir babanın sarabileceği şekilde sarmıştı. Gerçek babası ise ona hiç sarılmamıştı.

Bu görüntü onu içten sarstı. Dün gece onunla yeryüzünde sadece ikisi varmış gibi sevişmişti ve bugün de kızını şefkatle teselli ediyordu. Ona âşık olmaya başladığını fark ederek küçük bir şok geçirdi. Bu kalenin yalnız ve öfkeli efendisine âşık oluyordu. Belki de daha önce olmuştu. Yüreği yaşadığı panikle daha hızlı atmaya başladı. Karmaşık, mantıksız ve aptal yaşamında öğrendiği tek şey vardı: Aşk ona aptalca kararlar verdiriyordu. Onu ve çocuklarını tehlikeye atacak kararlar.

Bu sevimsiz düşünce daha da korkunç şeyleri fark etmesine sebep oluyordu. Hâlâ kendine gelememişti, korkuyla uykudan fırlamıştı ama Alistair'ın kızını kurtardığının bilincindeydi. Başı derde girdiğinde onu kurtarmıştı.

Gözlerini kapadı ve bir hıçkırık bedenini sardı.

"Al şunu," dedi Bayan Munroe omuzlarına bir şal koyarak. "Üşüyorsun."

"Ben ne aptalım," diye fısıldadı Helen. "Bu hiç aklıma..."

"Kızınla konuşmadan önce kendini cezalandırmaya kalkışma," dedi Bayan Munroe.

"Bunu nasıl göremediğimi anlayamıyorum." Helen gözlerini koluna sildi. "Hem de hiç."

"Anne." Jamie aralarına girerek eteklerinin arasına sığındı.

"Her şey yolunda, Jamie." Son kez burnunu çektikten sonra azimle doğruldu. "Kahvaltı hazır olmalı. Gidip giyinelim ve kahvaltımızı edelim. Böylece kendimizi daha iyi hissederiz."

Alistair, Abigail'in başının üzerinden ona baktı. Kendini hâlâ toparlayamamıştı. Gözü vahşetle parlıyordu. Koridora girdiğinde Bay Wiggins'i öldürmek üzereydi. Onu kendine bakmaya zorlamasaydı, kendiliğinden duracağından hiç emin değildi. Ürperdi. Onun bu medeniyetsiz, ilkel yanı korkmasına sebep olmalıydı ama

aksine, tuhaf bir şekilde kendini güvende hissetmesine sebep oluyordu. Babasının evinde geçirdiği çocukluk günlerinden sonra kendini hiç böylesine güvende hissetmemişti. Gençlik hataları hayatını alt üst etmeden önceydi.

Şu an savunmasız olduğunu fark ederek ürperdi; çok savunmasız. Çelişkili duygular içindeydi ve bu yüzden ona karşı son derece savunmasızdı. Kısa bir süre için de olsa, oradan uzaklaşıp kendini toparlaması gerekiyordu.

Jamie'nin elini tuttukten sonra diğer elini Abigail'e uzattı. "Gel, hayatım. Gidip kendimize çekidüzen verelim."

Abigail elini avucunun içine koydu, Helen onu çok sıkı tutmak için büyük bir çaba harcadı. Parmaklarını kızının başında dolaştırıp, gözlerinin içine bakmak ve iyi olup olmadığını anlamak istiyordu ama bu arada kızının bir travma yaşamasını da istemiyordu. En iyisi sakın olmak ve onu daha sonra yavaş yavaş sorgulamaktı.

"Birkaç dakika sonra aşağıda oluruz," dedi Alistair'a, sesi hafifçe titriyordu.

Çocukları odalarına götürdü. Jamie onu endişelendiren düşüncelerden hemen kurtulmuş gibi görünüyordu. Hızla giyindi ve yavruyla birlikte yatağın üzerine oturdu.

Helen şifonyerin üzerinde duran sürahidan leğene su doldurdu. Bir havlu alarak onu ıslattı ve Abigail'in yüzünü temizledi. Yıllardır Abigail'in giyinmesine yardım etmiyordu. Londra'dayken bu işi Bayan Cummings yapıyordu, kuzeye doğru yaptıkları yolculuk sırasında da Abigail hep kendi kendine giyinmişti. Bu sabah Helen kızının yüzündeki gözyaşı izlerini özenle temizledi. Abigail'i oturmaya zorladıktan sonra yere çökerek çoraplarını giydirdi, jartiyelerini dizlerinin üzerinden bağladı, tüm hareketleri son derece bilinçli ve yumuşak bir tavırla yapıyordu. Abigail'in iç eteğini ve eteğini de giydirdikten sonra belini bağladı.

Helen bluzunu aldığında Abigail konuşmaya başladı. "Anne bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum hayatım," diye mırıldandı Helen. "Sana komik gelebilir ama anneler bazen kızlarını giydirmekten büyük keyif alırlar. Bana izin verecek misin?"

Kızı başıyla onayladı. Yanakları her zamanki rengine dönmüştü, yüzündeki hüznün de kaybolmuştu. Aşağı indiğinde Abigail'in yüzündeki ifadeyi hatırlayınca Helen'in bağları tutan elleri titredi. Tanrım, ya Alistair orada olmasaydı...

"Oldu işte," dedi Helen tüm bağları bağladıktan sonra. "Fırçayı bana uzat, saçlarını yapayım."

"Onları örüp başımın üzerinde taç yapabilir misin?" diye sordu Abigail.

"Elbette." Helen gülümsedi. Alçak tabureye oturdu. "Seni prenses yapacağım."

Abigail arkasını döndü ve Helen saçlarını fırçalamaya başladı. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Abigail'in omuzları yukarı doğru kalktı, başını da kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi onların arasına saklamaya çalıştı.

"Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum," diye mırıldandı Helen, "ama sanırım konuşmak zorundayız, hayatım. En azından bir kere. Daha sonra konuşmak istemezsen bir daha bu konuyu hiç açmayız. Bu sence uygun mu?"

Abigail başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Uyandığımda sen ve Jamie uyuyordunuz, ben de Çişli'yi aşağı indirdim. İşini yapabilmesi için onunla birlikte dışarıya çıktım ama sonra Bay Wiggins'i gördüm ve Çişli'yle birlikte içeri koşarak saklandım. "

Durdu, Helen saçlarını üç eşit parçaya ayırmak üzere elindeki fırçayı bıraktı. "Peki ya sonra?"

"Bay Wiggins oraya geldi," dedi Abigail usulca. "Bana... bana bağırdı. Onu gizlice izliyormuşum."

Helen'in kaşları çatıldı. "Neden böyle düşünüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Abigail kaçamak bir tavırla.

Helen bu konuyu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdi. "Peki, sonra ne oldu?"

"Ben... Ben de ağladım. Ağlamak istemiyordum; bunu yapmaya çalıştım ama kendime engel olamadım," diye çaresizlik içerisinde itiraf etti. "Onun önünde ağlamaktan nefret ediyorum."

Helen'in dudakları gerildi, Abigail'in örgüsüne odaklanmaya çalıştı. Bir an keşke Alistair onu öldürmüş *olsaydı* diye düşündü.

"Sonra Sör Alistair geldi," diye devam etti Abigail, "ve bizi gördü, anne o kadar hızlıydı ki! Bay Wiggins'i boynundan yakaladığı gibi odadan çıkardı, ben koridora çıkana kadar onu duvara kısıtırmıştı. Sonra sen, Jamie ve Bayan Munroe oraya geldiniz ve Sör Alistair'a durmasını söylediniz." Bunları söyledikten sonra derin bir nefes daha aldı.

Helen bir süre sessizliğini korudu, düşünüyordu. Örgüyü bitirdi.

"Ben tacını yaparken," diye mırıldandı, "tokaları tut."

Onları Abigail'in avucuna koyduktan sonra örgüyü kızının başına sarmaya başladı.

"Teşekkür ederim, tatlım." Tokayı elinden alıp örgüyü tutturdu. "Sen Çişli'yle odada saklanırken neler olduğunu merak ediyorum."

Abigail saçı yapılırken sesini çıkarmadan duruyordu, gözleri avucundaki tokalardaydı.

Helen'in yüreği duracak gibiydi. Bir şey sanki boğazını tıkiyordu, devam etmeden önce onu oradan göndermesi gerekiyordu. "Bay Wiggins sana dokundu mu?"

Abigail gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı, gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Bana dokunmak mı?"

Ah Tanrım, Helen ses tonunun normal çıkmasına özen gösteriyordu. "Elini bir yerine koydu mu, tatlım? Ya da... ya da seni öpmeye çalıştı mı?"

"İğrenç!" Abigail'in yüzü nefretle buruştu. "Hayır, anne! Beni öpmek istemedi; beni dövmek istiyordu."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum." Abigail bakışlarını kaçırıldı. "Beni döveceğini söylediği sırada Sör Alistair gelerek onu götürdü."

Boğazındaki yumru hemen yok oldu. Helen yutkunduktan sonra emin olmak için bir kez daha sordu. "Yani sana hiç dokunmadı, değil mi?"

"Hayır, söyledim ya. Bay Wiggins bana yaklaşımadan Sör Alistair geldi. Zaten o kadar kızgınken beni öpmek isteyeceğini hiç sanmam."

Abigail ona sanki biraz aptalmış gibi baktı.

Helen hayatı boyunca aptal yerine konduğu için bu kadar mutlu olmamıştı. Son tokayı da taktıktan sonra Abigail'i kendine çevirdi ve ona sarıldı, çok sıkılamaya çalışıyordu.

"Sör Alistair'in o sırada orada olmasına sevindim. Bundan sonra Bay Wiggins hakkında endişelenmemize gerek olmadığını sanıyorum."

Abigail kıvrandı. "Aynaya bakabilir miyim?"

"Elbette." Helen kollarını açarak kızını serbest bıraktı. Abigail şifonyerin üzerinde duran eski aynaya koştu. Parmak uçlarında yükselerek başını sağa sola çevirdi ve saçlarını inceledi.

"Açım," dedi Jamie yataktan aşağı zıplayarak.

Helen onu onaylayarak doğruldu. "Giyinmeme izin ver, sonra hemen gidip Bayan McCleod'un kahvaltı için ne hazırladığına bakalacağım."

Hazırlanırken yüreğinin hafiflemiş olduğunu hissetti ama Abigail'in kaçamak cevaplarının ne anlama geldiğini de bulmaya çalışıyordu. Bay Wiggins onu neden dövmek istiyordu? Abigail ondan ne saklıyordu?

"BU KÖPEĞE bir isim bulmalıyız," diye mırıldandı o akşamüstü Sör Alistair. Eski çantasını omuzuna asmıştı.

Küçük tepede durup Jamie ile Abigail'in diğer taraftan aşağı yuvarlanışlarını seyretti. Jamie kendini son hızla yere atmış ve aşağı doğru yuvarlanmaya başlamıştı, arada bir önüne çıkan engeller küçük bedenini sarsıyordu. Abigail ise yere uzanmadan önce büyük bir dikkatle eteğini bacaklarına sarmış, ellerini başının üzerine kaldırmış yavaş yavaş yuvarlanıyordu.

"Çişli adını sevmiyor musun?" diye sordu Helen. Başını esintiye doğru çevirmişti ve bir meleğe benziyordu.

Yine de ona kötü kötü baktı. "Hayvan isminin ne anlama geldiğini anlayacak yaşa geldiğinde, yaşadığı aşağılanmanın azabıyla ölür."

Kuşku dolu bakışlarını ona dikti. "İsminin anlamını anlamak mı?"

Bakışlarına takılmadı. "Bir köpeğin, özellikle de erkek bir köpeğin, onurlu bir isme sahip olması gerekir."

Birlikte çocukların peşinden aşağı doğru koşuşturan yavruyu seyretiler; büyük patileri, uzun kulakları vardı, çamurdan bir tüy yumağı halinde oda yuvarlanmaya başladı. Aşağı varınca ayaklarının üzerinde toparlandı, silkindi ve yeniden tepeye doğru koşmaya başladı.

Alistair döndü. "Özellikle bu köpeğin daha onurlu bir isme ihtiyacı var."

Helen kıkırdadı.

Dudaklarında isteksiz bir gülümsemenin belirdiğini fark etti. Güzel bir gündü, Helen ile çocuklar güvendedi. Wiggins'in Abigail'e iğrenç emellerle dokunmaya kalkışmayıp sadece onu korkutmaya çalışmış olması da iyi bir haberdi. Kahvaltıya oturmalarından kısa bir süre sonra, Helen bunu ona bildirdiğinde göğsünden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

Bu fısıltıyla yapılan konuşmaya ortak olan Sophia da başını sallayarak, "Güzel," diye mırıldadı ve sonra Bayan McCleod'un hazırlamış olduğu yulaf lapası, pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltısına gömüldü. Bundan kısa bir süre sonra, Bayan McDonald'la birlikte Edinburgh'a dönmek üzere yola çıkmışlardı. Arabanın ardından karmaşık hislerle bakmıştı. Ablasıyla zaman geçirmek hoşuna gitmişti, onun varlığından ne kadar hoşlandığını unutmuştu ama kalesinde Helen'le baş başa kalmış olmaktan da mutluydu. Sophia'nın gözleri çok hem de çok fazla şey görüyordu.

Sabahın kalan kısmını çalışarak geçirmişti, Jamie öğle yemeğinde bir gün önce porsukları bulamadıklarını neredeyse bir hüznle söylemişti. Bu da akşamüzeri bir gezinti yapma fikrini doğurmuştu ve Alistair kendini işini bırakmış ve dağlarda dolaşır bir durumda bulmuştu.

"Onun ismini çocukların bulacağını söylemiştin," dedi Helen bu kez de.

"Evet ama aynı zamanda Çişli'nin de bir isim olamayacağını söylemiştim."

"Humm." Dudakları hafifçe kıvrıldıktan sonra yine gerildi. "Sana bu sabah için teşekkür etmedim."

Omuz silkti. "Gerek yok."

Tepenin altına varan Abigail ayağa kalkarak eteklerini silkeledi. Tepeden aşağı pek çok kez yuvarlanmış olduğu halde, mucizevi bir şekilde üzerinde tek bir çimen lekesi bile yoktu.

Helen bir süre sessiz kaldı sonra ona yaklaşıp elini tuttu, bu hareketi eteğiyle gizliyordu. "Onu korumak üzere orada olduğun için çok mutluyum."

Alistair ona baktı.

Hüzünlü gözlerle Abigail'i izliyordu. "O çok özel biri, bir kız çocuğundan beklenenlere sahip değil ama bence hepimiz Tanrı'nın bize bahsettiklerini mutlulukla kabullenmeliyiz."

Alistair tereddüt etti. Bu aslında onu ilgilendirmezdi ama dayanamadı. "Senin beklentilerini karşılayamadığından korkuyor."

"Beklentilerim mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bunu sana Abigail mi söyledi?"

Onayladı.

İçini çekti. "Onu çok seviyorum, bu çok doğal çünkü o benim kızım ama onu anlayamıyorum. Bu kadar küçük bir çocuk için çok karamsar. Bu ondan bir şey beklediğim ya da onu onaylamadığım anlamına gelmemeli; ben keşke onu daha mutlu etmenin yolunu bilebilseydim, diye düşünürüm hep."

"Belki de bunu yapmana gerek yoktur."

Başını salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bir otorite değilim ama belki de onu mutlu etmeye çalışmana gerek yoktur. Bu her şekilde başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Abigail'i sadece kendisi mutlu edebilir. Belki de senin yapman gereken tek şey onu sadece sevmektir." Onun hüzünlü, yabani sümbül mavisî gözlerine baktı. "Ve bunu zaten yapıyorsun."

"Evet." Gözleri irileşti. "Evet, yapıyorum."

Bakışlarını yine uzaklara çevirirken onun elini bırakmadan önce hafifçe sıkıldığını hissetti.

"Gelin çocuklar," diye bağırarak tepeden inmeye başladı.

Onu seyretti, eteklerinin sallanışını, kalçasının baştan çıkarıcı ritmini, geniş kenarlı şapkasının altından görünen sarı saçlarını... Bir rüyadan uyanırcasına gözünü kırıştırdıktan sonra o kalçaların ardından gitmeye başladı.

"Porsuklar nerede?" diye sordu Jamie. Oğlan hiç düşünmeden elini tutmuştu.

Alistair çenesiyle gösterdi. "Şuradaki tepenin üzerinde."

Etrafları kısa karaçalılarla kaplı tepelerle çevriliydi ve ufuk çok açıktı. Batıda, oldukça uzak bir yerde bir koyun sürüsü otluyordu, yeşil mor tepelerin üzerinde siyah benekler olarak görülüyorlardı.

"Ama dün oraya gittik," diye itiraz etti Abigail. "Bayan Munroe orada porsuk bulamadı."

"Ah, belki de bunun sebebi nereye bakması gerektiğini bilmesidir."

Abigail kuşku dolu bakışlarını ona dikince gülmemek için kendini zor tuttu.

"Çişli daha fazla yürümek istemiyor," diye bildirdi Jamie.

"Nereden anladın?" Abigail kaşlarını çatarak yavruya baktı, Alistair'ın görebildiği kadarıyla yavru gayet güzel yürüyebiliyordu.

"Anladım işte," dedi Jamie. Yavruyu kucağına aldı. "Of... bayağı büyümüş."

Abigail gözlerini devirdi. "Ona sabah kalan yulaf lapanı verdiğin için olmuştur."

Jamie ateşli bir şekilde cevap vermek üzereyken Alistair boğazını temizledi. "Bu sabah mutfakta küçük bir göl buldum ve bunu Çişli'nin yaptığını düşünüyorum. Onu dışarıya çıkarma işine özen gösterir misiniz çocuklar?"

"Bunu yapacağız," dedi Abigail.

"Ona bir isim düşündünüz mü? Hayatının sonuna kadar Çişli olarak kalmaz."

"Ben kralımızın adı olan George'u düşündüm ama Jamie hoşlanmadı."

"Aptal bir isim," diye mırıldandı Jamie.

"Senin teklifin nedir?" diye sordu Alistair.

"Benek," dedi Jamie.

"Ah, bu pek..."

"Aptalca!" diye araya girdi Abigail. "Ayrıca o benekli değil, lekeli ve bu daha da saçma bir isim olur."

"Abigail," dedi Helen. "Lütfen Sör Alistair'dan sözünü kestiğin için özür dile. Bir hanımefendi asla bir beyefendinin sözünü kesmez."

Alistair'ın kaşları bu bilgiyle yukarı kalktı. Hızla iki adım atarak onu yakaladı ve başını kulağına doğru eğdi. "Asla mı?"

"Beyefendi gereksiz bir inatçılığa sahip olmadığı sürece," dedi Helen büyük bir ciddiyetle.

"Ah."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Abigail.

Alistair kabul etti. "Yavruyu sıkı tut."

"Neden?" diye ona baktı Jamie.

"Çünkü porsuk ini tam orada." Alistair bastonuyla yeri gösterdi. Porsuklar etrafı karaçalılarla kaplı küçük tümseklerde yaşarlar. "Eşelenmiş toprağı görüyor musun? O tünellerden bir tanesi."

"Ah..." Jamie bakmak için çöktü. "Bir tane görebilecek miyiz?"

"Muhtemelen hayır. Çok yabaniidirler ve onlara meydan okunursa küçük bir köpeği kolaylıkla öldürebilirler."

Jamie, Çişli'yi köpek ciyaklayana kadar sımsıkı göğsüne bastırdıktan sonra boğuk bir sesle fısıldadı. "Sence neredeler?"

Dudaklarında isteksiz bir gülümsemenin belirdiğini fark etti. Güzel bir gündü, Helen ile çocuklar güvendeydi. Wiggins'in Abigail'e iğrenç emellerle dokunmaya kalkışmayıp sadece onu korkutmaya çalışmış olması da iyi bir haberdi. Kahvaltıya oturmalarından kısa bir süre sonra, Helen bunu ona bildirdiğinde göğsünden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

Bu fıslıtyla yapılan konuşmaya ortak olan Sophia da başını sallayarak, "Güzel," diye mırıldadı ve sonra Bayan McCleod'un hazırlanmış olduğu yulaf lapası, pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltısına gömüldü. Bundan kısa bir süre sonra, Bayan McDonald'la birlikte Edinburgh'a dönmek üzere yola çıkmışlardı. Arabanın ardından karmaşık hislerle bakmıştı. Ablasıyla zaman geçirmek hoşuna gitmişti, onun varlığından ne kadar hoşlandığını unutmamıştı ama kalesinde Helen'le baş başa kalmış olmaktan da mutluydu. Sophia'nın gözleri çok hem de çok fazla şey görüyordu.

Sabahın kalan kısmını çalışarak geçirmişti, Jamie öğle yemeğinde bir gün önce porsukları bulamadıklarını neredeyse bir hüznle söylemişti. Bu da akşamüzeri bir gezinti yapma fikrini doğurmuştu ve Alistair kendini işini bırakmış ve dağlarda dolaşır bir durumda bulmuştu.

"Onun ismini çocukların bulacağını söylemiştin," dedi Helen bu kez de.

"Evet ama aynı zamanda Çişli'nin de bir isim olamayacağını söylemiştim."

"Hımm." Dudakları hafifçe kıvrıldıktan sonra yine gerildi. "Sana bu sabah için teşekkür etmedim."

Omuz silkti. "Gerek yok."

Tepenin altına varan Abigail ayağa kalkarak eteklerini silkeledi. Tepeden aşağı pek çok kez yuvarlanmış olduğu halde, mucizevi bir şekilde üzerinde tek bir çimen lekesi bile yoktu.

Helen bir süre sessiz kaldı sonra ona yaklaşıp elini tuttu, bu hareketi eteğiyle gizliyordu. "Onu korumak üzere orada olduğun için çok mutluyum."

Alistair ona baktı.

Hüzünlü gözlerle Abigail'i izliyordu. "O çok özel biri, bir kız çocuğundan beklenilenlere sahip değil ama bence hepimiz Tanrı'nın bize bahsettiklerini mutlulukla kabullenmeliyiz."

Alistair tereddüt etti. Bu aslında onu ilgilendirmezdi ama dayanamadı. "Senin beklentilerini karşılayamadığından korkuyor."

"Beklentilerim mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bunu sana Abigail mi söyledi?"

Onayladı.

İçini çekti. "Onu çok seviyorum, bu çok doğal çünkü o benim kızım ama onu anlayamıyorum. Bu kadar küçük bir çocuk için çok karamsar. Bu ondan bir şey beklediğim ya da onu onaylamadığım anlamına gelmemeli; ben keşke onu daha mutlu etmenin yolunu bilebilseydim, diye düşünürüm hep."

"Belki de bunu yapmana gerek yoktur."

Başını salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bir otorite değilim ama belki de onu mutlu etmeye çalışmana gerek yoktur. Bu her şekilde başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Abigail'i sadece kendisi mutlu edebilir. Belki de senin yapman gereken tek şey onu sadece sevmektir." Onun hüzünlü, yabancı sümbül mavisi gözlerine baktı. "Ve bunu zaten yapıyorsun."

"Evet." Gözleri irileşti. "Evet, yapıyorum."

Bakışlarını yine uzaklara çevirirken onun elini bırakmadan önce hafifçe sıkıldığını hissetti.

"Gelin çocuklar," diye bağırarak tepeden inmeye başladı.

Alistair omuz silkti. "İnlerinde uyuyor olabilirler. Kurtçuk avına da çıkmış olabilirler."

"Kurtçuk mu?" Jamie burun kıvırdı.

Başını salladı. "Onları seviyorlar."

"Şuna bakın!" Abigail dikkatle eteklerini toparlayarak yere diz çöktü.

Alistair onun işaret ettiği yere giderek orada siyah bir tepcecik olduğunu gördü. "Ah, aferin sana! Porsuk dışkısı buldun."

Arkasında duran Helen tuhaf bir ses çıkardı ama Alistair onunla ilgilenmedi. Abigail'in yanına diz çökerek eline bir dal aldı ve çok kurumuş olan dışkıyı karıştırdı. "Şunlara bak."

Bir çift siyah pula benzeyen şeyi gösterdi.

Abigail iyice yaklaşarak baktı. "Nedir onlar?"

"Kınkanatlı karapası." Çantasını omuzundan indirdi, ceplerinden birini açarak içini karıştırmaya başladı ve küçük bir cam kavanoz çıkardı. Kınkanatlının parçalarını alarak onları kavanoza koyup küçük mantar kapağını kapadı.

"Karapas nedir?" diye sordu Jamie. O da çökmüştü ve heyecanla ağzından nefes alıp veriyordu.

"Dıştaki sert kabuk." Alistair biraz daha karıştırdıktan sonra bu kez de ince bir kemik buldu.

"Ah, o hangi hayvana ait?" diye sordu Abigail merakla.

"Emin değilim." Kemik ince bir parçaydı. Onu da başka bir kavanoza koymadan önce kaldırıp baktı. "Fare ya,da köstebek gibi memeli bir hayvan olabilir."

"Aa," diyen Abigail doğruldu. "Porsuklara dair bulabileceğimiz başka ipuçları da var mı?"

"Bazen onlar tarafından kazılmış olan yerlerden çıkanlar da bulunabilir." Alistair numune çantasını alarak oyuğa doğru ilerledi. Abigail'i omuzlarından yakaladı. "Bak."

"Bir bebek!" diye soludu Abigail.

"Nerede? Nerede?" diye fısıldadı Jamie.

"Orada bak, görüyor musun?" Alistair başını oğlanın başına doğru eğerek yeri gösterdi.

"Vay!"

Oyuğun içinden siyah beyaz çizgili bir yüz diğerini iterek beliriverdi. Porsuklar onları görünce dondular ve hemen sonra gözden kayboldular.

"Ah, çok güzeldi." Helen'in sesi arkalarından geldi. Alistair döndüğünde onun kendisine gülümsediğini gördü. "Dışkıdan çok daha iyi olduğu kesin. Şimdi ne arayacağız?"

Ve ona, akşamüstünü birlikte geçirmek yeryüzündeki en doğal şeymiş gibi bakmaya devam etti. Çocukları ve onunla birlikte.

Alistair ürpererek hızla Greaves Kalesi'ne doğru yöneldi. "Hiçbir şey. Yapılacak işlerim var."

Helen'i ve çocukları beklemeden yola koyuldu, hareketinin onlardan kaçmak olarak algılanacağını farkındaydı ama aslında çok daha tehlikeli bir şeyden kaçıyordu: Gelecek için umut beslemekten.

ALISTAIR'IN GEZİNTİYİ kaba bir tavırla kısa kesmesinin ardından Helen bir daha ona gitmeyeceğine dair kendi kendine yeminler vermişti. Buna rağmen saat geceyarısını geçerken kendini kalenin loş koridorlarında onun odasına giderken buldu. Ateşle oynadığının farkındaydı, çocuklarının ve kendi hayatını riske attığını biliyordu ama bir türlü ondan uzak duramıyordu. *Belki*, diye fısılda-

dı içindeki heyecanlı ve umutlu bir ses, *belki de sana açılır. Belki seni sever. Belki karısı olmanı ister.*

Saçma, çocukça fısıltılar. Yaşamının yarısını onu umursamayan bir adamla geçirmişti, içindeki mantıklı ve zorlukların farkında olan taraf Alistair'la yaşamakta olduğu bu şey sona erdiğinde, çocuklarıyla birlikte buradan ayrılmak zorunda kalacağını söylüyordu.

Ama *bu*, bu gece olmayacaktı.

Helen kapısının önünde tereddütle durdu, her nasılsa onu duymuş olmalıydı, kapı vurmasına fırsat kalmadan açılıvermişti. Onu kolundan yakalayarak içeriye çekti.

"İyi geceler," diye başladı ama Alistair son kelimesini dudaklarıyla engelledi. Dudakları sıcak, ısrarcı ve neredeyse umutsuzdu. Helen her şeyi unuttu.

Alistair başını kaldırarak onu yatağa doğru çekmeye başladı. "Sana bir şey göstereceğim."

Gözlerini kırptırdı. "Neymiş?"

"Otur." Onun bunu gerçekleştirmesini beklemeden yatağın yanındaki komodinin çekmecesini karıştırmaya başladı. "Ah, işte burada."

Elinde küçük bir limon tutuyordu, başparmağının ucundan daha kalın değildi.

Kaşlarını kaldırdı. "Ee?"

"Son alışverişe gidişinde Bayan McCleod'a aldardım. Düşündüm..." Boğazını temizledi.

"Korunmak isteyeceğini düşündüm."

"Neden korunmak... Ah." Yanaklarının ısındığını hissetti. Aslında periyodu yeni sona ermişti ve bu dönemde doğurgan olmadığını biliyordu. Ama bu Alistair'la üçüncü ilişkiydi ve çok yakında hamile kalmak endişesini yaşamaya başlayacağını biliyordu. Bunu

onun düşünmüş olması ve çözmeye çalışmak için harekete geçmesi çok dokunaklıydı.

"Ben hiç... humm, yani..." Saygın bir dul olması gerektiğini hatırladı. Öyle olsaydı korunma yollarını bilmiyor olması gerekirdi. Dük zaman zaman özel bir kılıf kullanırdı ama bunu da sık yapmazdı.

Alistair'ın elmacık kemikleri de kızarmıştı. "Sana gösterebilirim. Sırtüstü yat."

Onun ne yapacağını anlayarak itiraz etmeye çalıştı. Onun mahremiyeti paylaşırken kendisini görmesi ile bunun arasında büyük fark vardı. Şu an giyinikti ve karşısında duruyordu, bu... Yakışıklıydı.

"Helen," dedi usulca.

"Ah, pekâlâ." Yatağa uzanarak tavana bakmaya başladı. Yatağa enlemesine uzanmıştı ve bacakları aşağı sarkıyordu.

Sabahlığı ile geceliğinin eteklerini yukarı ittiğini hissetti, ipeğin bedeninde yukarı doğru kayışı odanın sessizliğinde kulağa bir fısıltı gibi geliyordu. Kumaşları beline kadar ittikten sonra elleri üzerinden ayrıldı. Onun yine çekmeceyi karıştırdığını duydu ve keskin bir limon kokusu aldı. Başını hafifçe kaldırınca onu elinde yarım limonla dururken gördü. Gözleri buluştu, sonra yatağın yanındaki halının üzerine diz çöktü. Helen nefesini tuttu. Sıcak eli bacaklarına değdi ve Helen onun bacaklarını ayırmaya başladığını hissetti. Yutkunarak onları araladı.

"Biraz daha," dedi.

Gözlerini kapadı. Ah Tanrım, en mahrem noktasına çok yakındı. Her şeyi görebiliyordu. Hatta kokusunu bile alabiliyordu. Dudaklarını ısırarak onları biraz daha açtı.

"Daha da," diye fısıldadı.

Ve onu dinledi, bacaklarını mümkün olduğu kadar çok açtı. Kendini onun bakışlarına sunmuştu. Eliyle usulca bacağına okşadığını hissetti.

"On beş yaşındayken," diye anlatmaya başladı, "babama ait olan bir anatomi kitabı buldum. Son derece öğretici bir kitaptı, özellikle de kadınları anlatıyordu."

Helen yutkundtu. Parmakları tüylerinin arasında geziniyordu.

"Bu," geniş avucunu tepeciğine koydu, "*mons veneris*; venüs tepesi."

Parmakları ilerledi, gıdıklar gibiydi. Helen ürperdi.

"Bunlar *labia majora*." Diğer tarafı da okşadı.

Sonra katmanlarının arasında ıslak ve serin bir şey olduğunu hissetti. Hafifçe sıçradıktan sonra limonun havaya yayılan keskin kokusunu aldı.

Limonu içeri doğru itmeye başladığını hissetti. Yavaşça içeri doğru itiyordu. "Bunlar *labia minora*. Ama burada," limonla yarığının tepesinde bir daire çizdi ve sonra hızlı bir hareketle bastırdı, "bir sorun var."

"Bir sorun mu?" diye ciyakladı.

"Hımm." Sesi boğuk bir homurtuya dönüşmüştü. "Bu klitoris. Sinyor Gabriele Falloppio tarafından 1561 yılında bulunmuş."

O limonu mükemmel hareketlerle oraya bastırırken Helen düzgün bir cümle kurmaya çabaladı. Ama zorlanıyordu.

Sonunda başardı. "Yani... yani 1561 yılına kadar insanlar onun farkında değil miydi?"

"Sinyor Falloppio öyle düşünüyor ama bu pek de inandırıcı değil." *Inandırıcı değil* derken limonu bastırdı. Helen inledi. "Ama bundan başka bir sorun daha var. Colombo isimli başka bir İtalyan, bu keşfi Sinyor Falloppio'dan iki yıl önce yaptığını öne sürüyor."

"Bu adamların eşleri için üzölmeye başladım," diye mırıldandı Helen. Yanıyordu, serin limonun baskısı onu daha da istekli kılmişti. Uyarılmıştı. Onun işini bir an önce bitirerek kendisiyle sevişmesini istiyordu.

Ama Alistair'ın hiç acelesi yoktu. "Bence klitoristen haberdar olmayan kocalara sahip olan eşler için üzölmelisin."

Gözlerini tavana dikti. "Öyle erkekler de mi var?"

"Ah, evet, kesinlikle," diye mırıldandı. Sonunda limonu o hassas bölgeden uzaklaştırmıştı ama bu kez de yoksunluğunu hissediyordu. "Bazıları böyle bir şeyin varlığına inanmıyor."

Yarım limonu yavaşça içine soktu.

Helen bu hazla inledi. Soğuk limon ve sıcak parmaklar. Onu içinde çevirdikten sonra bir şey daha yaptı ve limonu içeride bırakarak parmaklarını çekti.

"Bir kadının bu noktaya dokunulunca uyarıldıklarından da haberdar değiller ya da buna inanmıyorlar." Parmaklarını yeniden uzatarak klitorisine bir kez daha bastırdı. "Onların deli olduklarını düşünüyorum ama bir bilim adamı her zaman teorilerini test etmek zorundadır. Buna bakalım mı?"

Neye bakacağız? diye düşündü Helen ama bunu söyleyecek fırsat bulamadı, o konuşmaya başlayamadan önce Alistair'ın ağzı parmağıyla yer değiştirdi ve Helen'in konuşacak hali falan kalmadı.

Tek yapabildiği hissetmekti.

Özenle ve çok hoş bir şekilde yalıyordu, dökölen limon sularının her damlasını tatmak istiyordu sanki. Tepe noktaya vardığında tomurcuğunun etrafında gittikçe daralan daireler çizerek, Helen iki yanındaki çarşafı yakalayıp zevkten titremeye başlayana kadar yalamaya devam etti, bacaklarını uzatarak dizleriyle onu itti. Dudaklarını bulunduğu yerden ayırmadan bacaklarını tutarak omuz-

larının üzerine yerleştirdi. Kalçasını daha sıkı tutup kıvrınarak ondan kaçmasını engelledi. Dilini uzatarak kanala doğru soktu, Helen hazdan paramparça olacağını düşündüğü sırada yeniden yukarı çıktı. O hassas noktayı dudaklarının arasına alarak kararlı bir şekilde emmeye başladı.

Kıpırdıyamıyordu, onun bu bilinçli sevişmesinden kaçamıyordu. Soluk soluğa inliyordu ve çıkardığı sesleri kontrol edemiyordu. Parmaklarını onun uzun saçlarına doladı onu hayata bağlayan tek şey buydu sanki. Onu çekistirmeye başladı, isteğini kelimelere dökmekten acizdi, devam etmesini mi yoksa durmasını mı istiyordu bunu da bilemiyordu ve bunu hiç de umursamıyordu.

Onu hiçbir şey durduramazdı.

Işıklar çakmaya başlayınca gözlerini kapadı, onun hâlâ efendilik ettiği merkezinde neredeyse acı verecek yoğunlukta bir haz patlaması yaşadı. İnledi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sanki cennete ulaşmıştı.

Sakinleşene kadar hafif hafif yalamaya devam etti, sonra ayağa kalkarak yatağın yanında durdu, soyunurken sükûnetle onu inceledi.

"Bir daha seni düşünmeden limon yiyebileceğimi hiç sanmıyorum," dedi sohbet edercesine. Pantolonunu çıkardı, erkekliği ortaya çıktı, gururla başını kaldırmıştı. "Bunu düşünmeden."

Kendinden geçmiş olan bedeninin üzerine tırmandı, elleri iki yanından yatağa basılıydı, yatak ağırlığıyla çöktü. Bir bebeği soyar gibi sabahlığını ve geceliğini çıkardı, Helen sadece onu seyrediyordu, göz kapakları hafifçe aralıktı. Kaykılarak onu yatağa düzgün bir şekilde yatırdı, sonra bacaklarını birbirinden ayırdı. Üzerine doğru eğildi.

Helen onun dokunuşuyla hafifçe irkildi, hâlâ çok hassastı.

Başını eğdi, dudakları kulağına değiyordu. "Seni incitmek istemiyorum ama içinde olmam gerekiyor. Nefes almaktan kaçama-

yacağım gibi bundan da kaçamam. Yavaşça." Bu sırada penisinin ucu ona sürtünmeye başlamıştı. "Gevşe... Sadece... Bana bırak." Birkaç santim ittirdi.

Helen hızla solumaya başladı. Hiç bu kadar hassaslaştığını hatırlamıyordu. Bir tüy bile dokunsa ürperecekti. Ve onun bedenine sunduğu şeyin tüyle yakından uzaktan alakası yoktu. Biraz daha içeriye kaydı. Helen sırlıklam olmuştu ama aynı zamanda şişmiş ve uyarılmıştı da. Başını çevirerek çenesini yaladı.

Alistair dondu. "Yapma..."

Helen bu kez dişlerini yavaşça tenine geçirdi. Ne kadar rahatmış gibi konuşursa konuşsun, o da bıçak sırtındaydı, bunu vücudunun gerginliğinden anlayabiliyordu ve içindeki şeytan onu oradan düşürmek istiyordu. Onu cinnetin eşiğindeyken görmek istiyordu.

Tırnaklarını sırtına geçirerek aşağı doğru kaydırıldı.

"Helen," dedi boğuk bir sesle, "bu akıllıca değil."

"Ama ben zaten akıllı olmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Ve bu son nokta oldu. Onu tutmakta olan bütün ipler koptu. Bir anda tüm organını içine soktu, hiç medeni olmayan sesler çıkıp soluyarak içine girip çıkmaya başladı.

Helen o üzerinde alçalıp yükselirken kollarını ona sararak onu seyretti, güçlü yaralı yüzüne baktı. Görüşü bulanıp haz yeniden bütün bedenini eline geçirdi ama o bakmaktan vazgeçmedi, gözlerini hiç kapamadan seyretmeye devam etti.

Alistair da onu seyretti, gözleri kenetlenmişti, o göz sona yaklaşırken iyice karardı. Sanki bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama bunu bir tek bedeniyle gösterebiliyordu. Dudakları aralandı, yüzü kızardı ama sıcak yaşamını onun içine bırakırken bile gözüne ondan ayırmadı.

Bölüm On İki

Büyücü gelip onu muhafızlık görevinden azledince Doğru Söz dağa çıkarak mor çiçeği buldu. Ayışığında bu işi yapması biraz zor olmuştu ama sonunda çiçeği bulmuş, tomurcuklarını çıkarıp ezerek toz haline getirmeyi başarmıştı. Sonra atları bulma işine girişti. Bu daha da zor bir görevdi çünkü büyücünün atı yoktu. Doğru Söz gecelerden birinde yanındaki tüm parasını alarak dağdan aşağı indi ve vadide bulunan çiftliğe gitti.

Çiftliği uyandırıp ne satın almak istediğini söylediğinde adam kaşlarını çatı. "Paran çok az, sana o fiyata sadece bir at verebilirim."

Doğru Söz başını sallayarak yeryüzünde sahibi olduğu her şeyi adama verdi. "O zaman öyle olacak."

Ve şafak sökmeden önce tek atla yeniden dağa tırmandı...

DOĞRU SÖZ'den

Helen sabahın erken saatlerinde Alistair'ın yatağında uyandı. Ateşin közleri hâlâ şöminede parlıyordu ama yatağın yanındaki komodinin üzerinde yanan mum biteli epey olmuştu. Yanında yatan Alistair'ın nefesi güçlü ve yavaştı. Burada uyuyakalmak gibi bir niyeti yoktu. Bir anda tamamen ayıldı. Odasına, çocuklarının yanına dönmesi gerekiyordu.

Yavaşça yataktan kalkıp şömineye gitti. Orada bir kavanoz ince mum olması gerekiyordu, giyinebilmek için mumlardan birkaç tanesini şöminedeki közlere tutarak yaktı. Etrafına bakındı. Sabahlı-

ğının yarısı yatağın altındaydı ama geceliğini göremiyordu. Kendi kendine söylenerek bakmak için yatağa yaklaştı. Geceliği yatağın yanında ya da altında değildi. Döşəğin üzerine eğilerek örtülerin arasına bakmaya başladı. Mumun ışığı Alistair'ı aydınlatınca durdu.

Sırtüstü yayılmıştı, bir kolunu başının üzerine atmıştı, örtüler beline kadar açıktı. Beyaz çarşafların üzerinde koyu renkli teni, kaslı omuz ve kollarıyla uyuyan bir tanrıya benziyordu. Yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi ve Helen onun gece bir ara bandını çıkarmış olduğunu fark etti. O yüze eğilip bakmadan önce kısa bir an teredüt yaşadı. Onu gözünde bant olmadan sadece bir kez görmüştü, ilk geldikleri gecede... O gece dehşete kapılmıştı. Aklında o yaşadığı korkudan başka hiçbir şey kalmamıştı.

İlk kez dikkat ediyordu, kayıp gözünün göz kapağı kapalıydı ve öyle durması için de dikilmişti. Evet, içe gömüktü ama onun dışında normal kapalı bir gözden çok da farklı değildi. Yüzünün o tarafı zaten sorunluydu ve bunu biliyordu. Yüzünü çaprazlamasına geçen derin bir oyuk vardı, kapalı gözkapasının altından başlayıp kulağının dibinde bitiyordu. Onun altındaki kısım pütürlü ve kızarıktı, cildi sertleşmişti ve kösele gibi duruyordu, belki de bir yarık iziydi bu. Elmacık kemiği boyunca, daha ince ve beyaz çizgiler vardı, bunların bıçak kesdiği olduğu ortadaydı.

"Güzel bir görüntü değil, değil mi?" dedi boğuk bir sesle.

Helen ürkerek yerinden sıçradı, son anda mumun omuzuna damlamasına engel olmayı başardı.

Alistair ona bakmak için gözünü açtı. "Dün gece birlikte olduğun canavarı mı inceliyorsun?" Sesi derinden geliyordu. Uyku onu iyice boğuklaştırmıştı.

"Özür dilerim," diye mınıldandı anlamsız bir şekilde. Geceliğinin yarısının omuzunun altında olduğunu gördü.

"Neden?" diye sordu.

"Ne?" Geceliğini çekti ama bedeni geceliğin üzerindeydi ve kumaşı yırtmadan oradan çekmesi imkânsızdı.

Kıpırdamadı. "Neden özür diliyorsun? Âşığının maskesinin altında ne olduğunu inceleme hakkın var."

Geceliğin peşini bırakarak dalgın gözlerle sabahlığına baktı. Çıplakken konuşmaya çalışmak oldukça tuhaf bir histi. "Kabalık etmek gibi bir niyetim yoktu."

Bileğini yakalayarak onu kendine çekti, elindeki mumu alıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. "Gerçeği bilmek istemek kabalık değildir."

"Alistair," dedi usulca, "odama dönmeliyim. Çocuklar..."

"Mışıl mışıl uyuyorlar," diye mınıldandı. Helen'in kolunu çekti, üzerine doğru düştü, memeleri göğsünün sıcaklığına çarpmıştı. Başını uzatarak dudaklarını hafifçe öptü. "Kal."

"Kalamam," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi dudaklarını ayırmadan. "Bir gün gideceksin ama şu an çok erken ve yatağım içinde sen olmayınca çok soğuk. Kal."

"Alistair..." Onun bu yönünü daha önce hiç görmemişti, bu nazik ve etkileyici sevgiliyi... Çok etkileyiciydi ve Helen çözülmeye başlamıştı.

"Sorun göz mü? Bandımı takabilirim."

"Hayır." Yüzünü görmek için geri çekildi. Yaraları korkunçtu ama artık onu hiç etkilemiyordu.

Elini başının arkasına koyduktan sonra onu kendine doğru çekti. "O zaman biraz daha kal. Daha sana kur yapma şansım bile olmadı."

Ona bakarak geri çekildi. "Bana kur yapmak mı?"

Dudağı keyifle kıvrıldı. "Peşinde koşmak. Dans etmek. Flört. Kur yapmak. Bunları ihmal ettim."

"Pekâlâ, bana nasıl kur yapacaktın?" diye sordu yarı şaka yarı ciddi bir halde. Ona hiç kur yapılmamıştı. Elbette ki evlilikten bahsetmiyordu, bahsediyor olabilir miydi?

Kolunu başının altına yerleştirdi, dudakları hâlâ bükülüydü. "Bilmiyorum. Güzel bir kadına kur yapma işinde oldukça paslanmışım. Belki de gamzelerini anlatan uzun bir şiir yazmalıyım."

Dudaklarının arasından bir kahkaha fırladı. "Ciddi olamazsın."

Omuz silkerek, boştaki eliyle yüzünün yakınına dökülmüş olan saçlarıyla oynamaya başladı. "Şiire tahammül edemiyorsan korkarım bana araba gezileri ve demet demet çiçekler kaldı."

"Bana çiçek mi vereceksin?" Şaka yapıyordu, bunu elbette ki biliyordu ama yüreğindeki o küçük, aptal nokta ona inanmak istiyordu. Lister ona pahalı mücevherler ve giysiler almıştı ama hiç çiçek vermeyi akıl etmemişti.

O güzel kahverengi gözü onunkilerle buluştu. "Sofistike bir adam değilim, taşrada yaşıyorum ve çiçeklerle idare etmek zorundasın. İlkbaharda menekşe ve gelincikler. Sonbaharda asterler. Yazın yabangülü ve devedikeni ve kış öncesi de tepelerde yetişen yaban sümbülleri. Mavi, gözlerinin mavisinde olan mavi yaban sümbülleri."

Ve o anda hissetti; bir gevşeme, bir kırılma noktasıydı. Yüreği parçalanarak kontrolü dışında hızla koşmaya başladı. Başboş bir şekilde bu karmaşık, korkunç ve son derece etkileyici olan adama doğru koşuyordu.

Ulu Tanrım, hayır.

ALISTAIR O SABAH her zamankinden daha geç uyandı, Helen'le seviştiği gecenin bir sonucuydu bu; her şeyin yaşandığı mükemmel bir tatmine ulaşılan bir gecenin. Güne erken başlamakla kâhyasıyla gün boyu yatakta yatmak arasında bir seçim yapması gerekse, ikin-

ciyi seçeceği ve güneşin doğuşunu lanetleyeceği ortadaydı, bu korkutucuydu.

Şu an bile her zamanki kalkış saatini geçirmişti. Tıraş olup giyindikten sonra merdiveni inerken Bayan Halifax'ın kullanılmayan odalardan birini havalandırmakla meşgul olduğunu gördü. İnsan âşığının teklifinin, nemli bir çarşafı havalandırmaktan önce geleceğini düşünmek istiyordu ama görünüşe bakılırsa, bu her zaman öyle olmuyordu. Helen dalgın bakışlarla onun gezinti teklifini reddederken hafifçe kızarak onun erkeklik gururunu okşadıktan sonra dikatini yeniden hizmetlilere verdiği emirlere yöneltti.

Alistair mutfığa gitti. Onu işinden uzaklaştırmayı başaramamıştı ama bir bakışıyla bu şekilde kızarabilen bir kadın ona karşı kayıtsız olamazdı. Bayan McCleod'un fırından yeni çıkarmış olduğu, tepsideki sıcak ekmeklerden bir tanesini aldı, sıcak ekmeği bir elinden diğerine atarak soğutmaya uğraştı. Hava güneşliydi, gezinti yapmak için mükemmeldi. Alistair ılık çalarak ahırda eski deri numune çantasını almaya gitti.

Griffin'i selamladıktan sonra köşede duran çantasına doğru yürüdü. Çantayı yerden aldığı anda burnuna yoğun bir üre kokusu doldu. Sonra çantanın köşesindeki lekeyi gördü.

Bir süre çantaya bakarak durduktan sonra arkasında bir sızlanma duyarak o tarafa döndü. Yavru tam arkasında oturuyordu, pembe dilini çıkarmıştı ve poposunu sallayıp duruyordu.

"Lanet olsun." O koca ahırda, o koca avluda, o koca yeryüzünde bula bula onun çantasını mı bulmuştu?

"Çişli!" Dışarıdan yavruyu çağıran Abigail'in tiz sesini duydu.

Alistair elindeki çantayı uzak bir noktada tutarak yavrunun peşi sıra ahırdan çıktı.

Abigail dışarıda yavruyu kucakladı. Onun ahırdan çıktığını görünce irkilerek başını kaldırdı.

Çantayı ona doğru tuttu. "Bunu yaptığını biliyor muydun?"

Çocuğun gözlerindeki şaşkınlık aslında cevap vermesine gerek bırakmamıştı. "Ne yapmış? Ah." Çantadan gelen kokuyla burununu buruşturdu.

Alistair içini çekti. "Bu mahvoldu, Abigail."

O küçük yüzde isyankâr bir ifade belirdi. "O daha yavru."

Alistair öfkesini bastırmaya çalıştı. "Zaten bu yüzden ona bakman gerekiyordu."

"Ama ben..."

"Bakmadığın ortada, aksi takdirde çantamın üzerine işemezdi." Ellerini beline koyarak kıza bakmaya başladı, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. "Bir fırça ve biraz sabun al, çantayı benim için temizlemeni istiyorum."

"Ama kokuyor!"

"Çünkü sen üzerine düşeni yapmadın!" Sonunda öfkesi iyi niyetinin önüne geçmişti. "Ona bakamıyorsan bakacak başkasını bulabilirim. Ya da onu aldığım çiftliğe geri götürebilirim."

Abigail köpeğe sıkıca sarılarak sıçramaya başladı, yüzü kızarmıştı. "Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim."

"O senin değil!"

"Evet," dedi Alistair dişlerinin arasından, "o kesinlikle benim."

Abigail'in ağzından tükürükler saçıldı. Ve bağırdı: "Senden nefret ediyorum!" Koşarak uzaklaştı.

Kısa bir süre lekeli çantaya baktı. Onu vahşetle tekmeledikten sonra gözünü kapadı. Ne tür bir aptal, bir çocuğun karşısında öfkesine yenik düşerdi? Ona bağırarak istememişti ama o lanet olası çantaya yıllardır sahipti. O çanta onunla birlikte Sömürgeler'e git-

miş ve o Kızılderili kampındaki vahşetten onunla birlikte kurtulmuş ve eve dönmeyi başarmıştı. Abigail yavruya sahip olmalıydı.

Yine de. Sadece bir çantaydı. Abigail'e bağırılmamalı ve ona asla yerine getirmeyeceği saçma sapan tehditler savurmamalıydı. Alistair içini çekti. Daha sonra Abigail'den özür dilemeli ve ona yavruya daha iyi bakmasını söylemeyi unutmamalıydı. Bunu düşünmek bile şakaklarının zonklamasına sebep olmuştu. Sabah gezisinden vazgeçip çalışmak üzere kulesine yöneldi, basamakları tırmanırken kadınların, genç ya da yaşlı fark etmez, neden bu kadar başa çıkılmaz yaratıklar olduklarını düşünüyordu.

ONA BAĞIRMIŞTI.

Abigail gözyaşlarını tutmaya çalışarak kollarının arasındaki Çişli'yle koşmaya devam etti. Sör Alistair'in onu sevdiğini düşünmüştü. Hatta o da onu sevmeye başlamıştı. Ama şimdi kendisine kızmıştı. Ona bağırdığında yüzü son derece ciddiydi ve kaşlarını çok kötü bir şekilde çatmıştı. Ve işin en kötü yanı da suçlu olmasıydı. Sör Alistair haklıydı. Yavruyla gerektiği kadar yakından ilgilenmemişti. Yerde bulduğu bir böceği incelerken onun tek başına ahıra gitmesine izin vermişti. Suçlu olduğunu bilmek durumu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Hata yapmaktan nefret ediyordu. Hatasını kabul ederek özür dilemekten de... Küçük bir kurt gibi büzülecek görünmez olmak istiyordu. Onun haklı kendinin de haksız olduğunu biliyordu ama bu duygudan nefret ettiği için önce ona bağırması sonra da kaçması.

Kalenin arkasında bulunan tepeden aşağı, suya doğru koşmaya devam etti. Leydi Grey'in gömülü olduğu ağaçlığa geldiğinde hatasının farkına vardı. Jamie oradaydı, kıyıda diz çökmüş suya dallar atıyordu. Abigail durdu, terlemiş ve soluk soluğa kalmıştı, arkasını dönerek yeniden kaleye koşmayı düşündü ama Jamie onu gördü.

"Hey!" diye seslendi. "Çişli'ye bakma sırası bende."

"Hayır, değil," dedi Abigail, hâlbuki sabah boyunca köpekle o ilgilenmişti.

"Öyle!" Jamie ayağa kalkarak ona doğru ilerlemeye başladı ve durdu. "Ağlıyor musun?"

"Hayır!"

"Öyle gibi duruyorsun," dedi Jamie. "Düştün mü? Ya da..."

"Ağlamıyorum!" diyen Abigail ağaçların arasına doğru koştu.

Karanlıktı, bir an hiçbir şey göremedi. Bir dalın ona çarptığını hissetti, yerdeki köklerden birine basarak tökezledi ama durmadı. Jamie'nin aptal sorularına cevap vermek istemiyordu. *Kimseyle konuşmak istemiyordu. Herkes onu rahat bıraksa ne...*

Sert bir şeye çarptı ve nefesi kesildi. Sert eller onu yakalamasaydı düşecekti. Başını kaldırdı ve bir lâbus gördüğünü düşündü.

Bay Wiggins iyice eğilmişti kokulu nefesi çok yakınındaydı. "Böö!"

Yerinden sıçradı ondan korktuğu için kendini küçülmüş hissediyordu ama *korkuyordu*. Sonra onun arkasına baktı ve gözleri yaşadığı şokla iyice irileşti. Lister Dükü birkaç adım ötede durmuş ifadesiz bir yüzle onlara bakıyordu.

ALISTAIR, VALE'in mektubunu özenle katladı. Buradaki postanın durumuna bakılırsa Londra'ya mektupların önce varacaktı ama yine de Vale'e önceden haber verebilme yolunu da denemek istemişti. Karar vermişti. Greaves Kalesi'nden ayrılacak, Londra'ya gidecek ve Etienne'in gemisi limana geldiğinde onunla konuşacaktı. Kale-den on beş gün boyunca ayrı kalacaktı ama Helen yokluğunda kaleyeye bakardı. Yolculuk yapmaktan ve kındisine bakan aptallardan nefret ediyordu ama huzura kavuşmak için Spinner's Falls hakkındaki gerçekleri öğrenmek zorundaydı.

Alistair mektubun üzerine damga mumunu akıtırken kulenin merdivenini tırmanan ayak seslerini duydu. Önce bunun öğle yemeği çağrısı olabileceğini düşündü ama adımlar çok gürültülü ve hızlıydı. Merdiveni çıkan kişi koşuyordu.

Panikle yerinden doğrulurken Helen kapıda belirdi. Saçları tokalarından fırlamış, mavi gözleri irileşmişti, yüzü bembeyazdı. Bir şey söylemeye çabalıyordu ama elini beline bastırarak eğilip nefes almaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Çocuklar."

"Bir yerleri mi incindi?" Hızla yanından geçti, zihninde boğulmuş, yaralanmış, kemikleri kırılmış çocuk görüntüleri oluşmuştu, Helen onu kolundan yakaladı ve umulmadık bir kuvvetle çekti.

"Gitmişler."

Durup boş gözlerle ona baktı. "Gitmişler mi?"

"Onları bulamıyorum," dedi. "Her yere baktım; ahır, mutfak, kütüphane, yemek odası ve oturma odası... Son bir saattir hizmetlilere kaleyi aratıyorum ama onları bulamadım."

Abigail'e söylediklerini hatırladı ve içini bir suçluluk kapladı. "Abigail'le bu sabah bir tartışma yaşadık. Muhtemelen kardeşi ve köpekle birlikte bir yerlerde saklanıyordur. Biz..."

"Hayır!" Kolunu salladı. "Hayır. Yavru iki saat önce mutfakta tek başına dolaşıyordu. Önce çocukların onu ihmal ettiğini düşündüm ve sinirlendim. Onları azarlamak üzere aramaya başladım ve hiçbir yerde bulamadım. Ah, Alistair." Sustu. "Abigail'i azarlayacaktım çünkü büyük olan o. Ona söyleyeceğim şeyleri düşünüyordum ve şimdi onu bulamıyorum!"

Helen'in acısını görmek içinde duvarları yumruklama isteği doğurmuştu. Abigail bir yerlerde saklanıyorsa ilişkilerinin ne hale

geleceğini umursamayarak çocuğu, annesini bu kadar üzdüğü için bir güzel azarlayacaktı. Ama şu an Helen'in acısını dindirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Abigail ile Jamie'yi en son ne zaman ve nerede gördün?"

Kapıya döndü, inip kendisi arayacaktı. O sırada hizmetçilerden biri hızla merdivende belirdi, soluk soluğaydı.

"Ah, efendim!" diye soludu. "Ah, Bayan Halifax. Çocuklar..."

"Onları buldunuz mu?" diye sordu Helen. "Neredeler, Meg? Bebeklerimi buldunuz mu?"

"Hayır, efendim. Ah, çok üzgünüm ama onları bulamadık."

"Ne oldu o zaman?" diye sordu Alistair sükûnetle.

"Uşak, Tom Bay Wiggins'i dün gece köyde gördüğünü hatırladı."

Alistair kaşlarını çatı. "Buradan ayrıldığını düşünmüştüm."

"Herkes öyle düşünmüştü efendim," dedi Meg. "Bu yüzden Tom onu gördüğünde çok şaşırmış şu ana kadar aklına gelmeme sebebi de bu."

"Glenlargo'ya gidiyoruz," dedi Alistair. "Wiggins oralarda bir yerde olmalı."

Wiggins onları başka bir yere götürdüyse bulma şansları çok zayıftı ama bunu dile getirmede. Bu adamın çocukları götürmüş olma ihtimali beyninin donmasına sebep olmuştu. Ya Wiggins intikam peşindeyse?

Alistair masasına ilerleyerek ağı çekmeceyi açtı. "Tom ve diğer uşağa benimle geleceklerini söyle." Aradığını buldu; bir çift tabanca ve kapıya döndü.

Meg silahlara baktı. "Tom yalnız olmadığını söyledi."

Alistair durdu. "Ne?"

"Tom, Bay Wiggins'i başka bir adamla konuşurken görmüş. Adam oldukça uzun boylu ve iyi giyimliymiş, elinde altın topuzlu fildişi bir..."

Helen inledi ve Alistair yüzünün iyice solduğunu gördü.

"... baston varmış. Peruk takmıyormuş. Kelmiş," Meg, Helen'e bakarak sustu. "Hanımefendi?"

Helen sallanmaya başlamıştı, Alistair onu düşmemesi için tuttu. "Sen git, Meg. Uşaklara hazırlanmalarını söyle."

"Peki, efendim." Meg reverans yaparak odadan ayrıldı.

Alistair kapıyı kapatıp Helen'e döndü. "Kim o?"

"Ben... ben..."

"Helen." Onu yavaşça omuzlarından yakaladı. "Yüzünü gördüm. Tom'un dün gece gördüğü adamı tanıyorsun. Şu an Wiggins'le yanındaki adamın çocukları nereye götürdüğünü bilmiyoruz. Bir fikrin varsa bana hemen söylemelisin."

"Londra'ya."

Gözünü kırıştırdı. Bu kadar net bir cevap beklemiyordu. "Emin misin?"

"Evet." Yüzünün rengi yerine gelmeye başlamıştı ama orada ölümcül bir keder vardı.

Karnında tuhaf bir düğümlenme hissetti. "Nereden biliyorsun? Helen, kimdi o adam?"

"Babaları." Başını kaldırdı, gözlerindeki keder inanılmazdı. "Lister Dükü."

geleceğini umursamayarak çocuğu, annesini bu kadar üzdüğü için bir güzel azarlayacaktı. Ama şu an Helen'in acısını dindirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Abigail ile Jamie'yi en son ne zaman ve nerede gördün?"

Kapıya döndü, inip kendisi arayacaktı. O sırada hizmetçilerden biri hızla merdivende belirdi, soluk soluğaydı.

"Ah, efendim!" diye soludu. "Ah, Bayan Halifax. Çocuklar..."

"Onları buldunuz mu?" diye sordu Helen. "Neredeler, Meg? Bebeklerimi buldunuz mu?"

"Hayır, efendim. Ah, çok üzgünüm ama onları bulamadık."

"Ne oldu o zaman?" diye sordu Alistair sükûnetle.

"Uşak, Tom Bay Wiggins'i dün gece köyde gördüğünü hatırladı."

Alistair kaşlarını çatı. "Buradan ayrıldığını düşünmüştüm."

"Herkes öyle düşünmüştü efendim," dedi Meg. "Bu yüzden Tom onu gördüğünde çok şaşırmış, şu ana kadar aklına gelmeme sebebi de bu."

"Glenlargo'ya gidiyoruz," dedi Alistair. "Wiggins oralarda bir yerde olmalı."

Wiggins onları başka bir yere götürdüyse bulma şansları çok zayıftı ama bunu dile getirmedi. Bu adamın çocukları götürmüş olma ihtimali beyninin donmasına sebep olmuştu. Ya Wiggins intikam peşindeyse?

Alistair masasına ilerleyerek alt çekmeceyi açtı. "Tom ve diğer uşağa benimle geleceklerini söyle." Aradığını buldu; bir çift tabanca ve kapıya döndü.

Meg silahlara baktı. "Tom yalnız olmadığını söyledi."

Alistair durdu. "Ne?"

"Tom, Bay Wiggins'i başka bir adamla konuşurken görmüş. Adam oldukça uzun boylu ve iyi giyimliymiş, elinde altın topuzlu fildişi bir..."

Helen inledi ve Alistair yüzünün iyice solduğunu gördü.

"... baston varmış. Peruk takmıyormuş. Kelmiş," Meg, Helen'e bakarak sustu. "Hanımefendi?"

Helen sallanmaya başlamıştı, Alistair onu düşmemesi için tuttu. "Sen git, Meg. Uşaklara hazırlanmalarını söyle."

"Peki, efendim." Meg reverans yaparak odadan ayrıldı.

Alistair kapıyı kapatıp Helen'e döndü. "Kim o?"

"Ben... ben..."

"Helen." Onu yavaşça omuzlarından yakaladı. "Yüzünü gördüm. Tom'un dün gece gördüğü adamı tanıyorsun. Şu an Wiggins'le yanındaki adamın çocukları nereye götürdüğünü bilmiyoruz. Bir fikrin varsa bana hemen söylemelisin."

"Londra'ya."

Gözünü kırıştırdı. Bu kadar net bir cevap beklemiyordu. "Emin misin?"

"Evet." Yüzünün rengi yerine gelmeye başlamıştı ama orada ölümcül bir keder vardı.

Karnında tuhaf bir düğümlenme hissetti. "Nereden biliyorsun? Helen, kimdi o adam?"

"Babaları." Başını kaldırdı, gözlerindeki keder inanılmazdı. "Lister Dükü."

Bölüm On Üç

Doğru Söz kalenin surlarının dışına sakladı. Gün boyunca canavarın muhafızlığını yaptı. Akşam olunca büyücü geldi ve her zamanki sorusunu sordu, Doğru Söz de her zamanki cevabını vererek bahçeden ayrıldı. Bu kez kaleye girmek yerine kırlangıçların bulunduğu kafesin arkasına saklandı. Ay doğana kadar sabırla bekledi, sonra hızla büyücüye doğru koşarak tozu yüzüne fırlattı. Büyücü bir anda küçük, kahverengi bir yarasaya dönüşerek uçup gitti. Elbiseleri ve yüzüğü orada kalmıştı. Doğru Söz yüzüğü alarak parmaklıkların arkasında duran prensese verdi.

Prenses önce yüzüğe, sonra da şaşkınlık içerisinde Doğru Söz'e baktı. "Bana yüzüğü vermenin karşılığında herhangi bir şey talep etmiyor musun? Babamın servetini ya da benimle evlenmeyi... Senin yerinde olan pek çok erkek bunları isterdi."

Doğru Söz başını iki yana salladı. "Tek arzum güvende olmanızdır, leydim..."

DOĞRU SÖZ'den

A listair, Helen'e bakarken yeryüzünün ayaklarının altından kaydığını hissetti. "Çocukların babası bir dükkân mı?"

"Evet."

"Açıkla."

Hüzünlü yabani sümbül mavisi gözleriyle ona baktı. "Lister Dükü'nün metresiydim."

Onu daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Bay Halifax diye biri hiç yok muydu yani?"

"Hayır."

"Hiç evlenmedin."

Bu bir soru değildi ama onu da cevapladı. "Hayır."

"Yüce Tanrım." Lanet olası bir *dük*. Göğsü daralıyordu; sanki dev bir mengene onu sıkıştırıyordu. Ellerine baktı, silahlar hâlâ oradaydı. Masasına giderek onları aldığı çekmeceye koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye arkasından sordu.

Çekmeceyi kapayarak masasının arkasında bulunan koltuğa oturdu. Önündeki kâğıtları düzeltmeye başladı. Birazdan yeniden çalışmaya başlayacaktı. "Çok açık olduğunu düşünüyorum. Silahları kaldırıp kovalamacayı sonlandırıyorum."

"Hayır!" Bulunduğu yerden uçarak geldi ve ellerini masaya vurdu. "Şimdi duramazsın. Londra'ya gidecek. Peşlerine düşersek belki de..."

"Belki de ne yapabiliriz, hanımefendi?" Yüreğindeki sıkışmanın yerini öfke almaya başlamıştı, Tanrı'ya şükür. "Belki de Lister Dükü'nü sizin adınıza düelloya davet etmemi istersiniz?"

Bu kinayeli olay Helen'in tokat yemiş gibi hissetmesine sebep oldu. "Hayır, ben..."

Öfkeyle konuşmasına devam etti. "Ya da kapısına dayanıp çocukları mı istemeliyim? Belki de önümde eğilerek özür diler ve onları verir. *İskoçya'ya* kadar gelip onları almasına rağmen onları istemiyordur."

"Anlamıyorsun. Ben..."

Yumruğunu masaya koyarak ona doğru uzandı. "Neyi anlamıyorum? Kendini sattığını mı? Çocukların yaşına bakarsak bu işi yıllardan beri yaptığını mı? Bu tatlı bebekleri doğurarak ilk nefes aldıkları gün itibarıyla piç olarak tanımlanmalarına sebep olduğunu mu? Lister'ın onların babası olduğunu ve adamın canı istediği anda onları çekip alabileceğini mi? Söyleyin bana madam, neresini anlamamışım."

"İkiyüzlülük yapıyorsun!"

Ona baktı. "Ne?"

"Benimle yattın..."

"*Sakın!*" Ona daha da yaklaştı, gözü dönmüştü. "Sakın aramızda yaşananları Lister'la paylaştığın yaşamdaki şeylere benzetme. Vücudun için para ödemedim. Senden bir piç peydahladım."

Bakışlarını kaçırdı.

Kendini kontrol etmeye çalışarak doğruldu. "Lanet olsun, Helen. Ondan bir de değil, iki çocuk yaparken aklın neredeydi? Hayatlarını mahvettin. Jamie için o kadar vahim değil ama Abigail... Onunla ilgilenecek olan her adam ne olduğunu bilecek. Bu onun evliliğini etkileyecek. Kiminle ve ne şekilde evleneceğini belirleyecek. Lister'ın parası çocuklarının hayatını mahvetmene değdi mi?"

"Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Ya da onu bu yüzden terk ettiğimi bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum." Başını sallayarak tavana baktı. "Bir önemi var mı?"

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Onları sevmiyor. Onları hiç sevmidi."

Bir süre onu seyrettikten sonra dudakları büküldü masadan geri çekilirken kaba bir kahkaha savurdu. "Sence bu ne kadar önemli? Majestelerinin karşına dikilip sevginin onunkinden daha gerçek olduğunu mu savunacaksın? Hanımefendi, izin verirseniz size *kendi-*

nizi ona satmış olduğunuzu hatırlatırım. Sizce akli başında bir insan kimin yanında yer alır? Bir dükün mü bir fahişenin mi?"

"Ben bir fahişe değilim," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Hiçbir zaman ortalıkta gezinen bir fahişe olmadım. Lister beni alıkoydu ama düşündüğün gibi değil."

Onu yaraladığı için içi acıyordu ama durmayı başaramıyordu. Ayrıca içinden onun canını daha çok acıtmak geliyordu. *Bunu çocuklarına nasıl yapmıştı?*

Kalçasını masaya dayadı ve kollarını kavuşturdu, başını eğerek yeniden ona baktı. "O zaman anlat bana, fahişe olmadan nasıl onun metresi olduğunu anlat."

Müsamereye hazırlanan genç bir kız gibi ellerini önünde kavuşturdu. "Lister'la tanıştığımda gençtim... çok genç."

"Kaç yaşındaydın?" diye araya girdi.

"On yedi."

Bu duraklamasına sebep oldu. On yedi yaş daha çocuk sayılırdı. Çenesini ona çevirmeden önce dudakları kasıldı. "Devam et."

"Babam bir doktordu, oldukça da saygın bir adamdı. Greenwich'de bahçeli bir evimiz vardı. Bazen ev muayenelerine onunla birlikte giderdim."

Ona baktı. Bu anlattıkları onun tahmin ettiğinden daha alt bir seviyeden geldiğini belirtiyordu. Evet, babası doktordu ama hayatını çalışarak kazanıyordu. Orta sınıftan bile değildi. Sosyal yaşamda bir dükten çok daha düşük bir seviyede idi. "Sadece babanla mı yaşıyordun?"

"Hayır." yere baktı. "Üç kız bir erkek kardeşim var. Ve... ve anem. Ben doğurduğu ikinci kızım."

Başını sallayarak devam etmesini istedi.

Ellerini birbirine bastırıp duruyordu, tırnaklarını etlerine geçirdiğini görebiliyordu. "Dul Düşes Lister babamın hastalarından biriydi. O sırada dükle birlikte yaşıyordu. Pek çok hastalığı olan yaşlı bir kadındı, babam onu her hafta ya da haftada birkaç kez ziyaret etmek zorunda kalıyordu. Ben de ona eşlik ediyordum ve günün birinde Lister'la karşılaştım."

Gözlerini kapayarak dudaklarını ısırды. Oda çok sessizdi ve Alistair sözünü kesmedi.

Sonunda gözlerini açarak hafifçe gülümsedi. "Lister Dükü uzun boylu bir adam... Tom haklı. Uzun boylu ve heybetli. Tam bir dük. Küçük oturma odasında oturmuş babamın işini bitirmesini beklerken odaya girdi. Kâğıt ya da ona benzer bir şeyler aradığını düşünmüştüm, şu an tam olarak hatırlayamıyorum. Başta beni görmemişti ve ben de şaşkınlıktan donakalmıştım. Yaşlı dul düşes korkunç bir kadındı ama o oğluydu ve bir düktü. Sonunda bana baktı, ben de ayağa kalkarak reverans yaptım. Çok gergindim ve oradan gitmem gerektiğini düşündüm. Ama gitmedim."

Kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Gitmiş olsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi."

Usluca sordu. "Ne oldu?"

"Nazikti," dedi. "Yanıma gelerek benimle biraz konuştu, hatta gülümsedi. O sırada heyecanlanmış genç bir kıza karşı asil bir tavır sergilediğini düşünmüştüm ama daha o andan itibaren bundan fazlası varmış. Daha sonra, beni ilk gördüğü anda kendisine metres yapmaya karar verdiğini söyledi."

"Ve sen de onun kucağına atladın, öyle mi?" diye sordu.

Başını eğdi. "Biraz daha karmaşık bir durum. İlk sohbetimiz oldukça kısaydı. Babam Düşes'in yanından geldi ve evden ayrıldık. Yol boyunca babama Ekselansları'ndan bahsettim, onu elbette ki unuttuğum çünkü bir sonraki ziyaretimizde haliyle orada olmayacaktı.

Bir yıldır babamla oraya gidiyordum ve onunla hiç karşılaşmamıştım, bir sonraki ziyaretimizde onunla yeniden karşılaşmak gerçekten tuhaftı. Bunu elbette ki Lister ayarlamıştı. Babam dul düşesin yanına gider gitmez benim beklediğim odaya girdi. Oturup benimle konuşmaya başladı, çay ve kek de ısmarlamıştı. Benimle flört ediyordu ama ben bunun bile farkında değildim.”

Vitrinlerinin bulunduğu yere giderek onları incelemeye başladı, sırtı dönüktü. Yüzünü saklamaya çalışıp çalışmadığını merak etti. “Birkaç kez daha baş başa buluşma oldu ve onların arasında bana gizli mektuplar ve hediyeler, mücevherli bir madalyon, işli eldivenler gönderdi. Aslında biliyordum. Bu hediyeleri kabul etmemem gerekiyordu, bir erkekle bir odada baş başa kalmamalıydım ama... Ama kendime engel olamadım. Ona âşık olmuştum.”

Tedirgindi, Alistair o kıvrımlı bedeni seyrediyordu. Şu anda bile onu arzuluyordu... hatta bu arzudan daha da öteydi.

“Sonra bir akşamüstü konuşmaktan çok daha fazlasını yaptık,” dedi vitrine doğru. Alistair onun camdan yansımaları görüyordu, bir hayal gibiydi ama sakindi, Alistair bu görüntünün gerçek olabileceğini fark etmeye başlamıştı. “Seviştik ve ben artık babamla birlikte eve dönemeyeceğimi biliyordum. Dünyam, hayatım tümüyle değişmişti. Lister’in evli olduğunu biliyordum, hatta benden çok da küçük olmayan çocukları vardı ama bu sadece benim romantik fantezilerimi besledi. Çok söz etmiyordu ama karısını soğuk olarak tanımlıyordu. Yıllardır Lister’ı yatağına sokmuyordu. Karı koca olmazdık ama metresi olarak hep onunla birlikte olabilirdim. Onu seviyordum. Hep onunla birlikte olmak istiyordum.”

“Seni baştan çıkardı.” Alistair öfkesini tutmaya çalışırken sesinin buz gibi çıktığının farkındaydı. Bunu nasıl yapmıştı? Lister için de aynı şey geçerliydi. Bu kadar gözü kapalı genç bir kızı kandırmak, en adi, en ahlaksız çapkınların bile yapacağı bir iş değildi.

“Evet.” Yüzünü ona döndü, omuzları dikilmiş başı havaya kalkmıştı. “Sanırım öyle oldu ama ben de çok istekliydim. Onu gençlik ateşiyle deli gibi seviyordum. Onu asla tanımayı başaramadım. Olduğunu sandığım kişiye âşık oldum aslında.”

Bunu duymak istemiyordu. Masasından uzaklaştı. “On yedi yaşında bu işi yapma sebeplerin şu anki durumu değiştirmiyor. Lister çocuklarının babası. Onları aldı. Bu konuda senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Gidip onları geri almayı deneyebilirim,” dedi. “Onları sevmiyor; onlarla bugüne kadar on beş dakikadan fazla zaman geçirmedim.”

Gözlerini kıstı. “O zaman onları neden aldı?”

“Çünkü onların sahibi,” dedi sesindeki acılığı gizlemeye gerek görmeden. “Onları insan olarak görmüyor, sadece kendisine ait birer malmış gibi algılıyor. Ayrıca benim de canımı acıtmak istiyor.”

Alistair kaşlarını çatı. “Onlara zarar verir mi?”

Açık yüreklilikle ona baktı. “Bilmiyorum. Onun için bir köpek ya da attan farklı değiller. Atlarını kırbaçlayan adamlar hakkında ne düşünürsün?”

“Lanet olsun.” Bir saniyeliğine gözünü kapadı ama başka şans yoktu. Çekmeceyi yeniden açarak silahları aldı. “Yanına küçük bir çanta al. On dakika içinde hazır ol. Londra’ya gidiyoruz.”

ONUNLA KONUŞMUYORDU. Helen, Alistair’in kiralamış olduğu araba bozuk yolda ilerlerken sallanıp duruyordu. Onunla birlikte gelmeye karar vermişti, çocuklarını kurtarmasına yardım edecekti ama onun ötesinde bir ilişki istemediği ortadaydı. İçini çekti. Başka ne bekliyordu ki?

Helen arabanın küçük penceresinden bakarak Abigail ile Jamie’nin nerede olduklarını merak etti. Korkmuş olmalıydılar. Lis-

ter babalarıydı ama onu tanımıyorlardı ve o çok sert bir adamdı. Jamie ya korkuyla sinmişti ya da hâkim olamadığı bir heyecanla duvarlara tırmanmıştı. İkinci şıkkın gerçekleşmediğini umdu, Lister'in, Jamie'nin heyecanıyla baş edebileceğini sanmıyordu. Abigail muhtemelen durumu izleyip endişeleniyordu. Onun da bir şeyler söylemediğini umdu çünkü dili zaman zaman çok keskin olabiliyordu.

Ama Lister bir düktü. Doğal olarak çocuklara o bakmıyordu. Belki olacakları başından tahmin ederek yanında bir dadı getirmişti. O yaşlı ve annelik içgüdüsüne sahip bir kadın olabilirdi, böylece Jamie'nin hareketliliği ve Abigail'in asık suratıyla baş edebilirdi. Helen gözlerini kapadı. Çok şey istediğinin farkındaydı ama yine de Tanrı'ya orada onları babalarının gazabından koruyacak anlayışlı bir dadı olmasını diliyordu. Eğer...

"Peki ya ailen?"

Alistair'ın hırıltılı sesini duyunca gözlerini açtı. "Ne?"

Karşısında oturmuş ona kaşlarını çatıyordu. "Lister'la savaşırken bize yardımcı olabilecek insanları bulmaya çalışıyorum. Ailen yanımızda olur mu?"

"Hiç sanmam." Alistair bakmaya devam edince isteksiz bir tavırla açıklama yaptı. "Onlarla konuşmayalı yıllar oldu."

"Onlarla konuşmadan yardım etmeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Ben dükle gittiğimde, artık Carter ailesinin bir parçası olmadığımı net olarak belirtmişlerdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Carter mı?"

Yüzünün ısınmaya başladığını hissetti. "Bu benim gerçek adım, Helen, Abigail Carter ama Lister'in metresi olunca bu adı kullanamazdım. Ben de Fitzwilliam adını kullanmaya başladım."

Ona bakmaya devam etti.

Sonunda Helen dayanamadı. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Adının bile -Bayan Halifax- yalan olduğunu düşünüyordum."

"Özür dilerim. Lister'dan saklanmaya çalışıyordum ve..."

"Biliyorum." Özrünü geçiştirdi. "Bunu anlayabiliyorum ama bu yine de hakkında bildiğim doğru bir şey var mı diye düşünmeme engel olmuyor."

Gözlerini kırpıştırdı, gerçekten incinmişti. "Ama ben..."

"Peki ya annen?"

İçini çekti. Aralarında olanları konuşmak istemediği ortadaydı. "Annemle son konuştuğumda benden utanıyordu ve aileden kovulmuştum. Onu suçlayamam. Ben dükle gittiğim için evlenememiş olan üç kız kardeşim var."

"Ya baban, ona ne oldu?"

Kucağında duran ellerine baktı.

Yeniden konuşmaya başlamadan önce bir sessizlik yaşandı, sesi daha nazikti. "Onunla birlikte hastalarına gidiyordun. Muhtemelen oldukça yakındınız."

Hafifçe gülümsedi. "Diğerlerine hiç sormazdı, sadece beni isterdi. Margaret en büyüğümüzdü ama hasta ziyaretlerinden hiç hoşlanmazdı hatta iğrenç olduğunu söylerdi, sanırım diğerleri de aynı fikirdeydi. Timothy zaten tek erkekti ama o daha çok küçüktü."

"Seni yanına almasının tek sebebi bu muydu?" diye sordu usulca. "Senin konuyla ilgilenen tek çocuk olman mı?"

"Hayır, elbette ki tek sebep bu değildi."

Küçük bir köyden geçiyorlardı, taş kulübeler çok eski devirlerden kalmış gibiydi. Sanki bin yıldır orada duruyorlardı, dış dünya umurlarında bile değildi.

Helen köyü seyrederek konuşmaya devam etti, "Beni severdi. Hepimizi severdi ama bana daha özel bir ilgisi vardı. Beni yanında gezdirir ve her hastası hakkında ayrıntılı bilgi verirdi; semptomları, teşhisini, uyguladığı tedaviyi ve bunun işe yarayıp yaramadığını anlatırdı. Eve geç kaldığımız günlerde bana birtakım hikâyeler anlatırdı. Onun diğerlerine böyle şeyler anlattığını hiç duymadım. Güneş batarken bana tanrılar, tanrıçalar ve periler hakkında hikâyeler anlatmaya bayılırdı."

Araba köydeki son kulübenin önünden geçiyordu, bahçesindeki çiçekleri kesen bir kadın gördü.

Helen yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti, "En sevdiğim hikâye Truvalı Helen'di, acıklı bir sonu olduğu için ben onu pek sevmemişim. Adımızın ayrı olmasıyla ilgili şakalar yapar ve günün birinde onun kadar güzel olacağımı söylerdi ama dikkatli olmam gerektiğini, güzelliğin her zaman bir ödül olmadığını da eklerdi. Bunun insana bazen sadece acı getireceğini söylerdi, bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi haklı olduğunu biliyorum."

"Neden ondan yardım istemedin?" diye sordu Alistair.

Babasının kısa gri peruğunu, Truvalı Helen'le ilgili yaptığı espri ve gülen mavi gözlerini hatırlayarak ona baktı, sonra da onu son görüşünü hatırladı. "Annemle son konuşmamızda beni fahişlikle suçlamış ve o günden sonra ailenin bir ferdi olmadığını söylemişti ve babam da o sırada aynı odadaydı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini benden kaçırdı."

BU ONUN SUÇUYDU. Abigail, Dük'ün arabasının bir köşesinde horlamakta olan Bay Wiggins'e bakarken bunu düşündü. Annesine Bay Wiggins'in onların dük çocuğu olduklarını bildiğini söylemesi gerekirdi, Jamie'nin bu sırrı o iğrenç adama haykırdığını söylemeliydi. Jamie suçlanamazdı. Ne söylediğinin farkında olamayacak kadar

küçüktü ya da neden söylememesi gerektiğinin. Şu an yanına kıvrılmıştı, saçları ter içindeydi ve ağlamaktan yüzüne yapışmıştı. Dük, Jamie'nin ağlamasına daha fazla dayanamayacağını söyleyerek son handa atına binmiş ve arabanın yanından ilerlemeyi tercih etmişti.

Abigail, Jamie'nin saçını okşadı, o uykusunda komik sesler çıkararak ablasına daha da sokuldu. Ağladığı için de suçlanamazdı. Sadece beş yaşındaydı ve annesini çok özlemişti. Bunu dile getirmemişti ama Abigail onun bir daha annelerini görüp görmeyeceklerini merak ettiğinin farkındaydı. Dük arabayı terk ettikten sonra Bay Wiggins, Jamie'ye susması için bağırmişti. Abigail onun oturduğu yerden fırlayıp kardeşine vuracağından korkmuştu ama neyse ki Jamie yorgun düşerek uyuyakalmıştı.

Dışarıyı seyrediyordu. Yeşil tepelerin üzerinde beyaz koyunlar otliyordu, dev bir el onları ayrı yerlere bırakmış gibiydi. Belki de bir daha annelerini göremeyeceklerdi. Dük onlara Jamie'nin susmasını istemek dışında bir şey söylememişti. Ama Bay Wiggins'in sü-rücüye Londra'ya gittiklerini söylediğini duymuştu. Onları kendi evine mi götürecekti?

Abigail burun kıvrırdı. Hayır, onlar piçti. Piçlerin bir yerlere saklanması gerekirdi, babaları onları yanına almazdı. Demek ki onları bir yere saklayacaktı. Annelerinin onları bulması oldukça zor olacaktı. Ama belki Sör Alistair ona yardım ederdi. Çişli'nin onun yüzünden Sör Alistair'in çantasına yaptıklarını unutmamıştı ama o yine de annelerinin onları bulmasına yardım ederdi, öyle değil mi? Sör Alistair uzun boylu ve güçlüydü ve ayrıca bir şeyleri bulmakta oldukça başarılıydı, böylelikle kayıp çocukları da bulabilirdi.

Şu an Çişli'ye sahip olmadığı için çok daha üzgündü. Dudakları sarktı, yüzünün şekli değişti ve ilk hıçkırığın dudaklarından dökülmesine engel olamadı. *Aptal! Aptal!* Öfkeyle yüzünü ovuşturdu. Ağlamanın hiçbir şeye faydası yoktu. Bu sadece Bay Wiggins'i daha

da mutlu ederdi. Bu düşünceyle gözyaşlarını kontrol altına almalıydı ama olmadı. O istese de istemese de yaşlar gözlerinden aşağı süzölmeye başlamıştı, çıkardığı sesleri eteğiyle bastırmaya çalıştı, Bay Wiggins'in uyanmamasını umuyordu. Yaşları silmeye çalışırken bile aslında niye ağladığını çok iyi biliyordu.

Hepsi onun suçuydu. Anneleri onları Londra'dan ayırıp iğrenç bir yolculuğun ardından Sör Alistair'ın kalesine getirdiğinde, içinden Dük'ün gelerek onları geri götürmesini dilemişti.

Ve dileği gerçekleşmişti işte.

KÜÇÜK BİR KÖY hanının önünde durana kadar Alistair'ın aklına bile gelmemişti. Yalnız yolculuk yapan bir kadın ile adam için üç şık vardı: karı koca, akraba ya da bir erkek ve metresi olabilirlerdi. İlişkileri aslında sonuncuya oldukça yakındı. Bu düşünce Alistair'ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. Helen'i aynı şekilde kullanmış olmasına rağmen, Lister'la aynı kefeye konmak istemiyordu. Evliliği aklına bile getirmemişti. O da en az dük kadar rezildi.

Helen'i izledi. Seyis yardımcıları arabaya doğru koşarken endişeli gözlerle dışarıya bakıyordu. Sabah beyazlamış olan yüzü aslında hâlâ eski rengine kavuşmamıştı, bu kararını vermesine sebep oldu.

"Aynı odayı paylaşacağız," dedi.

Dalgın bir ifadeyle ona baktı. "Ne?"

"Tek başma bir odada kalman güvenli değil."

Ona tuhaf bir şekilde baktı. "Burası küçük bir taşra hanı. Bence son derece saygın bir yer."

Yüzünün ısınmaya başladığını hissediyordu, sözler dudaklarından kaba bir şekilde çıktı. "Fark etmez, kendimizi Bay ve Bayan Munroe olarak tanıtacağız ve aynı odada kalacağız."

Helen'in daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden arabadan inerek tartışmaya noktayı koydu. Han gerçekten saygın bir yer gibi görünüyordu. Giriş kapısının önünde bir grup yaşlı adam oturuyordu. Yeterli sayıda seyis ve ortalıkta dedikodu yaparak dolaşan seyis yarıakları vardı, kahverengi saçlı küçük bir erkek çocuğu yavru bir kediyle oynuyordu. Bu görüntü Alistair'ın yüreğinin sızlamasına sebep oldu.

Tanrım, lütfen çocukları koru!

Arabaya dönerek Helen'in inmesine yardım etti, bedenini çocuğa siper ederek Helen'in onu görmesini engellemeye çalıştı. "İçeriye gel, ben bize verebilecekleri özel bir oda var mı ona bakayım."

"Teşekkür ederim," dedi kesik kesik.

Tam bir eş gibi kolunu uzattı, Helen parmaklarını kolunun üzerine koymadan önce çok kısa bir an bir tereddüt yaşadı, aslında bu oldukça kısa sürmüştü ve Alistair'ın bunu anlama olasılığı çok düşüktü. Gördü ve zihninin bir yerine not etti. Onun eldivenli elinin üzerine elini koydu ve hana doğru yürümeye başladılar.

Gerçekten küçük bir handı ama arka tarafta özel bir odaları vardı. Küçük şöminenin önüne konmuş olan Rustik masaya yerleştiler, bir süre sonra da koyun eti ve lahanadan oluşan yemekleri servis edildi.

"Lister'ın Londra'ya gittiğinden emin misin?" diye sordu Alistair etini dilimlerken. Bu olay son yarım saattir canını sıkıyordu; onlar Londra'ya giderken Lister bambaşka bir yere doğru ilerliyor olabiliirdi.

"Kırılık alanda da evi var, hatta evleri," diye mırıldandı Helen. Tabagındaki yiyeceklerle oynuyordu ama ağzına bir lokma bile atmamıştı. "Ancak tüm zamanını Londra'da geçirir. Taşradan nefret ediyor, yani öyle söylemişti. Çocukları başka bir yere saklamayı düşünmüş olabilir ama onları almak için kendi geldiyse, öncelikle Londra'ya gidecektir."

Alistair onayladı. "Bu mantıklı. Onları Londra'da nereye götürebileceğini biliyor musun?"

Omuz silkti, çok üzgün ve karamsar görünüyordu. "Her yer olabilir. Grosvenor Meydanı'nda bir malikânesi var ama onun dışında birkaç yerde daha evi var."

Aklına çok sevimsiz bir düşünce geldi. Ekmeğini özenle ikiye bölerken gözünü oradan ayırmadan sordu. "Seni nerede tutuyordu?"

Bir süre cevap vermedi. Alistair ona bakmadan ekmeğine yağ sürdü.

Sonunda konuşmaya başladı. "Bana yaşamam için bir ev vermişti. Küçük bir meydanda bulunan güzel bir evdi. Eve bakacak ve bana hizmet edecek çalışanları da vardı."

"Bir dükün metresinin yaşamı, kulağa son derece hoş geliyor. Neden ondan ayrılmaya kalkıştığını anlayamıyorum." Ekmeğini ısıtırken ona baktı.

Yüzü kıpkırmızı oldu, mavi gözlerinde yoğun bir öfke vardı. "Anlamıyor musun? Benim hakkımda hiçbir şeyi anlamıyorsun ama ben yine de anlatmaya çalışacağım. On dört yıldır onun oyuncağıyım. Ona iki çocuk doğurdum. Ve o beni sevmiyor. Sanırım hiç de sevmeydi. Dünyanın tüm mücevherleri, evleri ya da en güzel elbiseleri kendimi, beni ve çocuklarımı umursamayan bir adama kullanırmakta olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Sonunda her şeyden çok daha değerli olduğuma karar verdim."

Masadan kalkarak odadan çıktı, kapıyı arkasından çarpmama nezaketini göstermişti.

Alistair hemen peşinden gitmeyi düşündü ama içgüdüğü ona biraz beklemenin daha iyi olacağını söyledi. Yemeğini başladığı andan daha iyi bir ruh haliyle bitirdi. Onun artık Lister'ı sevmeyişini öğrenmek ruhuna merhem olmuştu. Helen'in yemeden öylece bıraktığı tabağı alarak ikisi için tutmuş olduğu odaya doğru ilerledi.

Cevap vermeyeceğini bilmesine rağmen kapıyı hafifçe vurdu, ona çok kızmıştı, kapı hemen aralandı. Onu iterek açtı, odaya girdi ve arkasından kilitledi. Helen onu odaya aldıktan sonra pencerenin önüne gitti; sırtı dönüktü, geceliğini giymiş omuzlarına da bir şal atmıştı.

"Yemekte bir şey yemedin," dedi genç adam.

O zarif omuzlardan biri yavaşça silkindi.

"Londra'ya kadar uzun bir yolumuz var," dedi nezaketle, "güçten düşmemelisin. Gel ve ye lütfen."

"Belki de Lister'ı Londra'ya varmadan yakalayabiliriz."

O ince, cesur sırta baktı; gün boyu kontrol altına almaya çalıştığı yorgunluğu artık onu tehdit etmeye başlamıştı. "Yola bizden çok önce çıktı. Söylediğin şey mümkün değil."

Helen içini çekerek döndü, bir an için gözlerinde parlayan yaşları gördü. Helen hemen başını eğerek ona doğru yürümeye başladı, artık gözlerini göremiyordu. Tabağı elinden aldı ama sonra onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi öylece durdu.

"Otur şuraya," dedi şöminenin önündeki küçük koltuğu göstererek.

Oturdu. "Aç değilim." Küçük bir çocuğa benziyordu.

Önüne diz çökerek etini kesmeye başladı. "Et oldukça güzel. Bir parça al." Ete batırdığı çatalı ona uzattı.

Gözünün içine bakarak bu parçayı aldı. Gözleri ıslaktı, Yabani sümbüller bir akarsuya kapılmıştı.

"Onları geri alacağız," dedi usulca. Bir parça daha et kesti. "Lister'ı ve çocukları bulacağım ve onları geri alacağız, başlarına bir şey gelmeyecek. Söz veriyorum."

Başını salladı, Alistair onu daha fazla yiyemeyeceğini belirtene kadar özenle beslemeye devam etti. Helen yatağa tırmandı, Alistair

pantolonunu çıkardıktan sonra mumları söndürdü. Yatağa uzandığında Helen'in arkası dönüktü, yalnız ve sessizdi. Tavana bakarak onun soluklarını dinlemeye başladı, sertleştiğini ve onu istediğini biliyordu. Bu şekilde yarım saat kadar yattıktan sonra nefes alıp verişlerinin bozulduğunu hissetti ve yeniden ağlamaya başladığını anladı. Ona doğru dönerek gergin bedenini kollarının arasına aldı ve onu iyice kendine doğru çekti. Helen titriyordu, hıçkırıkları boğuktu, kolunu ona sardı. Bir süre sonra bedeni yumuşadı. Rahatladı ve ağlamayı kesti.

Ama Alistair hâlâ uyanıktı ve onu istiyordu.

Bölüm On Dört

Prenses Sympathy yüzüğü alarak başparmağına taktı. Kafesini saran parmaklıklar bir anda suya dönüşerek yere döküldü. Hem onun hem de kırangıçların kafesi yok oldu. Kırangıçlar mutlulukla daireler çizerek gökyüzüne dağıldılar. Doğru Söz eskimiş pelerinini prensese verdi ve onu atın saklı olduğu yere doğru yürütmeye başladı. Kız orada tek at olduğunu görünce durdu.

"Senin atın nerede?" diye bağırdı.

"Sadece bir tane alabilecek kadar param vardı," dedi Doğru Söz kızı eyere binmesi için yukarı kaldırırken. Prenses eğilerek yüzüne dokundu. "O zaman büyücü geri döndüğünde yalan söylemek zorundasın. Ona beni bir cadının kaçırdığını söyle. Bana yardım ettiğini öğrenirse sana çok büyük zarar verir!"

Doğru Söz hafifçe gülümseyerek atın sağırsına vurdu ve at dağdan aşağı dörtlüğe koşmaya başladı...

DOĞRU SÖZ'den

Bir hafta sonra, Helen elini Alistair'ın koluna koyarak Lister Dükü'nün Londra'daki evinin önüne çekilmiş olan arabadan indi. Yüksek, klasik tarzda yapılmış olan binaya bakarak ürperdi. Bu evi daha önce de görmüştü ama içeriye girmeyi hiç düşünmemişti.

"Bizi görmeyi kabul etmeyecek," dedi Alistair'a, bu ilk söyleyişi değildi.

"Riske girmeden hiçbir şey kazanılamaz."

Kolunu ona uzattı, Helen parmaklarını bu kolun üzerine koydu, bu hareketi yapmaya son bir hafta içerisinde nasıl da alışmış olduğuna kendi bile şaşırdı.

“Boşa zaman harcıyoruz,” diye cılız bir sesle mırıldandı, sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

“Lister’in çocukları vereceğini düşünüyor olsam bunun zaman kaybı olduğunu ben de kabul ederim,” diye mırıldandı basamakları tırmanırken. “Ama bugünkü amacım bu değil.”

Helen ona baktı. Saçlarını arkadan toplamıştı, siyah üç kenarlı bir şapka takmış, kızıl kahve bir ceket giymişti. İkisi de bugüne kadar üzerinde gördüğü giysilerden çok daha yeniydi, onun oldukça hoş ve gösterişli bir beyefendi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Gözlerini kırpıştırarak düşüncelerine odaklanmaya çalıştı. “Amacın nedir?”

“Düşmanımı tanımak,” dedi kapı tokmağını vururken. “Şimdi sus.”

İçeriden yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Karşılarında duran uşak üst düzey görevlilerden biriydi ama buna rağmen Alistair’in yüzünü görünce gözleri yuvalarından fırladı. Helen kendini tuttu. Neden insanlar Alistair’i görünce bu kadar kaba tavırlar sergiliyorlardı? Ona bir hayvan ya da cansız bir varlıkmuş gibi davranıyor ve ağızlarını açarak bakıyorlardı. Onun duygularını hiçe sayıyorlardı.

Alistair adamın kabalığını görmezden gelerek Dük’ü sordu. Adam kendine gelerek isimlerini sordu ve Dük’ün uygun olup olmadığını öğrenmeye gitmeden önce onları küçük bekleme salonuna aldı.

Helen siyah ve altın renklerdeki süslü koltuklardan birine oturarak eteklerini düzelitti. Lister’in meşru ailesiyle paylaştığı bu evden delice kaçmak istiyordu. Oda altın sarısı, siyah ve beyaz renklerle döşenmişti. Duvarlardan birinde bir erkek çocuk portresi vardı,

onun Dük’ün oğlu olup olmadığını merak etti. Karısından üç oğlu vardı, bunu biliyordu. Evli bir adamla yatmış olmaktan duyduğu utançla bakışlarını resimden kaçırdı.

Alistair odada ava çıkmış bir kedi gibi dolanıyordu. Bir masanın üzerinde duran porselen heykelcik koleksiyonunun önünde durarak ona dönmeden sordu. “Esas oturduğu yer burası mı?”

“Evet.”

Çocuk portresine baktı. “Ve kendi çocukları mı var?”

“İki kız, üç erkek.” Parmağını kolundaki işlemelerden birine vurmaya başladı.

“Yani bir vârisi var.”

“Evet.”

Arkasına geçmişti, onu görmüyordu ama sesi oldukça yakındaydı. “Vârisi kaç yaşında?”

Kaşlarını çatarak düşündü. “Yirmi dört galiba. Emin değilim.”

“Yani koca bir adam.”

“Evet.”

Yeniden önüne geçti, arka taraftaki bahçeye bakan pencerelere doğru ilerledi. “Peki ya karısı? O kim?”

Helen eteğine baktı. “Bir kontun kızıyla evli. Onunla hiç tanışmadım.”

“Elbette tanışmadın,” diye mırıldandı pencereden uzaklaşırken. “Bunu tahmin ettim zaten.”

Sesinde herhangi bir suçlama yoktu ama Helen boynundan yukarı doğru çıkan sıcaklığın farkındaydı. Buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu o sırada gelen uşak rahatlamasını sağladı.

Dük’ün ziyaretçi kabul etmediğini bildiren adamın yüzü ifade-sizdi. Helen, Alistair’in adamı hiçe sayarak dükü görmek için ısrar

edeceğini düşünüyordu ama o başını sallayarak, Helen'e arabaya kadar eşlik etmeyi tercih etti.

Araba yola koyulunca merakla ona baktı. "Bu sana yardımcı oldu mu?"

Onayladı. "Evet, bir sonraki hareketi daha da yardımcı olacak, yani öyle olmasını umuyorum."

"Bir sonraki hareketi ne olacak?"

"Bakalım bizim şehirde olmamıza ne tepki verecek." Helen'e baktı, dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı. "Arı kovanına çomak sokup sonrasında olacakları beklemek gibi bir şey."

"Üzerine bir sürü kızgın arının üşüşeceğini düşünüyorum," dedi kuru bir sesle.

"Ah ama hemen mi üşüşecekler? Hepsi bir arada mı gelecek, yoksa bazı öncüler mi gönderecekler?"

Şaşkınlıkla ona baktı. "Arı kovanına çomak sokar gibi Lister'a çomak sokmak sana bütün bunları gösterecek mi?"

"Evet." Pencerenin perdesini parmağıyla aralayıp dışarıya bakan yüzünde tatmin dolu bir ifade vardı.

"Anlıyorum." Ona inanıyordu, şu an erkeklerin savaşında bilgi topluyordu ama bu tür Makyavel'ce mekanizmalar onun için fazlasıyla karmaşıktı. O sadece çocuklarını istiyordu, bu kadar basit. Sakin olmalıydı. Alistair'ın yöntemleri onu çocuklarına kavuşturacaksa beklerdi.

Bunu yapabiliirdi.

"Yapmam gereken başka bir iş daha var," dedi.

Helen ona baktı. "Nerede?"

"Limanda duran bir gemiye gitmeliyim."

"Ne gemisi? Neden?"

Sustu, bir an cevap vermeyeceğini düşündü. Kaşlarını çatarak başını camdan ona çevirdi. "Yarından sonra limana demirleyecek bir Norveç gemisi var ya da olmalı. İçinde doğa bilimci bir arkadaşım var. Onu görmeye söz verdim."

Helen onu izlemeye devam etti. Söylemediği bir şeyler daha vardı. "O neden seni görmeye gelemiyor?"

"O bir Fransız," dedi. Sabırsızlanmaya başlamıştı, sorularından hoşlanmamıştı sanki. "Gemiden ayrılamaz."

"O zaman çok yakın dost olmalısınız."

Omuz silkerek bakışlarını kaçırdı ve cevap vermedi.

Sessizlik içerisinde Alistair'ın onlar için ayarladığı otele gittiler.

"Kısa bir süre sonra döneceğim," dedi Helen'e arabadan inmeden önce. "O zaman konuşuruz."

Arabanın uzaklaşmasını seyretti, gözlerini kısarak otele baktı. Oldukça hoş ve pahalı bir oteldi, hoş bir odada oturup o dönene kadar boş boş oturmayı düşünmüyordu.

Otelin önünde duran seyislerden birine seslendi. "Bana bir araba çağırabilir misiniz?"

"Elbette, hanımefendi!" Oğlan yerinden fırladı.

Helen gülümsedi. Tek sırrı olan Alistair olmayacaktı.

LISTER'IN EVİNDEN OTELE kadar onları takip eden adam araba otelin önünden ayrıldığında da Alistair'i takibe devam etmişti. Alistair mutlulukla homurdanarak perdenin ucunu bıraktı. Adam yayaydı, devetüyü bir yekek ve siyah ceket giymiş, geniş kenarlı bir şapka takmıştı, Londra trafiğinde arabalar o kadar yavaş ilerliyordu ki adam takip etmekte hiç zorlanmıyordu. Lister'ın hem Helen'in hem de onun gittiği yerleri bilmek istemesi ilginçti. Dük onu bir tehdit olarak görüyordu, bu anlaşılmıştı.

Alistair'ın dudakları büküldü. Lister gerçekten de onu tehdit olarak görmeliydi.

Bir saat sonra Dük'ün adamı hâlâ arabayı takip ediyordu, araba liman ofisinin önünde durdu. Thames Nehri'nin ortası büyük gemilerle doluydu, derinlik orada durmalarına izin veriyordu. Daha küçük gemiler ve teknelerse sürekli hareket halindeydi, insanları ve yükleri kıyıya ya da ortada demir atmış olan gemilere taşıyorlardı. Nehrin kokusu oldukça yoğundu, biraz balık biraz da küf kokusu vardı. Alistair arabadan atlayarak ofise girdi, depolardan birinin duvarına yaslanmış olan adamı fark etmemiş gibi davranıyordu. Ofise girip çıkan pek çok kişi vardı ama Alistair içeriye girdiği anda ortalığı bir sessizlik kapladı. İçini çekti. O çıktığında konuşmalarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Diğer insanların gününün en tuhaf parçası olmak, insanı bir süre sonra gerçekten yormaya başlıyordu.

Etienne'in gemisinin Londra'ya kesinlikle uğrayacağını öğrenmeyi başardı. Bu iyi bir haberd. Evinden ayrılıp koşuşturarak İngiltere'ye geldiyse en azından Spinner's Falls haininin kim olduğunu da öğrenmeliydi. İşin sıkıcı tarafı Etienne'in gemisi sadece erzak almak için limana uğrayacaktı. Kaptan adamlarının kıyıya çıkmasına bile izin vermeyecekti. Alistair çok kısıtlı bir süre içerisinde gemiyi ziyaret etmeliydi. Lanet olsun. Etienne'in gemisini kaçırmak için düzenli aralıklarla limana gelmesi gerekecekti. Etienne buradan ayrıldıktan sonra Afrika Boynuzu'na doğru yolculuğuna devam edecekti. Alistair'ın onunla bir daha iletişim kurabilmesi için aylar belki de yıllar geçmesi gerekecekti.

Alistair ofisten çıkınca şapkasını takmak için durdu. Fark ettirmeden takipçisine baktı. Güzel. Hâlâ oradaydı. Yeniden arabaya binerek sürücüye haber vermek için arabanın tavanına vurdu. Adamın yeterince dinlenmiş olduğunu umdu çünkü otele kadar bir saat daha yol yürüyecekti.

Alistair gülümseyerek şapkasını gözlerinin üzerine indirdi, bu zamanı uyuyarak geçirecekti.

"BENİ BİRAZ ÖNCE GÖRMEYİ kabul etmediğini biliyorum," dedi Helen sabırla uşağa, "ama şimdi edecektir. Ekselanslarına yalnız olduğumu söyleyin."

Adam efendisini rahatsız etmek istemiyordu ama biraz azim biraz ısrar adamın yeniden efendisinin yanına gitmesini sağladı. Onu tekrar yaklaşık bir saat önce Alistair'la beklediği salona aldı. Alistair onun dükü tek başına ziyaret ettiğini bilse çok kızardı ama hiçbir şey yapmadan Dük'ün bir tepki vermesini bekleyemeyecekti. En azından onunla anlaşmayı denemeliydi. Yalnız gelirse onu kabul edeceğini biliyordu. Onunla konuşabilirdi, gerekirse yalvarabilirdi de. Abigail ile Jamie sürmüş olduğu akılsızca yaşamdaki tek iyi şeydi. Onları geri alabilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Yarım saat sonra, sinirleri gerilmekten kopma noktasına geldiğinde Lister Dükü odaya girdi. Kapı açılınca o tarafa döndü. O odaya girerken onu yıllar önce ilk görüşünü hatırladı. O zamandan bugüne çok az değişmişti. Hâlâ uzun boyluydu ve başı mağrur bir şekilde dimdik duruyordu. Karın kısmına birkaç kilo eklemişti, perüğünün altında saç olmadığını da biliyordu ama geri kalanı aynıydı; elindeki gücün farkında olan ileri yaşta, yakışıklı bir erkekti. Değişen kendisiydi. Bir adamın konumu ve zenginliğinden dolayı kendini kaybeden o saf kız değildi artık.

Ufak bir reverans yaptı. "Ekselansları."

"Helen." Ona baktı, gözleri buz gibi, ince dudakları solgundu. "Beni çok hem de çok kızdırdın."

"Öyle mi?" diye sorduğu anda o açık mavi gözlerde bir anlık bir şaşkınlık gördü. Bugüne kadar onun söylediği hiçbir şeye itiraz etmemişti. Örnek metres olma sebebi buydu: her söylediğini itiraz-

sız, hatta isteyerek kabullenmesi. "Yokluğumu fark edeceğini bile sanmıyordum."

"O zaman yanılmışsın." Oturmasını işaret etti. "Korkarım eski itibarımı kazanmak için biraz çalışmam gerekecek."

Helen oturarak öfkesini bastırmaya çalıştı. "Sadece çocuklarımı istiyorum."

Kadife ceketinin kuyruklarını iki yana atarak karşısındaki koltuğa oturdu. "Onlar benim de çocuklarım."

Öne doğru eğilerek tıslamasına mâni olamadı. "İsimlerini bile bilmiyorsun."

"James ve kız da..." İsmi bulmaya çalışırken parmağını şaklattı. "Abigail. Gördün mü bak? İsimlerini biliyorum. Gerçi bu önemsiz bir ayrıntı. Beni terk etmenin bir bedeli olacağını biliyordun. Sakın şaşırmış numarası yapma."

"Ben anneleriyim." Sesindeki yakarıyı gizlemek istiyordu ama bu çok zordu. Hatta imkânsızdı. "Bana *ihitiyaçları* var, Lister. Bırak onları geri alayım. Lütfen."

Gülümsedi, o dudaklarda hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Çok hoş ama bu yakarıların beni etkilemiyor. Bana karşı geldin Helen ve şimdi de cezalandırılman gerekiyor. Bak şimdi. Sana tuttuğum eve geri dön, ondan sonra belki çocuklar konusunu tekrar konuşabiliriz."

Ona bakakaldı, gerçekten şoka uğramıştı. Bu şekilde şantaj yapacağını hiç düşünmemişti. "Ama neden?"

Kaşlarını kaldırarak şaşırmış gibi ona baktı. "Çünkü seni istiyorum. Sen de çocuklar gibi bana aitsin."

"Beni istemiyorsun. Yıllardır beni fark etmiyorsun ve benimle sevişmiyorsun. Başka bir metres tuttuğunu biliyorum, belki de daha fazla."

Lister yatak odasıyla ilgili yaptığı yoruma hoşnutsuzlukla dudak büktü. "Lütfen, Helen, bu kadar kabalaşmamıza gerek yok. Seni ziyarete gelmemem unutmış olduğum anlamına gelmez. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum hayatım, inan buna. Geri döndüğünde içimden sana küçük birkaç hediye vermek gelebilir." Bu fikir çok hoşuna gitmişti. "Evet, safir küpeler iyi olur, belki de bir gerdanlık. Safirleri üzerinde görmekten ne kadar çok hoşlandığımı biliyorsun."

Ayağa kalkarak karşısına geldi ve kalkması için elini uzattı.

Helen içindeki paniği bastırabilmek için gözlerini kapadı. Çok mantıklı şeyler söylediğinden ve istediğini elde edeceğinden ne kadar da emindi. Olmaması için bir sebep var mıydı? Lister bir *düktü*. Hayatı boyunca istediği her şeyi elde etmişti. Ama onu edemeyecekti.

Hayır, bunu yapamayacaktı.

Gözlerini açarak ona baktı, çok uzun zaman önce sevdiği adama, çocuklarının babasına... Elini uzatarak onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Geri dönmeyeceğim."

Gözleri bir anda matlaştı ve elini tutan eli bir mengeneye dönüştü. "Aptallık etme, Helen. Zaten canımı sıktın. Beni daha da kızdırmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Bu tehdit nefesini tutmasına sebep oldu, yine de elini bükerek kurtarmaya çalıştı. Bir süre kıvrınmasını izledikten sonra elini bırakıverdi. Gülümseyerek durdu. Helen ona baktı, onu biraz olsun tanıyabilmiş miydi acaba? Arkasını dönerek bekleme odasından ve evinden çıktı. Basamakları koşarcasına inerek bekleyen tahtırevana bindi. O küçük yere kapandığı anda titremeye başladı. Tanrım, bunu yapabilecek miydi? Abigail ile Jamie'yi almanın tek yolu Lister'a dönmekse ona karşı koymayı başarabilecek miydi? Hayır, cevabı biliyordu. Bunu yapamayacaktı.

Gururu ile çocukları arasında bir seçim yapması gerekirse gururunu ayaklara altına atacaktı.

"ANNE," DİYE FISILDADI ABIGAIL.

Dük'ün evindeki eski çocuk odasının penceresinde duruyordu, annelerine çok benzeyen bir kadın hızla basamakları inerek orada duran tahtirevana binmişti. Adamlar o bindikten sonra yoldan aşağıya doğru yürümeye başladılar ve köşeyi döndüler.

Abigail camdan bakmaya devan etti.

Belki de o kadın anneleri değildi. Bu kadar yüksekte bakarken bunu söylemek zordu, pencerenin önündeki parmaklıklar da cama çok yaklaşmasını engelliyordu, anneleri olmasını umdu. Ah bunu çok istiyordu!

Cama arkasını döndü. Dük onları kendi evine getirmişti çünkü ailesi taşradaki eve gitmişti. Onları bu eski, sıcak çocuk odasına tıkmış ve Bay Wiggins'le bir hizmetçiye başlarına koymuştu. Hizmetçi Bay Wiggins'den çok daha iyiydi çünkü sesini çıkarmadan, sıkıntılı bir yüzle bir köşede oturuyordu. Bay Wiggins de sıkılıyordu ama onlarla alay etmekten geri kalmıyordu. Bugün Jamie çığlıklar atmaya başlayana kadar uğraşmıştı.

Bay Wiggins odada değildi hizmetçi de köşede başını sallayıp duruyordu. Jamie geçirdiği krizden sonra uyuyakalmıştı. Yine. Çok fazla uyuyordu, uyanık olduğu zamanlarda da hep üzgündü. O kocaman teneke askerler seti de ilgisini çekmemişti. Abigail geceleri anne diye sayıkladığını duyuyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Jamie'yle birlikte kaçmayı denemeli miydi? Ancak nereye gideceklerdi? Ve eğer...

Odanın kapısı açıldı ve Dük içeriye girdi. Hizmetçi oturduğu yerden kalkarak reverans yaptı. Dük onunla ilgilenmedi.

Abigail'e baktı. "Bugün nasılsın diye kontrol etmeye geldim, hayatım."

Abigail başıyla onayladı. Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Onları İskoçya'dan buraya getirdiğinden beri, Dük'le çok az

konuşmuştu. Ona ya da Jamie'ye hiç vurmamıştı ama yine de onu görünce sinirleri bozuluyordu.

Kaşlarını hafifçe çatmıştı ama bu kızgın bir kaş çatış değildi, rahatsız olduğunu belirten bir kaş çatıştı. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Lister Dükü." Abigail odaya girdiğinde reverans yapmış olması gerektiğini hatırladı.

"Evet, evet." Elini sabırsızlıkla salladı. "Yani sana ne ifade ettiğimden bahsediyorum. Seninle olan ilişkimi biliyorsun, değil mi?"

"Babamsınız," diye fısıldadı Abigail.

"Çok güzel." Dük ona hafifçe gülümsedi. "Sen küçük, zeki bir kızsın, öyle değil mi?"

Abigail buna ne cevap vereceğini bilemediği için sustu.

Dük bebeklerin yan yana dizilmiş olduğu rafa doğru ilerledi. "Evet, ben senin babanım. Sana hayatın boyunca ben baktım. Seni besledim. Giydirdim. Annene geceleri uyuyabilmen için bir ev verdim." Bebeklerden birini aldı, ters çevirdi bir süre baktıktan sonra tekrar yerine koydu. "Annenle birlikte yaşadığınız evi seviyordun, değil mi?"

Dönüp ona baktı, yüzünde bebeği incelerkenki ifade vardı. "Öyle değil mi?"

"Evet ekselansları."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "O zaman annen ve kardeşinle o eve döneceğini duyunca mutlu olacaksın."

Kapıya döndü. Muhtemelen konuşmaları sona ermişti. Sonra koltukta uyan Jamie'yi gördü.

Duraak hizmetçiye kaşlarını çatı. "Oğlan bu saatte neden uyuyor?"

"Bilmiyorum, ekselansları," dedi hizmetçi. Hızla Jamie'nin yanına giderek uyanması için onu sarstı.

Jamie doğruldu, saçları karışmış, yüzü kızarmış ve koltuğun izleri yüzüne çıkmıştı.

"Güzel," dedi Dük. "Erkekler gündüz uyumaz. Uyku zamanı gelene kadar uyanık kalmasını sağlayın."

"Peki, ekselansları," diye mırıldandı hizmetçi.

Dük başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Uslu durun çocuklar. Eğer iyi çocuklar olursanız sizi yine görmeye gelirim."

Ve gitti.

Abigail, Jamie'nin yanına gitti.

Uyandırıldığı için sızlanmaya başladı. "Annemi istiyorum, Abby."

"Biliyorum bir tanem," diye fısıldadı Abigail annelerinin onları sakinleştirirken kullandığı ses tonunu kullanarak. "Biliyorum ama annem bizi almaya gelene kadar cesur olmalıyız."

Jamie'yi göğsüne bastırarak onu yavaşça sallamaya başladı, niyeti onu rahatlatmaktı ama bu arada kendisi de rahatlıyordu. Dük yanıyordu. O yeniden Londra'daki evlerinde yaşamak istemiyordu. İskoçya'ya dönmek istiyordu. Annesine Sör Alistair'ın pis kalesini temizleme işinde yardımcı olmak istiyordu. Sör Alistair'la porsuk aramaya çıkmak, mavi sularda balık tutmak istiyordu. Hep birlikte Greaves Kalesi'ne dönmek ve orada yaşamak istiyordu.

Sör Alistair'ı ve Greaves Kalesi'ni bir daha görememekten çok korkuyordu.

Bölüm On Beş

Doğru Söz gökyüzüne baktı ve bulutların ayı perdelemeye başladığını gördü. Prenses Sympathy'nin söylediklerini hatırladı; Büyücü sadece ayışığı varken diğer halinde kalabilirdi. Doğru Söz dağdan aşağı koşmaya başladığı sırada kahverengi bir yarasa ortaya çıktı. Bulutlar ayı tamamıyla örttüğü anda yarasa büyücüye dönüştü. Adam çırılçıplak bir şekilde yere düştü, sonra hızla ayağa kalktı, çok öfkeliydi.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı.

Doğru Söz ona bakarak yapması gereken şeyi yaptı: Gerçeği söyledi. "Sana ilaç verdim, prensesi ve kırlangıçları serbest bıraktım. Prenses hızlı bir atla buradan kaçtı ve onu yakalamayı başaramayacaksınız. Benim yilzümünden onu sonsuza kadar kaybettin..."

DOĞRU SÖZ'den

Alistair otele döndüğünde akşam olmak üzereydi. Takipçisi Arabayı limandan otele kadar takip etmişti, otele vardıklarında başka bir adamla yer değiştirmişti. Bu kez sarı ceketli, kısa boylu bir adam otelin karşısındaki duvara dayanmış duruyordu. Alistair bunu umursamadı. Helen'le paylaştığı odaya gitmek ve sürekli olarak kendisine çevrilen gözlerden bir süreliğine uzaklaşmak istiyordu, yiyecek bir şeyler ısmarlayıp gözlerden uzak bir şekilde akşam yemeklerini yiyebilirlerdi.

Sadece dinlenmek istiyordu.

Ancak odaya girdiği anda Helen'in gerginliğini hissetti. Bir süre eşikte durarak onu inceledi. Pencere ile yatağın arasında gidip geliyordu, kaşları çatılmıştı ve bir eliyle belinde duran diğer elini ovuşturup duruyordu.

İçini çekerek kapıyı arkasından kapadı. Buraya ilk geldiklerinde de endişeliydi ama bu kadar çok değildi. Ne oluyordu?

"Senin için de uygunsa odaya yiyecek bir şeyler ısmarlamayı düşündüm," dedi şifonyere doğru yürürken. Orada temiz su duruyordu. Leğene biraz su boşalttı.

Arkasında sadece ayak sesleri vardı.

"Olur mu?" diye sordu.

"Ne?" Sesi dalgındı.

"Yemeği burada yemek senin için de uygun mu?" Yüzüne su carptı.

"Sa... sanırım."

Havluyu alıp yüzünü kurularken ona döndü. Pencerenin önünde durmuş ayaklarını seyrediyordu.

Havluyu kenara attı. "Bu akşamüstü ne yaptın?"

"Ah, pek fazla bir şey yapmadım." Beyaz teni kızardı, boynu ve yanakları iyice pembeleşmişti. Çok güzel görünüyordu ama yalan söylüyordu.

Yanına gidip onu incelemeye başladı. "Dışarıya çıkmadın, değil mi?"

Bakışlarını yere indirdi.

Anlamıştı, hiç kuşkusu yoktu. "Lister'ı gördün."

Başını kaldırdı gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. "Evet. En azından ona anlatmayı denemem gerekirdi."

Damarlarındaki kan öfkeyle kabarmaya başlamıştı ama bunu bastırması gerekiyordu.

"Anladı mı?" diye sordu nezaketle.

"Hayır," dedi. "Çocukları tutmaya kararlı."

Başını eğerek gözünün açısını ayarladı. "Ve senin orada kalman için hiçbir çaba göstermeden evinden çıkıp gitmene izin mi verdi? Belki de arkandan mendilini sallamıştır."

Daha da kızardı. "Beni orada tutmaya kalkışmadı."

"Elbette. Seni geri almak için çocuklarını kaçırma sıkıntısına katlanmış olan bir adam bunu niye yapsın ki?"

Başı tokat yemişçesine sallandı. "Beni geri istediğini nereden biliyorsun?"

Bir kahkaha attı, kaba ve hızlı bir kahkahaydı. "Beni aptal yerine koyma. Bir erkek zaten üç oğlu ve iki kızı varken piçlerini kaçırmaya kalkışmaz. Onu tanıyorum. Oynadığı oyunu da biliyorum. Senin geri dönmeni sağlamak için onları rehine olarak kullanıyor, yanılıyor muyum?"

"Yeniden metresi olmazsam onları bir daha göremeyeceğimi söyledi."

İçinde bir patlama oldu. Delilik ile akıllılık arasında gidip geldi.

"Bunu kabul ettin mi?" Onu kollarından yakalamıştı. "Söyle bana, Helen. Ona dönmeyi kabul ettin mi? Onu yatağına almayı? Onun fahişesi olmayı? Bunu yaptın mı?"

Ona o lanet olası yaban sümbülü mavisi gözleriyle baktı. "Ona dönmediğim takdirde bir daha Abigail ile Jamie'yi göremeyeceğimi söyledi. Onlar hayatta tek sahip olduğum şey, Alistair. Çocuklarım. Bebeklerim."

Onu bir kez daha sarstı. "Kabul ettin mi?"

"Onları bir daha göremeyeceğim."

"Lanet olsun, Helen." Yüreği dehşetle daralıyordu. "*Kabul ettin mi?*"

"Hayır." Gözlerini kapadı. "Hayır. Ona hayır dedim."

"Tanrı'ya şükür." Onu kollarının arasına alarak dudaklarına yapıştı. Onu Lister'la birlikte düşünmek tüm kontrolünü yitirmesine sebep olmuştu. "Canını yaktı mı?"

"Hayır," dedi soluk soluğa. "O... sadece elimi sıktı ama..."

Ellerini tutarak bakmaya başladı ve sağ elindeki kızarıklıkları gördü. O nazik parmakları avucunun içine alırken sustu. "Seni incitmiş."

"Önemli değil." Elini yavaşça çekti.

"Başka bir yerini acıttı mı... *sana dokundu mu?*"

"Hayır, Alistair, hayır."

"Sana dokunmak istediğini biliyorum," dedi ellerini onun omuzlarında ve kollarında gezdirirken. "Sana dokunmak, tadına bakmak seni hissetmek istedi."

"Ama bunu yapmadı." Serin avuçlarıyla yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana dokunmadı."

"Tanrıya şükür." Dudaklarına vahşice saldırdı, dilini ağzına sokmuştu, Lister'ı zihinlerinden silmeye çabalıyordu.

Helen'in kabullenışı biraz daha sakinleşmesine sebep oldu ve bir kez daha geri çekilmeyi başardı.

"Özür dilerim." Gözünü kapadı, kendinden iğreniyordu. "Aç bir canavar olduğumu düşündüğünden eminim."

"Hayır," dedi usulca. Yumuşak dudaklarının yüzünün yaralı tarafında gezindiğini hissetti. "Senin bir erkek olduğunu düşünüyorum. Sadece bir erkek olduğunu."

Helen dudaklarını onunkilere bastırdı, Alistair bu kez daha nazik bir şekilde öpmeyi başardı. Tatlılıkla. Ona tapınarak.

Gözü hâlâ kapalıydı. Belki de içinde bulundukları durumun gerçekliğini daha fazla görmek istemiyordu. Ellerinin göğsünün üzerinde gezinişini, giysilerinin katmanları arasına yapılan hafif baskıyı hissetti. Eller yavaşça pantolonuna doğru indi, ilkel erkekliği soluğunu tutarak ne yapacağını beklemeye başladı. Parmaklar düğmelerini açtı ve onu serbest bıraktı.

Ona dokunmayı başardı. "Helen."

"Hayır," dedi, sesinde bir kararlılık vardı. "Hayır, bana izin ver."

Eli yeniden aşağı düştü, onurlu bir erkekti ama bir aziz değildi. Helen çömelirken eteklerinin hışırtısını duydu, zonklayan penisinin üzerine dokunan parmakları ve onun ılık nefesini hissetti.

Kahramanca bir çabayla onu son kez vazgeçirmeye çalıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Nefesi, şişmiş olan penisinin ucunu alazladı. "Biliyorum."

Ve o sıcak, ıslak ağız onu sardı, Alistair inleyerek düşmemek için bacaklarını sıkıca yere bastı. Tanrım! Çok uzun bir zaman önce bunu yapması için bir fahişeye para ödemişti ve sonuç hüsrana olmuştu. Kadın hoyrat bir şekilde çekiştirip emmiş ve Alistair işini zor sonuçlandırmıştı. Ama şimdi... şimdi orada çok hoş bir baskı vardı, dilinin dokunuşları kadife gibiydi ve daha da önemlisi bunu yapmanın o olduğunu biliyordu. Kendine engel olamadı. Gözünü açtı ve aşağı baktı. Durumu daha da net algıladı. Altın renkli başı üzerine eğilmişti, kızarmış organı pembe dudaklarının arasındaydı, parmakları koyu renkli teniyle tam bir tezat yaratıyordu.

Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarını bulunduğu yerden ayırmamıştı ve o yaban sümbülü mavi gözleri kararmıştı. Son derece gizemli, dişi ve hayatında gördüğü en erotik şeydi.

ERKEK, TUZ VE YAŞAM tadındaydı.

Helen gözlerini kapayarak Alistair'ın erkekliğinin tadını çıkardı. Bunu daha önce birkaç kez Lister'a yapmıştı ama o zamanlarda çok sevimsiz bir şey olduğuna karar vermişti. Sadece onu mutlu etmek için yaptığı bir şeydi. Bir erkeğin en temel parçasını dudaklarının arasında tutuyor olmak, onu okşadıkça titreyişlerini hissetmek, emdikçe nefesinin hızlandığını duymak insana başka bir kudret kazandırıyordu.

Bir şey daha vardı. Onun tadını sevmiştii, o yumuşak başını yalamak hoşuna gitmişti. O yumuşak dokuyu okşamak ve çelik gibi sertliğini hissetmek de öyleydi. Bu çok erotikti. İlkel ve edepsiz. Korsajının altındaki memeleri şişmiş, meme uçları sertleşerek hassaslaşmıştı. Kasıklarının arasındaki ıslaklığı da hissediyordu, bacaklarını sımsıkı birbirine yapıştırarak onu emmeye devam etti.

"Tanrım!" diye inledi Alistair.

O sırada İngiltere'nin en çekici kadını olduğunu düşündü. Parmaklarını pantolonunun içine sokarak dikkatle uzandı ve testislerini avuçladı. Yumuşacık deri keselere yerleşmiş yumurtalara benziyorlardı, onları da yavaşça yuvarlamaya başladı. Emmeye devam etti.

İnledi.

Başını kaldırdı. Alistair'ın başı geriye atılmıştı, ellerini iki yanına sımsıkı bastırmıştı, onun tüm gerginliğini hissedebiliyordu. O kontrolünü yitirip tohumlarını ağzına bırakana kadar bu işi yapmaya devam edebilirdi. Bu fikir son derece baştan çıkarıcıydı, onu daha hızlı ve sert bir şekilde içine çekmeye başladı.

Ama onu yanlış değerlendirmişti. Alistair hızla eğilip onu kollarının arasına alınca ciyaklamak zorunda kaldı. Onu yatağa fırlattı, yanına uzandığında hâlâ yatağın üzerinde sıçıyordu.

"Yeter," diye terslendi.

Bağcıklarını parçaladı, korsajını yırtıp çıkararak odanın diğer ucuna fırlattı.

"Bu kadar oyun yeter..."

Helen bir tepki veremeden eteklerini de çıkararak başka bir yere fırlattı. Onu yatağın üzerinde emekler pozisyona getirene kadar itip kaktıktan sonra arkasında durup iç eteğini sıvayarak içine son hızla girdi. Helen nefesini tuttu.

Sıcak ve sert. Uzun ve kalın.

Yaşadığı hazdan dolayı çığlık atmamak için dudaklarını ısırđı. Çok doğruydu, çok mükemmeldi. Biraz geri çekildi, çıplak kalçalarının arasına iyice yerleştikten sonra bir kez daha sonuna kadar içine soktu. Daha hızlı, daha derine. Bu sert sevişme kollarının öne doğru gitmesine sebep oldu, hemen kendini toparladı ve ellerini eski yerine getirerek sağlam durdu. Gözlerini kapayarak sadece hissetti. Yumuşak, ıslak teninde kayıyordu. İçini bir sıcaklık kapladı.

Bir anda durdu, Helen bu kez hayal kırıklığıyla bir çığlık attı. İçinden çıkmadan öne doğru eğilerek ellerini memelerinin üzerine koydu. Hafifçe çekiştirdi, meme uçları bir anda dışarı fırlayıverdi, sert ve isyankâr. Onları sertçe çimdiklemeye başladı, Helen dudaklarını ısırarak kalçasını arkaya doğru itti.

Bir kahkaha attı, nefes nefese çıkan bir homurtuydu bu aslında, bir eliyle poposunu sıkıca tutarak hareketine devam ederken, diğer elini memesinden ayırmadı. Helen inleyerek başını aşağı çevirdi, beyaz memeleriyle oynayan o iri, koyu renkli eli seyretti. Bu görüntü için için kasılmasına sebep oldu ve bir anda bükülerek patladı, kolları tüm gücünü yitirdi. Merkezinden fırlayan ışık gözlerini kör etti, tüm uzuvları hazla gevşeyivermişti. Yatağa yığıldı, Alistair içine girip çıkmaya devam ederek onu izledi, erkekliği içinde yaşıyordu, son derece talepkârđı.

Ve ona verdi. İradesi dışında. Hiç beklemeden. Hiç düşünmeden. Karnı dinmek bilmeyen bir orgazmıla kasılıyordu. Çılgılık atmak için çarşafı ağızına tıkaç yaptı.

Alistair'ın üst bedeninin ondan uzaklaştığını fark etti, darbelelerinin gücünü artırabilmek için dikilmişti. Göz ucuyla kollarından birini omuzunun üzerine yerleştirdiğini gördü. Geri çekildi. Yavaşça. Tam arkasında durmuş iyice ayrılmış olan bacaklarının arasına yerleşmişti, baskı çok yoğundu. Bir anda yine içine girdi. Yine geri çekilirken erkekliğinin her yerine dokunduğunu hissediyordu. Gözlerini kapayarak bu yoğunluğun içinde kayboldu. Yine geri çekildi ve sonra yine tümüyle içini doldurdu. Bu mutluluktu. Bu daha önce yaşadığı her şeyin çok daha ötesinde bir hazdı. Bu şekilde yatarak sonsuza kadar onu içine alabilirdi. Onun bu eril kokusunu her yanında hissedebilirdi.

"Helen," dedi. "Helen."

Ve üzerinde sarsılmaya başladığını hissetti. Bir kez daha hızla içine bastırdı ve Helen bir kez daha geldi, o tatlı haz içini bir kez daha sardı. Alistair geri çekildi ve sıcak menisi kalçasına fışkırdı. Üzerinde kıpırdamadan duruyordu, soluk soluğaydı, ağırlığı alt bedenini hâlâ yatağa bastırıyordu. Sonsuza kadar bu şekilde kalabilmeyi diledi ama o yanına devrildi.

Oradan da çekilerek yatağın yanında ayağa kalktı, yorgunluktan ölüyormuş gibi ağır hareketlerle giysilerini çıkardıktan sonra yenden yanına tırmandı. Çırılçıplaktı, onu kendine doğru çekti. Bu çok daha iyiydi. Hiç konuşmadan vücudunu onun iri bedeninin arasına yerleştirdi ve başını kolunun üzerine koymasını sağladı.

Helen uyku dolu gözlerle onun göğsünün hareketlerini izledi, yatağının altındaki kalbinin atışlarını dinledi. Çocukları almayı bashediklerinde neler olabileceğini düşündü. Alistair'ın onu sevme ve birlikte bir yaşama ihtimalleri var mıydı?

Bunları düşünmek için çok erken olduğuna karar verdi. Gözlerini kapayarak uykuyakaldı.

HELEN YENİDEN uyandığında oda neredeyse karanlıktı. Alistair kolunu yavaşça başının altından çekmeye çalışıyordu. Bu hareket onu uyandırmıştı. Sesini çıkarmadan onun iç çamaşırlarını buluşunu ve pantolonunu uzun bacaklarından yukarı çekmesini izledi. Ona odaya ilk girdiği sırada soracağı soruyu hatırladı.

"Nereye gittin?"

Pantolonunun düğmelerini ilikleyen elleri sesini duyunca bir süre durduktan sonra işini yapmaya devam etti. "Sana söyledim. Bir gemiye bakmak için limana gittim."

Yan dönerek başını elinin üzerine koydu. "Ben sana sırlarımı verdim. Senin de açıklama zamanın gelmedi mi?"

Bu biraz önceki sevimlerinden sonra oynadığı bir kumardı. Yeniden bir haftadır ona duyduğu öfke ve nefretin arkasına saklanmış olabilirdi. Neden bahsettiğini anlamamış gibi de yapabilirdi.

İkisini de yapmadı. Yere eğilerek gömleğini aldı, o beyaz kumaşı yıllardan beri görmemiş gibi büyük bir dikkatle incelemeye devam etti. "Yaklaşık yedi yıl önce Amerikan Sömürgeleri'ndeydim. Bunu zaten biliyorsun. Kitabımı bu nedenle yazdım. Gözümü de bu nedenle kaybettim."

"Anlat bana," diye fısıldadı, sözünü kesmemek için kıpırdamaya ya da nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Başıyla onayladı. "Amacım Sömürgeler'deki yeni bitki ve hayvanları incelemektir. Bu tür incelemeleri yapmak için en iyi yerler henüz hiç kimsenin ayak basmadığı uygarlığın gelişmemiş olduğu yerlerdir. Ama o sırada Fransa'yla savaştaydık ve bu uygarlığın bulunmadığı topraklar son derece tehlikeli bölgelerdi. Ben de çareyi

değişik birliklere atanarak araştırmalarımı yapmakta buldum. Onlarla birlikte ilerleyerek, örnek toplayarak ve kamp yaptıkları yerlerde notlarımı tutarak üç yıl geçirdim.”

Sustu, hâlâ elindeki beyaz gömleğe bakıyordu, sonunda başını iki yana sallayarak ona baktı. “Beni affet; hikâyenin düğüm noktasını geciktiriyorum.” İçini çekti. “1758 sonbaharında küçük bir alayla birlikteydim, 28. Piyade Alayı. Bir ormanın içinden Edward Kalesi’ne doğru yürüyorduk, alay kışı orada geçirecekti. Yol çok dardı, ağaçlar bizi zorluyordu ve şelalenin bulunduğu yere vardığımızda...”

Sesi kısılarak yok oldu, yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade belirmişti; çaresizlik. Ağlamak üzereydi. Helen ağlamak üzereydi.

Yüzü yumuşadı ve boğazını temizledi. “Sonradan oraya Spinner’s Falls dendiğini öğrendim. Bir taraftan Fransızlar diğer taraftan da onların müttefiki olan Kızılderililer üzerimize saldırdılar. Kaybettiğimizi söylememe gerek yok herhalde.” Dudağının kenarı bükülmüştü, bu bir gülümseme bile olabilirdi. “Biz’ diyorum çünkü bir çarpışmanın ortasında duruma seyirci kalamazsın. Sivil olduğum halde yanımdaki askerlerle birlikte tüm gücümle savaştım. Aynı şey için savaşıyorduk; hayatlarımız için.”

“Alistair,” diye fısıldadı. Onun Leydi Grey’in ölü bedenine nasıl dokunduğunu görmüştü, Abigail’e sabırla balık tutmayı öğretişini de. O şiddet uyguladıktan sonra o vahşetin etkisinden kolayca kurtulacak türden bir adam değildi.

“Hayır.” Onun bu şefkatli girişimini geçiştirdi. “Yine lafı dolandırıyorum. Çarpışmadan birkaç kişiyle birlikte yara almadan kurtulmayı başardım ve yerliler bizi esir aldılar. Ormanda günler boyunca yürüdüktan sonra kamplarının bulunduğu yere vardık.”

Kaşlarını çatarak gömleğe baktıktan sonra özenle katladı. Çıplak kollarındaki kasların hareketi loş ışıktaki da belli oluyordu. “O yöredeki yerlilerin savaş kazandıklarında uyguladıkları bir gelenek

vardı. Savaştan kurtulmayı başaran düşmanlarını esir alıyor, sonra da onlara işkence yapıyorlardı; buradaki amaç kutlama yapmak ve düşmanın ne kadar korkak olduğunu ispatlamak üzerine kurulu. Ya da ben öyle olduğuna inanıyorum. Yapılan işkencelerin böyle bir sebebi olmayabilir de. Bizim tarihimizde de insanlara sırf zevk olsun diye acı çektirilmiş, sebep sadece bu bile olabilir.”

Sesi düzgün çıkıyordu, hatta fazla sakindi ama elinde duran gömleği sürekli katlayıp yeniden açıyordu. Helen yaşların yanaklarından akmaya başladığının farkındaydı. Ona işkence edilirken de bunları mı düşünmüştü? Yaşadığı acı ve dehşetten uzaklaşmak için onu esir eden kişileri analiz etmeye mi çalışmıştı? Bu dayanılmaz bir durumdu ama dayanmak zorunda olduğunun farkındaydı. Alistair ona yapılanların ardından yaşamayı başardıysa o da orada olanları dinlemeye dayanabilmeliydi.

“Esas konuya geliyorum.” Dengesini koruyabilmek için derin bir nefes aldı. “Bizi çınlıçplak soydular. Ellerimizi arkamızda birleştirerek bizi bir kazığa bağladılar, ayakta durabiliyorduk, biraz sağa sola oynayabiliyorduk ama hepsi bu. Önce Coleman ile oynamaya başladılar. Onu dövdüler, kulaklarını kestiler ve yanan közleri üzerine attılar. Yere yığıldığında kafa derisini yüzüp hâlâ canlı olan bedenini yanan kömürlerin içine fırlattılar.”

Helen bir itiraz sesi çıkardı ama Alistair onu duymadı.

Boş gözlerle ellerine bakıyordu. “Coleman’ın ölmesi iki günü aldı ve bu arada biz daha sonra ne olacağını düşünerek bütün olan biteni izliyorduk. Korku...” Boğazını temizledi. “Korku insana çirkin şeyler yaptırıyor, onu daha az insan kılan şeyler.”

“Alistair,” diye fısıldadı yeniden, hikâyenin kalanını duymak istemiyordu.

Ancak o devam etti. “Başka bir adam çarmıha gerilerek ateşe verildi. Hayvanların ölümlerinde çıkardıkları seslere benzeyen tiz çığ-

lıklar attı. Böylesini daha önce hiç duymamıştım, ondan sonra da duymadım. Sıra bana geldiğinde aslında bir huzur hissettim. Öleceğimi biliyordum, tek görevim bu işi mümkün olan en cesur şekilde yapmaktı. Yüzümü dağladıklarında hiç bağırmadım, beni kesmeye başladıklarında da bunu yapmadım. Ama bıçağı alıp gözümü...”

Eli yüzünün yaralı tarafında bulunan izlerin üzerinde gezindi. “Sanırım o zaman aklımı yitirdim. Tam olarak hatırlayamıyorum. Edward Kalesi revirinde uyanmadan önce olanları tam olarak hatırlayamıyorum. Yaşadığıma çok şaşırmıştım.”

“Ben mutlu oldum.”

Ona baktı. “Neye?”

Yanaklarındaki yaşları sildi. “Yaşamana. Tanrı’nın hafızanı silmiş olmasına.”

Gülümsedi ama dudaklarında vahşi bir ifade vardı. “Oysa Tanrı’nın bununla bir ilgisi yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çok anlamsız.” Elini havada geniş bir açıyla salladı. “Görmüyor musun? Bütün bunların hiçbir mantığı yok. Bir kısmımız kurtuldu bir kısmımız ise bunu başaramadı. Bazıları yaralara ve izlere sahip oldu, bazılarına ise hiçbir şey olmadı. Ve bunların o kişinin iyi, kötü, cesur, korkak, güçlü ya da zayıf olmasıyla bir ilgisi yoktu. Sadece şanstı.”

“Ama kurtuldun,” diye fısıldadı.

“Öyle mi?” Gözü parladı. “Öyle mi? Yaşıyorum ama artık eskiden olduğum kişi değilim. Gerçekten kurtulduğumu mu sanıyorsun?”

“Evet.” Ayağa kalkarak yanına gitti ve avucunu yaralı yanağına koydu. “Yaşıyorsun ve ben de bu yüzden mutluyum.”

Elini elinin üzerine koydu ve bir süre öylece durdular. Bakışında bir kararsızlık ve araştırıcı bir ifade vardı.

Sonra başını çevirdi ve Helen’in eli düştü. O sırada bir şeyi kaçırmıştı ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Terk edilmiş bir şekilde yeniden yatağa oturdu.

Alistair giyinmeye devam etti. “Seyahat edebilecek kadar toparlandığım anda İngiltere’ye döndüm. Sonrasını da biliyorsun zaten.”

Başını salladı.

“İşte böyle. O zamandan sonra kaleye geldiğin gün beni gördüğün şekilde yaşamımı sürdürdüm. Belli sebeplerden dolayı insanlardan uzak durdum.” Gözünün üzerindeki banda dokundu. “Ama bir ay önce Vikont Vale ile karısı yani arkadaşın Leydi Vale...”

Kaşlarını çatarak sustu. “Leydi Vale ile nasıl tanıştın? Hikâyenin bu kısmı da yalan mıydı yoksa?”

“Hayır, o kısmı doğrudu.” Helen yüzünü ekşitti. “Tuhaf göründüğünün farkındayım, benim gibi bir metresin Leydi Vale gibi saygın bir kadınla arkadaşlık edebilmesi yani... Onu aslında çok az tanıyorum. Parkta birkaç kez buluştuk ve Lister’dan kaçtığım zaman o bana yardım etti. Yani gerçekten dostuz.”

Alistair bu açıklamayı kabul etmiş gibiydi. “Her neyse Vale de Spinner’s Falls’da esir alınanlardan biriydi. Ziyaretine geldiğinde tuhaf bir hikâye anlattı. 28. Piyade Alayı’nın bir İngiliz askeri tarafından ihanete uğrayarak o katliamı yaşadığına dair söylentilerden bahsetti.”

Helen doğruldu. “Ne?”

“Evet.” Omuz silkerek elindeki gömleği kenara bıraktı. “Bu aslında mantıklı. Ormanın ortasında ilerliyorduk ve bir anda hem Fransızların hem de Kızıldeirililerin saldırısına uğradık. Oradan geçeceğimizi biliyorlardı, aksi takdirde orada ne işleri vardı?”

Helen içini çekti. Böylesi büyük bir kaybın önceden *planlanmış* olması ve bunu da aynı ülkede yaşayan birinin yapmış olması durumu daha da korkunç hale getiriyordu.

Meraklı gözlerle ona baktı. "İntikam ateşiyle için için yandığımı düşünüyorum."

Hüzünle gülümsedi. "Bu adamı yakalayıp, mahkemeye çıkarıp assak bile gözüm yerine gelmeyecek ve orada ölenler de dirilmeyecek."

"Hayır, bunlar olmayacak," diye onayladı sözlerini. "Ama ya kalanmasını istiyorsun, değil mi? Bu sana biraz olsun huzur vermeyecek mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Sanırım şu an olabileceğim kadar huzurluyum. Ama hainin cezalandırılmasının doğru olacağını düşünüyorum."

"Peki, o buluşacağın Fransız'ın bu olaylarla nasıl bir bağlantısı var?"

Şömineye doğru gitti ve oradaki ince mumlardan birini tutuşturdu; bununla odadaki diğer mumları yaktı. "Etienne Fransız Hükümeti'nde bir takım söylentiler olduğunu bildirdi ama bunları yazıya dökmek istemedi; hem onun hem de benim güvenliğim için. Bu arada bir araştırma gemisinde teklif edilen işi de kabul etmişti. Yarından sonraki gün, gemi Afrika Boynuzu'na doğru yola çıkmadan önce kısa bir süre Londra'ya demir atacak."

İnce mumun kalanını ateşe attı. "Etienne'le konuşmayı başarsa-bilirsem belki de bu gizem çözülür."

"Anlıyorum." Helen ona baktıktan sonra içini çekti. "Yemek için aşağı inmek ister misin?"

Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ben yukarıya bir şeyler getirtiriz diye düşünmüştüm."

Helen korsesinin bağlarını çözmeye başladığı anda bakışı göğüslerine dikildi. "Ben daha önceden biraz yiyecek ve şarap getirmiştim zaten." Başıyla iskemlenin üzerinde duran üstü örtülü sepeti işaret etti. "Orada. Yeteceğini düşünüyorsan burada oturmaya devam ederiz ve kimsenin canımızı sıkmasına izin vermeyiz."

Sepete doğru ilerledi ve üzerini açıp içine baktı. "Tam bir ziyafet."

Helen geceliğinin korsajının göğüs kısmını düzelttikten sonra yataktan kalkarak yanına geldi. "Ateşin önüne otur da sana servis yapayım."

Kaşlarını çattı. "Buna gerek yok."

"Hizmetindeyken sana hizmet etmeme itiraz etmiyordun." Sepeti karıştırarak içinden bir erik çıkardı. Onu Alistair'a uzattı. "Bu ağırbaşlılığın sebebi ne?"

Eriği alırken parmakları avucuna değdiği anda kolundan tüm vücuduna yayılan titreşimleri hissetti. "Çünkü sen artık benim hizmetlim değilsin; sen benim..." Başını iki yana sallayarak eriği ısırdı.

"Ne?" Ayaklarının dibine oturdu. "Senin neyinim?"

Yutkunarak kaba bir tavırla konuştu. "Bilmiyorum."

Başını sallayarak sepete döndü, gözlerinde beliren yaşları görmesini istemiyordu. Bu bir sorundu, öyle değil mi? Artık birbirlerinin nesi olduklarını bilmiyorlardı.

Bölüm On Altı

Doğru Söz'ün söyledikleri kötü büyücüyü bir öfke denizine sürükledi. Kollarını kaldırarak askeri lanetledi ve onu taştan bir heykele çevirdi. Büyücü, Doğru Söz'ü porsuk ağaçlarının bulunduğu bahçesindeki diğer taş savaşıların yanına koydu. Doğru Söz orada günlerce, aylarca, yıllarca durdu, kuşlar omuzlarına konuyor, ölü yapraklar ayaklarının altına düşüyordu. Gözlerini öylece dikmiş bahçeye bakıyordu, ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Düşünceleri de taşla dönüşmüştü...

DÖGRÜ SÖZ'den

Helen tam olarak saygın bir kadın değildi. Alistair bunu Lord Vale'in evinin ön basamaklarını tırmanırken düşündü. Onu bu akşamüstü erken saatlerinde, Lord ve Leydi Vale'in ziyaretine getirmemesi gerekirdi. Ama o Leydi Vale'le arkadaş olduğunu söylemişti ve belki de şu an aklına gelen şey yanlıştı.

Baş uşak o sırada evin kapısını açtı. İsimlerini öğrendikten sonra önlerinde eğildi ve onları büyük bir oturma odasına aldı. Çok kısa bir süre sonra Vale oturma odasına daldı.

"Munroe!" diye bağırdı Vikont, Alistair'ın elini sıkıca iki elinin arasına alarak. "Yüce Tanrım, dostum seni kalenden ayırabilmek için orayı bombalamam gerektiğini düşünmeye başlamıştım."

“Ona yakın bir şey oldu,” diye mırıldandı Alistair, Vale’in elini sıkarken, bir yandan da kendi elinin ezilmesini engellemeye uğraşıyordu. “Bayan Fitzwilliam’la tanıyor musunuz?”

Vale elleri ve ayakları vücuduna göre son derce iri olan, uzun boylu bir adamdı, arsız köpek yavrularına benziyordu. Uzun bir yüzü vardı, gözlerinden aşağı doğru inen derin hatlar yüzüne acılı bir ifade kazandırıyor. Oysa o aksine her zaman çok gülen, aşırı neşe dolu bir adam gibi görünerek, etraftakilere herkesten üstünmüş hissi uyandırıyor.

Şu an ise Vale’in ifadesi merak uyandıracak kadar belirsizdi, Alistair kendini hazırladı. Vale’in yardımına ihtiyacı vardı ama bu adam Helen’i aşağılayacaksa bedeli ne olursa olsun onu koruyacaktı. Kasları içgüdüsel olarak gerildi.

Vale’in yüzünde bir anda bir gülümseme belirdi, ilerleyerek Helen’in elini tuttu ve üzerine doğru eğildi. “Bu benim için bir mutluluk, Bayan Fitzwilliam.”

Vikont doğrulurken Leydi Vale arkasından odaya girdi. Kadının ayak seslerinin duyulmamasına rağmen, Vale karısının varlığını hemen hissetti.

“Bak, kim ziyaretimize gelmiş sevgili eşim,” diye bağırdı. “Munroe o iç karartıcı çayırılarından ayrılarak güzel Londra’muza gelmiş. Bence onu akşam yemeğine davet etmeliyiz.” Alistair’a döndü. “Akşam yemeğine gelirsin, değil mi Munroe? Ve elbette ki siz de Bayan Fitzwilliam, gelmezseniz büyük bir hayal kırıklığına uğrarım.”

Alistair sertçe başını salladı. “Sizinle yemek yemekten mutluluk duyarız, Vale. Ama bu akşamüstü bir iş meselesini konuşabileceğimizi umuyordum. Biraz acil.”

Vale başını yana eğdi, zeki bir av köpeği gibi bakmaya başlamıştı. “Öyle mi?”

“Size bahçemi gösterebilir miyim, Bayan Fitzwilliam?” diye mırıldandı Leydi Vale.

Alistair, başıyla Leydi Vale’e teşekkürlerini iletirken, kadınlar odadan ayrıldılar.

Döndüğünde Vale’in gereğinden fazla anlayışlı bakışlarla kendisini incelediğini gördü.

Vale gülümsedi. “Bayan Fitzwilliam çok hoş bir hanım.”

Alistair açık sözlülükle konuşmaya başladı. “Seninle onun adına bir meseleyi konuşacağım.”

“Öyle mi?” Vale bir içki sürahisini alarak yukarı kaldırdı. “Brendi alır mısınız? Erken olduğunu biliyorum ama yüzündeki ifade buna ihtiyacımız olabileceğini gösteriyor.”

“Teşekkür ederim.” Alistair kristal bardağından bir yudum aldı, içkinin boğazını ısıttığını hissetti. “Lister, Helen’in çocuklarını kaçırdı.”

Vale kadehini dudaklarına götürürken durdu. Helen’in mi?”

Alistair gözlerinden ateş saçarak ona baktı.

Vale omuz silkerek içkisini yudumladı. “Onlar aynı zamanda Lister Dükü’nün de çocukları, yanılıyor muyum?”

“Doğru.”

Vale kaşlarını kaldırdı.

Alistair sabırsızlıkla başını salladı. “Adam çocuklarla ilgilenmiyor; istediği kişi Helen. Çocukları elinde tutarak onun geri dönmesini sağlamaya çalışıyor.”

“Ve anladığım kadarıyla, sen de onun Lister’in kollarının arasına dönmesini istemiyorsun.”

“Hayır.” Alistair içkisinin geri kalanını bitirerek yüzünü ekşitti. “İstemiyorum.”

Vale'in art niyetli bir yorum yapmasını bekledi ama diğer adam oldukça düşünceli görünüyordu. "İlginç."

"Öyle mi?" Kitapların durduğu rafın önüne doğru ilerleyerek görmeyen gözlerle başlıklarına bakmaya başladı. "Lister beni görmeyi kabul etmiyor. Helen'i kabul ediyor ama ben onun o piç kuru-suna yaklaşmasını istemiyorum. Onun çocukları nerede tuttuğunu öğrenmem gerekiyor. O çocukları onun elinden almanın bir yolunu bulup sonra da adamla konuşmam lazım."

"Sonra ne yapacaksın?" diye usulca sordu Vale. "Adamla tatlı tatlı konuşmayı mı deneyeceksin, yoksa onu düelloya mı çağıracaksın?"

"Tatlı konuşmayla bir şey olacağını sanmam." Alistair raflara bakmaya devam etti. "Konu oraya gelirse onu düelloya davet etmekten çekinmem."

"Hiç zekice değil dostum," diye mırıldandı Vale. "Sen genellikle çok daha ince düşünen bir adamsın."

Alistair omuz silkti, duygularını kendine bile açıklayamıyordu.

"Bu kadının senin için ne ifade ettiğini merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Metresin olma ihtimali var mı?"

"Ben... Hayır." Dönerek kaşlarını çatı. "Karın Bayan Fitzwilliam'ı bana kâhyalık yapması için gönderdiğinden sana bahsetmedi mi?"

"Bir eşin kocasından neler saklayabileceğini bilmek çok şaşırtıcı," dedi Vale. "Evliliğimizde masumiyetinden çok kötü faydalanıyor. Ama evet, son dönemde neden bu kadar kendiyile gurur duyduğunu sonunda bana söylemeye tenezzül etmişti." Vale kadehine biraz daha brendi koydu. "Kâhyan için yapmayı düşündüğün şeyler, İskoçya'daki görevlilerin durumunu bir kez daha gözden geçirmeme sebep oldu. Benzerine ender rastlanan biri olmalı." Vale gözlerini iyice açtıktan sonra içkisini yudumladı.

"Benim için sadece bir kâhya değil," diye homurdandı Alistair.

"Harika!" Vale onun sırtına vurdu. "Ve çoktan zamanı gelmişti. Vücutundaki önemli uzuvların kullanılmamaktan kuruyup düşeceğini düşünmeye başlamıştım."

Hiç alışık olmadığı bir sıcaklığın boynuna doğru tırmanmaya başladığını hissetti. "Vale..."

"Bu durum elbette ki sevgili karımın burnunun daha da büyümesine sebep olacak," dedi Vale kadehinin arkasından. "Bu işte parmağı olduğunu düşünerek başarısıyla övünmeye başlayacak, Bayan Fitzwilliam'ı sana gönderirken ne düşündüğünü şu ana kadar anlamış olduğunu umuyorum."

Alistair hafifçe homurdanarak kadehini uzattı. Kadınlar ve düşünme şekilleri artık onu şaşırtmıyordu.

Vale hemen kadehi doldurdu. "Bana çocukları anlat."

O küçük yüzlerini hatırlayarak gözlerini kapadı ve içini çekti. Abigail'in yüzünü son gördüğünde kızarmıştı ve ağlamak üzereydi. Lanet olsun, bunu düzeltmek için bir şansa ihtiyacı vardı. Buna sahip olmak için Tanrı'ya dua etti.

"Bir erkek, bir kız ve aynı sırlamayla biri beş diğeri dokuz yaşında. Bugüne kadar annelerinden hiç ayrılmadılar." Gözünü açarak karşısındaki adama baktı. "Yardıma ihtiyacım var, Vale."

"DEMEK LISTER DÜKÜ seni buldu," diye mırıldandı Leydi Vale.

"Evet," dedi Helen. Elinde tutmakta olduğu narin çay tabağına bakıyordu.

Leydi Vale bahçeye çay ve kek getirilmesini istemişti. Bütün çiçekler açmıştı, arılar bal almak için bir çiçekten diğerine gidiyordu. Her şey çok güzeldi ama Helen gözyaşlarına mâni olmakta zorlanıyordu.

Leydi Vale elini kolunun üzerine koydu. "Üzgünüm."

Helen onayladı. "Yeteri kadar uzağa kaçtığıma, beni ve çocukları bulamayacağına inanmıştım."

"Ben de öyle." Leydi Vale çayından küçük bir yudum aldı. "Yine de kocam ve Sör Alistair'ın bu konuyu konuştuklarına ve çocukları geri almanın bir yolu olduğuna inanıyorum."

"Tanrı bilir," dedi Helen. Bebekleri olmadan ne yapacağını bilemiyordu, onlarsız bir hayat düşünemezdi. "Lister ona dönersem çocuklarımı vereceğini söyledi."

Leydi Vale sessizliğini korudu, sırtı dimdikti, kahverengi gözleri Helen'e odaklanmıştı. Çok güzel bir kadın değildi, yüzü çok sadeydi ama bütünüyle hoştu. Ayrıca onu en son bir ay önce görmüştü ve o zamandan sonra yüzünde yeni bir huzur oluşmuştu.

"Ona gidecek misin?" diye sordu Leydi Vale usulca.

"Ben..." Helen kucığında duran fincana baktı. "Bunu elbette ki istemiyorum. Ancak çocuklarımı görmemin tek yolu buysa nasıl reddedebilirim?"

"Peki ya, Sör Alistair?"

Helen ses çıkarmadan ona baktı.

"Ben..." Leydi Vale, küçük bir tereddüt yaşadı. "Sör Alistair'ın senin için oldukça uzun bir yolculuk yaparak Londra'ya gelmiş olduğunu görmezden gelmem mümkün değil."

"Bana ve çocuklarıma karşı çok nazik," dedi Helen. "Sanırım onlardan hoşlanıyor."

"Peki ya senden?" diye mırıldandı vikontes.

"Olabilir."

"Yine de onun bu konuda herhangi bir fikre sahip olduğunu düşünüyorum."

"Doğal olarak bu fikir pek hoşuna gitmiyor." Helen büyük bir dürüstlikle vikontesin gözlerinin içine baktı. "Ama bunun bir önemi var mı? Çocuklarıma bana ihtiyacı var, benim de onlara."

"Peki ya onları kurtarmayı başarırsa..."

"Ondan sonra ne olacak?" diye fısıldadı Helen. "Onunla nasıl bir hayatım olacak? Yeniden bir erkeğin metresi olmak istemiyorum ve onunla da farklı bir şey yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Evlilik?"

"Bundan hiç bahsetmedi." Helen başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bunu bu kadar açık sözlülükle seninle paylaştığıma inanmıyorum. Beni kınamıyor musun?"

"Hayır, tabii ki. Seni o kaleye gönderen benim."

Helen karşısında oturan kadına baktı. Leydi Vale düz kaşlarını hafifçe çatmış bir eliyle karnını ovalıyordu. Helen ona bakınca başını kaldırarak gülümsedi.

Helen'in gözleri irileşti. "Sen..."

Leydi Vale onayladı. "Evet."

"Ama... ama o kale çok pist!"

"Buradan artık öyle olmadığını anlıyorum," dedi Leydi Vale kendinden hoşnut bir tavırla.

Helen pofladı. "Çoğu. Daha hâlâ kaynar su ve sabunla girişemiş olduğum birtakım yerleri var. Orasının ne kadar kötü durumda olduğunu bilerek beni oraya yollamış olduğuna inanmıyorum."

"Sana ihtiyacı vardı."

"Kalesinin bana ihtiyacı vardı," diye düzeltti Helen.

"Ben Sör Alistair'ın da olduğunu düşünüyorum," dedi Leydi Vale. "Onu gördüğümde perişan durumda yalnız bir adamdı. Sen

zaten bir mucizeyi gerçekleştirmiş durumdasın, bu adam şu anda Londra'da."

"Çocuklarım için."

"Senin için," dedi Leydi Vale yumuşacık bir sesle.

Helen yine kucağında duran fincana baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi vikontes. "Onun oturma odamda sana nasıl baktığını gördüm. Adam seni fazlasıyla umursuyor."

Helen hiçbir şey söylemeden çayını yudumladı. Bu çok özel, çok yeni ve çok kafa karıştırıcı bir durumdu; henüz bunu kimseyle konuşmaya hazır değildi, kendisine son derece kibar davranan Leydi Vale ile bile konuşabileceğini hissetmiyordu.

İkisi de çaylarını yudumladılar.

Sonra Helen bir şey hatırladı. Fincanını bıraktı. "Ah! Sana dört askerin masalları olan kitabı bitirdiğimi söylemeyi unuttum."

Leydi Vale mutlulukla gülümsedi. "Sahi mi? Yanında getirdin mi?"

"Hayır, özür dilerim. Unuttum..." Çocuklar için endişelenirken unuttum diyecekti ama kısaca başını sallamakla yetindi.

"Anlıyorum," dedi vikontes. "Zaten onu ciltleyecek birini bulmam gerekiyor. Şimdilik sende dursun, ben birini bulur bulmaz adresini sana bildiririm."

"Elbette," diye mırıldandı Helen ama yeniden Abigail ile Jamie'yi düşünmeye başlamıştı. Sıcak bir yerdeler miydi? Üşüyorlar mıydı? Ağlıyorlar mıydı? Onları bir daha görebilecek miydi?

Ağzındaki çay bir anda safra tadını almıştı. *Tanrım, lütfen yeniden çocuklarımı görmeme izin ver.*

"BLANCHARD KONTU kral onuruna bir öğle yemeği veriyor," dedi Vale. "Lister da davetli."

Oturma odasında oturmaya devam ediyorlardı, Vale üçüncü kadehini içiyordu ama hiç etkilenmemişti.

"Blanchard." Alistair kaşlarını çatı. "Bu St. Aubyn'in unvanı değil miydi?"

Reynaud St. Aubyn, 28. Piyade Alayı'nda yüzbaşıydı. İyi bir adam ve mükemmel bir liderdi, Spinner's Falls katliamından canlı çıkmayı başarmış ama sonra Kızılderili kampında öldürülmüştü. Alistair ürperdi. St. Aubyn, Helen'e anlattığı, çarmıha gerilerek yakılmış olan adamdı.

Aynı zamanda St. Aubyn, Vale'in çok yakın dostuydu.

Vale onayladı. "Şu an bu unvana uzak bir kuzeni sahip, bir dul. Yeğeni partilerde ev sahibeliği yapıyor."

"Bu ne zaman?"

"Yarın."

Alistair elindeki boş kadehe baktı. Yarın Etienne'in gemisi limana gelecek ve sadece birkaç saat kalacaktı. O kısıtlı sürede hem onu hem de Lister Dükü'nü görmeyi başarabilecek miydi? Bu olacak gibi görünmüyordu. Yemeğe giderse Etienne'le görüşmesini gerçekten büyük bir riske atmış olacaktı. Ama çocuklar ile haini ayrı kefeye koyduğunda galip çıkan elbette ki çocuklardı. Nasıl olmazlardı. Onlar yaşamı temsil ediyordu, hain ise ölümü.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Vale.

Alistair onun zeki gözlerinin içine baktı. "Hayır." Kadehini yana koydu. "Sen bu yemeğe davetli misin?"

"Ne yazık ki hayır."

Alistair sırtı. "Güzel. O zaman ben Blanchard'ın öğle yemeğini basarken sen de benim için başka bir şey yapabilirsin."

Bölüm On Yedi

Büyücü her akşam bahçesine çıkıyor ve büyülemiş olduğu askeri vahşice bir keyifle izliyordu. Bir süre sonra, büyücü kendini kalesine kapatarak şeytanca planlar yapmaya başladı.

Bir gün bir kırlangıç gelerek Doğru Söz'ün omuzlarına konan diğer kuşlara karıştı. Bu kırlangıç, büyücü tarafından tutsak edilmiş olan kırlangıçlardan biriydi ve nasıl olduysa kurtarıcısını tanıdı. Porsuk ağaçlarından oluşturulmuş çitlerin arasından kayarak oradan bir yaprak kopardı. Kanatlarını açarak yükseldi ve kaleden uzaklaştı...

DOĞRU SÖZ'den

Helen ile Alistair, Blanchard Kontu'nun girişindeki merdiveni tırmanmaya başladıklarında öğle yemeği başlamıştı. Geç kalmışlardı çünkü Alistair otelde gizemli bir mesajın ona ulaşmasını beklemişti. Otelden ayrılmadan önce, ufak tefek, cılız bir çocuk ona kirli bir mektup getirmişti. Alistair onu okuduktan sonra tatmin dolu bir sesle homurdanmış ve çocuğa hızla karalamış olduğu yeni bir mektup ve bir şilin uzatmıştı.

Helen kapının açılmasını beklerken ayağını yere vurup duruyordu.

"Gevşe," diye homurdandı yanında duran Alistair.

"Nasıl yapabilirim?" dedi Helen sabırsızlıkla. "O mektup neden bu kadar önemliydi anlayamıyorum. Ya yemeği tamamıyla kacırdıysak?"

"Kaçırmadık. Arabalar hâlâ sokağı tıkıyor ve böyle yemekler saatler boyu sürer; bunu sen de biliyorsun." İçini çekerek mırıldandı. "Aslında sözümü dinleyip otelde oturmaya devam etmeliydin."

Helen öfkelenildi. "Onlar benim çocuklarım."

Gözünü gökyüzüne dikti.

"Bana yeniden planını anlat," dedi.

"Yapmam gereken tek şey, Lister'in çocuklar üzerindeki hakkını reddetmesini sağlamak," dedi çıldırtan bir sükûnetle.

"Evet, ama nasıl?"

"Güven bana."

"Ama..."

O sırada kapı sevimsiz bir hizmetçi tarafından açıldı. "Evet?"

"Korkarım her zamanki gibi geç kaldık," dedi Alistair her zamanki tavrının aksine, oldukça keyifli ve güçlü bir ses tonuyla. "Karrımın da danteli koptu ya da ona benzer bir şey oldu, öncelikle onun toparlanabilmesi için bize bir oda gösterebilir misiniz?"

Kız dehşet dolu bakışlarını Alistair'dan almayı başarıp geri çekilerek onları içeriye aldı. Blanchard Malikânesi meydana en büyük evlerden biriydi, giriş koridoru pembe ve yaldızlı mermerden yapılmıştı. Diana'yla tazılarını tasvir eden mermer heykelin önünden geçtikten sonra kız çok hoş döşenmiş bir oturma odasının kapısını açtı.

"Bu işimizi görecektir," dedi Alistair. "Lütfen, sizi işinizden alıkoymayalım. Eşim hazır olduğunda size haber veriz."

Hizmetçi reveransını yaptıktan sonra hızla uzaklaştı. Kral onuruna verilen bir öğle yemeği her hizmetlinin bir işi olması anlamına geliyordu.

"Burada kal lütfen," dedi Alistair. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra kapıya döndü.

Ve dondu.

"Ne oldu?" diye sordu Helen.

Duvarda genç bir adamın dev bir resmi asılıydı.

"Yok bir şey," diye mırıldandı gözünü resimden ayırmadan. Başını iki yana sallayarak ona döndü. "Burada kal. Lister'la konuşmam bitince gelip seni alacağım. Tamam mı?"

O odadan çıkarken başıyla hafifçe onayladı.

Helen gözlerini kapayarak içini çekti, sakinleşmeye çalışıyordu. Alistair'ın, Lister'la tek başına konuşmasıyla ilgili planı kabul etmişti. Şimdi fikrini değiştiremezdi. Alistair'ın Dük'ü ikna etmeye çalışmasını beklemek zorundaydı. Ama hiçbir şey yapmadan beklemek çok zor olacaktı.

Gözlerini açarak etrafına bakındı, oyalanacak bir şeyler arıyordu. Bir grup çok zarif alçak iskemle vardı, kolları beyaza ve yaldıza boyanmıştı. Duvarlarda büyük resimler asılıydı, eski zaman kıyafetlerine bürünmüş kişilerin resimleriydi bunlar ama en etkileyici olanı Alistair'ın biraz önce önünde durduğu resimdi. Helen resme yaklaştı.

Resimdeki genç adamın üzerinde günlük av giysileri vardı. Üç köşeli şapkasını elinde öylesine tutuyordu, tozluklu bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. İri bir meşe ağacına dayanmış ve tüfeğini kolunun altına sıkıştırmıştı. Ayaklarının dibinde iki tane benekli av köpeği yatıyordu, başlarını tapa gibi adama çevirmişlerdi.

Helen onların bakışındaki bu sevginin sebebini anlayabiliyordu. Adam çok yakışıklıydı, hatta çok güzel bir yüzü vardı, gençti ve yüzünde henüz çizgiler oluşmamıştı. Dudakları dolgun ve genişti, gülümsüyordu. Baygın bakışlarında bakanı gülmeye iten davetkâr,

yaramaz bir ifade vardı. Yaşam doluydu, her an resimden fırlayacakmış gibiydi.

“Büyüleyici, değil mi?” dedi arkasından bir ses.

Helen irkilerek o tarafa döndü. Odaya birinin girdiğini duymamıştı. İşin aslında odadaki tek kapının önünde durduğunu düşünüyordu.

Ama genç kadın odaya duvardaki panellerin arasına gizlenmiş olan bir kapıdan girmişti. Reverans yaptı. “Ben Beatrice Corning.”

Helen de reveransını yaptı. “Helen Fitzwilliam.” Karşısındaki kadının bu adı bilmiyor olması için dua ediyordu.

Bayan Corning’in taptaze bir cildi vardı, hafif çilliydi. Açık renkli gözleri çok net ve dürüsttü, saçları buğday rengindeydi, başının üzerinde iri bir topuz yapılmıştı. Helen’i evden atmak için bir acelesi yokmuş gibi görünüyordu.

“Onu hep büyüleyici bulmuşumdur,” dedi resmi işaret ederek. “Bir şey onu çok eğlendirmiş gibi sanki. Hem kendinden emin hem de bulunduğu yerden çok mutluymuş gibi duruyor, öyle değil mi?”

Helen hafifçe gülümseyerek resme baktı. “Muhtemelen bütün kadınları etkiliyordu.”

“Bir zamanlar öyle olabilir ama artık değil,” diye bir cevap aldı.

Helen kıza baktı. “Neden?”

“Hope Vikontu Reynaud St. Aubyn,” dedi Bayan Corning. “Aslında Blanchard Kontu olması gereken kişi oydu ama Koloniler’deki savaşta Spinner’s Falls denen yerde yapılan Kızılderili saldırısı sırasında hayatını kaybetti. Aslında buna müteşekkirmeliyim, aksi takdirde amcam Blanchard Kontu olamazdı ve ben de bu evde yaşayamazdım. Ama onun ölümünün benim mutluluğum olmasını kabullenemiyorum. Çok canlı görünüyor, değil mi?”

Helen resme döndü. *Canlı*. Bu genç adamın resmini ilk gördüğü anda o da öyle düşünmüştü.

“Beni affedin ama,” dedi Beatrice Corning özür dileyen bir ifadeyle, “kim olduğunuzu şimdi hatırladım. Lister Dükü’yle bir bağlantınız var, değil mi?”

Helen dudağını ısırdı, yalan söylemeyi hiçbir zaman başaramamıştı. “Eski metresiyim.”

Bayan Corning’in kaşları kalktı. “O zaman bana evimde ne aradığınızı söyler misiniz?”

ASLINDA PLANI, OLDUKÇA RİSKLİ bir kumardır. Yanlış oynadığı takdirde ne Helen ne de o çocukları bir daha göremezlerdi. Ama bir şey yapmazsa zaten oyunu kaybetmiş durumdaydı.

Alistair elini yemek odasının kapalı olan kapısının koluna koyduktan sonra derin bir nefes aldı ve kapıyı itti. Blanchard Kontu bu yemek için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Büfenin yanına, kocaman vazolar içine yerleştirilmiş olan çiçekler konmuştu, her yer dökümlü altın ve mor kumaşlarla bezenmişti, şekerden yapılmış beyaz kuğular yemek masasını süslüyordu.

Pek çok hizmetli ve konuk vardı, kapının yanında duran peruklu bir adam, onu durdurmak için elini kaldırdı. “Efendim, siz...”

“Majesteleri,” diye seslendi Alistair boğuk bir sesle. Sesinin Kral George’un yanında kırmızı suratlı küçük bir adamla birlikte oturduğu masanın diğer ucuna kadar ulaşmasına özen göstermişti. O adam muhtemelen Bay Blanchard’dı. Son derece güvenli ve hızlı adımlarla Kral’a doğru yürümeye başladı, kimse ona itiraz edecek durumda değildi. “Konuşabilir miyiz, majesteleri?”

Alistair, Kral’a ulaştı bir adımını öne atarak önünde eğildi.

"Peki ya, siz kimsiniz bayım?" diye sordu Kral. Alistair bir an için kalbinin durduğunu sandı. Başını kaldırıncı genç kralın yüzü aydınlandı. "Ah! Sör Alistair Munroe, hayranlığımızı kazanmış olan doğa bilimcimiz! Blanchard, Sör Alistair için bir iskemle getirin."

Blanchard kaşlarını çatı ama parmağını şaklatarak uşaklarına emir verdi. Bir iskemle getirilerek Kral'ın sağına kondu.

"Blanchard Kontu'yla tanışıyor musunuz, Munroe?" Kral ev sahibini gösterdi.

"O şerefe nail olamadım." Alistair bir kez daha eğildi. "Dave-tinize bu şekilde katıldığım için beni affedin lütfen."

Blanchard'ın yüzünde ekşi bir ifade vardı ama Kral Alistair'ı hoşlukla karşıladığı için ağırbaşlılığını koruyordu. Başını eğdi.

"Bu beyler de Lister Dükü, oğlu ve vârisi Kimberly Kontu ve Lord Hasselthorpe." Kral iki yanında oturan adamları gösterdi.

Hasselthorpe, Kral'ın solunda oturuyordu. Orta yaşlı seçkin görünüşlü bir adamdı. Lister ile oğlu, Kral'ın karşısında oturuyordu. Lister, Hasselthorpe'la aynı yaşlardaydı. Şarap rengi bir ceket ve midesinin üzerinde hafif bir eğim kazanan aynı renkte bir yelek giymişti. Vârisi kumral genç bir çocuktı, saçlarını arkada toplamış ve pudralamamıştı. Alistair'ın bu ani girişi onun da kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Lister peruğunun altından gözlerini kısmış Alistair'ı süzüyordu.

Alistair bir kez daha eğildikten sonra oturdu. Lister'ın vârisinin burada bulunması gerçekten bir şans. "Majesteleri ve beyler gerçekten hepinizin affına sığınıyorum ama bu mesele son derece acildi."

"Öyle mi?" Kral pembe yanaklı, mavi gözlü, son derece adil bir adamdı. Kar beyazı bir peruk takmış, son derece dikkat çeken mavi bir ceket ve yelek giymişti. "İngiltere'nin flora ve faunasıyla ilgili eserinizi bitirdiniz mi?"

"Çok az kaldı, majesteleri ve izin verirsiniz eğer, bu kitabı size ithaf etmek isterim."

"İzin verildi, sevgili Munroe, izin verildi." Kral'ın yanakları mutlulukla daha da pembeleşmişti. "Bu başyapıtın sonlanıp basılmasını büyük bir merakla bekliyoruz."

"Teşekkür ederim, majesteleri," dedi Alistair. "Ümidim..."

Lister öksürerek sözünü kesti. "Kitabınızın ilerlediğini duymak mutluluk verici, Bay Munroe ama majestelerinin öğle yemeğini bunu bildirmek için bölmüş olmanızı anlayamıyorum."

Kral'ın kaşları çatıldı. Odanın diğer ucunda bulunan kapı yeniden açıldı ve sarışın bir hanım içeriye girerek masada boş duran iskemlesine oturdu. Onlara merak eden gözlerle baktı.

Alistair, Lister'a dönerek keyifle gülümsedi. "Sizi bir doğa bilimci olarak çalışmalarımın ayrıntılarıyla asla sıkmak istemem. Herkesin Sayın Majesteleri ve benim gibi Tanrı'nın yaratmış olduğu harikalarla ilgilenmediğinin bilincindeyim."

Lister'ın yüzü hatasını anladığı anda asıldı ama Alistair devam etti. "Aslında konuşmaya geldiğim konu sizi de ilgilendiriyor."

Durup dirseğinin dibindeki şarabından bir yudum aldı.

Lister'ın kaşları kalktı. "Bizi aydınlatmak ister misiniz?"

Alistair gülümseyerek kadehini bıraktı. "Doğal olarak." Dönerek Kral'a hitap etmeye başladı. "Majesteleri son dönemde porsukların yaşamlarını incelemekle meşguldüm. En sıradan hayvanların bile son derece şaşırtıcı sırları var."

"Sahi mi?" Kral ilgiyle eğildi.

"Ah, evet," dedi Alistair. "Porsuklar saldırgan davranışları olan yırtıcı hayvanlar olarak biliniyorlar ama iş küçüklerini ve de özellikle yavrularını korumaya geldiğinde yeryüzünün en anaç tavırlarını sergileyen, en sevecen hayvanlarına dönüşüyorlar."

Şarabından bir yudum daha aldı.

"Olağanüstü!" diye haykırdı Kral. "Aşağılık bir porsuğun Tanrı'nın sadece insana bahşettiği bu yüce duygulara sahip olabileceğini tahmin dahi edemeyiz."

"Kesinlikle," diye onayladı Alistair. "Bu yırtıcı hayvanın yavrusu bir şahin tarafından öldürüldüğünde yaşadığı üzüntüye gözlerimle tanık oldum. Çocukları için oradan oraya koşuşturarak çığlıklar atmaya başladı ve günler boyunca başka şeylerle ilgilenmeyi reddetti. Açlıktan ölmesinden bile korktum, gerçekten çok üzül müştü."

"Peki, bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sabırsızlıkla üsteledi Lister.

Alistair yavaşça ona dönerek gülümsedi. "Çocuğunu kaybetmiş olan bu zavallı, acılı porsuk için hiç mi üzülmediniz, ekselansları?"

Lister dudaklarını eğdi ama Kral cevap verdi. "Gerçek bir duyarlılığa sahip olan her erkek bundan etkilenir."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Alistair. "Ve gerçek bir duyarlılığa sahip olan bir beyefendi bir hanımefendinin çocuklarının elinden alınışına ne kadar kayıtsız kalabilir?"

Bir sessizlik yaşandı. Lister'in gözleri iyice kısıldı. Oğlu ne olduğunu anlamaya başladığını belirten gözlerle bakıyordu, Hasselt-horpe ile Blanchard donakalmıştı. Alistair diğerlerinin Helen ile Lister arasında yaşanan bu çocuk dramı hakkında ne kadar şey bildiklerini tahmin edemezdi ama Lister'in oğlu kesinlikle bir şeyler biliyordu. Bakışları Alistair ile babasının arasında hızla dolaştıktan sonra dudakları gerildi.

"Belli bir hanımefendiden mi bahsediyorsunuz, Munroe?" diye sordu Kral.

"Kesinlikle, efendim. Ekselansları, geçmişte Lister Dükü'yle tanışıklığı olan bir hanımefendi çocuklarını kaybetmiş olmanın acısını yaşıyor."

Kral'ın dudakları sarktı. "Öldüler mi?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır, majesteleri," diye cevap verdi Alistair. "Sadece annelerinden ayrı tutuluyorlar, tabii bu bir hata sonucunda da olmuş olabilir."

Lister yerinde kaykıldı. Alnı terle parlamaya başlamıştı. "Nema etmek istiyorsun, Munroe?"

"İma mı?" Alistair gözünü iyice açtı. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece gerçekleri dile getiriyorum. Abigail ile Jamie, Fitzwilliam'ın Londra'daki evinizde tutulduklarını inkâr mı edeceksiniz?"

Lister gözlerini kırpıştırdı. Çocukları nerede sakladığını Helen'in bilmediğinden emindi. Aslında Alistair da sabah o çocukla Lister'in uşağına gönderdiği rüşvet sayesinde öğrenmişti.

Lister yutkundu. "O çocukları evimde tutma hakkına sahibim."

Alistair suskundu, adama bakıyor ve içine düşmek üzere olduğu tuzağın gittikçe genişlediğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Kral oturduğu yerde kıpırdandı. "Bu çocuklar kimin?"

"Onlar..." diye başladı Lister ve sonra Alistair'ın onu sürüklemiş olduğu noktayı fark ederek bir anda sustu. Alistair gülümseyerek şarabını yudumlarken ona ateş püsküren gözlerle baktı. Bu öfkeyle nereye kadar gideceğini merak ediyordu. Kral'ın önünde çocukların ona ait olduğunu söylediği anda onları tüm varlığına ortak etmiş olacaktı.

Kimberly babasına dönerek mırıldandı. "Baba."

Lister başını sallayarak kendine geldi ve yüzüne kibarlık maskesini takındı. "Çocukların benimle bir alakası yok, sadece eski bir arkadaşımın çocukları."

"Güzel." Kral ellerini çarptı. "O zaman hemen annelerine verilebilirler, değil mi Lister?"

"Evet, majesteleri," diye mırıldanan Lister, hemen Hasselthorpe'a dönerek yeni bir konu açtı. "Bu yasayı Parlamento'ya ne zaman sunmayı düşünüyorsun?"

Dük, Hasselthorpe ve Blanchard yeni bir politik tartışmaya başlarken Kimberly'nin yüzünde bir huzur belirdi.

Kral kadehlerin doldurulması için elini salladı ve ardından kadehini Alistair'inkiyle tokuşturarak konuştu. "Anne sevgisine."

"Evet, majesteleri." Alistair mutlulukla şarabını içti.

Kral kadehini masaya bırakarak başını eğdi ve kısık sesle konuşmaya devam etti. "Buradan çıkarmamız gereken ana fikrin bu olduğu konusunda size güveniyoruz, Munroe."

Alistair, Kral'ın gülün gözlerinin içine bakarak hafifçe gültümseledi. "Majesteleri her zamanki gibi son derece anlayışlı."

Kral George başıyla onayladı. "O kitabı bitirin, Munroe. Sizi yine çaya davet etmek için sabırsızlanıyoruz."

"Bu işi yerine getirebilmek için bu güzel öğle yemeğinden majestelerinin izniyle ayrılmam gerekiyor."

Kral dantellerin üzerine döküldüğü elini havada salladı. "Gidin o zaman. Ancak bu kez başkentimizden uzun bir süre ayrı kalmayın, olur mu?"

Alistair ayağa kalktı, selamını verdi ve odadan ayrılmak üzere arkasını döndü. Bu işi yaparken Hasselthorpe'un iskemlesinin arkasından geçmesi gerekiyordu. Bir an tereddüt etti ama bu adama soru sorma fırsatını bir daha eline geçirebilir miydi?

Lord Hasselthorpe'un iskemlesine doğru eğilerek konuşmaya başladı. "Size bir soru sorabilir miyim, lordum?"

Hasselthorpe onu mutsuz bir ifadeyle süzdü. "Bu akşamüstü için yeteri kadar şey yapmadınız mı, Munroe?"

Alistair omuz silkti. "Bundan hiç kuşku yok ama fazla zamanınızı almayacak. Yaklaşık iki ay önce Lord Vale sizin ve kardeşinizin Thomas Maddock hakkında görüşmek istemişti."

Hasselthorpe gerildi. "Thomas, Spinner's Falls'da öldü ve bunu bildiğinizden eminim."

"Evet." Alistair göz kırpmadan adamın bakışlarını karşıladı. Bu kederli ağabeyin öfkesi sorulabilecek pek çok sorunun cevabını bulmada bir engeldi. "Vale, Maddock'un bu konuda bir şeyler bilebileceğini..."

Hasselthorpe, Alistair'a iyice yaklaştı. "Siz ya da Vale, kardeşimin bu ihanetin bir parçası olduğuna dair herhangi bir imada bulunmaya cüret ederseniz sizi düelloya davet ederim, bundan hiç şüpheleniz olmasın bayım."

Alistair kaşlarını kaldırdı. Böyle bir şey ima etmek gibi bir niyeti yoktu; Maddock'un hain olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştir.

Hasselthorpe henüz sözünü bitirmemiştir. "Vale'i seviyorsanız onun da bu işin peşini bırakmasını sağlarsınız."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Alistair usulca.

"O ve Reynaud St. Aubyn iyi dostlardı, değil mi? Birlikte büyümüşlerdi."

"Evet."

"O zaman Vale'in 28. Alay'a ihanet eden kişinin kim olduğunu gerçekten öğrenmek isteyeceğini hiç sanmam." Hasselthorpe arkasına yaslandı, dudakları kasılmıştı.

Alistair daha da eğildi, dudakları neredeyse adamın kulağına değecekti. "Ne biliyorsunuz?"

Hasselthorpe başını iki yana salladı. "Ben sadece ordunun üst kademelerinde ve Parlamento'da gezinen birtakım söylentileri duydum. Hainin annesinin Fransız olduğunu söylüyorlardı."

Alistair adamın duygulanmış kahverengi gözlerine bir süre baktıktan sonra arkasını dönerek salondan çıktı. Reynaud St. Aubyn'in annesi Fransız'dı.

ALISTAIR ODAYA GİRDİĞİNDE Helen ciltli bir kitabı ellerinin arasında çevirip duruyordu. Kitabı gergin parmaklarının arasından bırakarak ona baktı.

"Çocukları reddetti," dedi Alistair hızla.

"Ah, Tanrı'ya şükür." Helen rahatlayarak gözlerini kapadı ama Alistair onu dirseğinden yakaladı.

"Hadi, gidelim. Oyalanmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Gözleri panikle açıldı. "Fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanmam ama ne kadar hızlı hareket edersek ona o kadar az düşünecek zaman tanımış oluruz," diye mırıldandı Alistair odanın kapısına doğru yürürken.

Helen'in bakışları Lord St. Aubyn'in resmine kaydı. "Bayan Corning'e bir not yazmam gerekir."

"Ne?" Durup kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bayan Corning. Lord Blanchard'ın yeğeni ve çok hoş bir hanım. Kitap ciltlediğini biliyor muydun? Bana kendisi söyledi."

Alistair başını iki yana salladı. "Yüce Tanrım." Yeniden çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı, Helen ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. "Ona daha sonra yazarsın."

"Öyle olacak," diye mırıldandı arabaya binerken.

Alistair arabanın tepesine vurdu ve sarsılarak yola çıktılar. "Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"Onun evindeydim," dedi Helen. Yanakları ısınmaya başlamıştı çünkü Alistair'ın Lister'la olan bağlantısından bahsettiğini biliyordu. Çenesini havaya dikti. "Yalan söylemek kabalık olurdu."

"Bu doğru ama evden atılma riskini de azaltırdı."

Helen kucağında duran ellerine bakmaya başladı. "Saygın biri olmadığımı biliyorum ama..."

"Benim için son derece saygınsın," diye homurdandı.

Helen başını kaldırdı.

Hâlâ somurtuyordu hatta kızgındı. "Sorun diğer insanlarda." Bakışlarını kaçırarak mırıldandı, "İncinmeni istemiyorum."

"Çok uzun bir zaman önce ne olduğum konusunda -kendimi ne duruma düşürdüğüm- barıştım," dedi. "Geçmiş ya da çocuklarımı şu an nasıl etkilediğini değiştiremem ama yapmış olduğum kötü tercihlere rağmen yaşamımı sürdürmek zorunda olduğumu biliyorum. Başkalarının söyleyeceği şeylerin beni incitmesinden korkmaya başlarsam bundan sonraki hayatımı saklanarak geçirmem gerekir. Bunu yapmayacağım."

Alistair bu konuyu düşünürken genç kadın onu izledi, yüzüne bakmıyordu. Aralarındaki sorun hâlâ buydu değil mi? Helen nasıl yaşayacağı konusunda seçimini yapmıştı.

Alistair ise bunu hâlâ yapmamıştı.

Arabanın camından dışarıya bakarak kaşlarını çatı. "Lister'in evine gitmiyor muyuz?"

"Hayır," dedi. "Eğer hâlâ limandaysa Etienne'in gemisini yakalayabilmeyi umuyorum. Acele edersek belki bu şansı yakalayabiliriz."

Limana varıp gemiyi sorduklarında, asık suratlı bir adam onlara Thames'in dışına doğru süzûlmekte olan gemiyi gösterdi.

"Onu kaçırdınız, efendim," dedi adam sevimsiz bir sesle.

Alistair adama yardımından dolayı bir şilin verdi.

"Çok üzgünüm," dedi Helen yeniden arabaya bindiklerinde. "Çocuklarımı kurtarmaya çalışırken arkadaşınla konuşma fırsatını kaçırdım."

Alistair karamsar bir yüzle camdan dışarıya bakarken omuz silkti. "Yapılacak bir şey yok. Aynı kararı yine vermem gerekse yine aynı seçimi yapardım. Abigail ile Jamie her zaman için Etienne'den alacağım bir bilgiden çok daha kıymetliler." Perdenin ucunu bırakarak Helen'e döndü. "Ayrıca bana verecek olduğu haberlerden hoşlanacağımı da hiç sanmıyorum."

Bölüm On Sekiz

Prenses Sympathy babasının kalesine güven içerisinde dönmüştü ama hâlâ üzgündü. Kurtarıcısı Doğru Söz büyücünden kaçabilmiş miydi? Bu asker için çok endişeleniyordu, yemek yemekten ve uyumaktan vazgeçti, geceleri ortalıkta dolanıp duruyordu. Kral olan babası kızının sağlığından endişe duymaya başlayarak tüm şifacıları, ebeleri seferber etti ama hiç biri prensesin nesi olduğunu bilemiyordu. Doğru Söz'ü, onun cesaretini bilen tek kişi prensesti ve onun o korkunç büyücünün pençelerinden kurtulamadığını düşünmek prensesi mahvediyordu.

Bir gece penceresinin önünde beliren bir kırlangıç ona bir porsuk ağacı yaprağı uzattığı anda bunun ne anlama geldiğini hemen çözdü...

DOĞRU SÖZ'den

Jamie, "Onun gerçekten Sör Alistair'm arkadaşı olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadı Abigail'e.

"Elbette öyle," dedi Abigail büyük bir güvenle. "Çişli'nin adını bildi, değil mi?"

Abigail yabancı bir adama güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Ancak bu uzun boylu, komik suratlı adam, Dük'ün evindeki çocuk odasına daldığında işini çok iyi bilen biri gibi görünmüştü gözüne. Uşakları odadan göndermiş, onlara Sör Alistair'in dostu olduğunu ve onları Sör Alistair ile annelerinin yanına götüreceğini söylemişti.

Daha da önemlisi, Sör Alistair onlara Çişli'nin adından bahsetmesini de öğütlemişti. Abigail bunu duyduktan sonra kararını vermişti. Bir yabancıyla gitmek, Dük'ün hapisanesinde kalmaktan çok daha iyiydi. Uzun boylu adamı gizlice takip edip sonunda kendilerini bekleyen arabaya binmişlerdi. Jamie günlerden sonra ilk kez mutlu görünüyordu. Oradan uzaklaşırken neredeyse mutluluktan arabanın koltuğunda zıplamaya başlayacaktı.

Şimdi çok büyük bir odadaki saten kanepede oturuyorlardı. Yalnızlardı, onları getiren adam bir sebeple yanlarından ayrılmıştı ve şimdi Abigail bu komik suratlı adamın, Sör Alistair'in arkadaşı *olmaması* durumunda başlarına neler gelebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bu korkusunu elbette ki Jamie'ye belli etmiyordu.

Jamie kıpırdanmaya başladı sonunda ve konuştu, "Sence..."

Kapı açılınca sözü yarım kaldı. Adam arkasında dimdik duran bir kadınla birlikte içeri girdi. Küçük bir teriyer, kadının eteğinin etrafından dolaşıyordu, onlara baktıktan sonra hızla üzerlerine doğru koşmaya başladı.

"Mouse!" diye haykırdı Jamie, küçük köpek hemen kollarının arasına atladı.

Abigail de onu tanıdı. O ve Jamie, Mouse ve sahibesiyle Hyde Park'ta tanışmışlardı. Ayağa kalkarak Leydi Vale'in önünde revans yaptı.

Mouse, Jamie'nin yüzünü yalarken kadın durup Abigail'i inceledi. "İyi misin?"

"Evet, leydim," diye fısıldadı Abigail, yüreğinden büyük bir ağırlık kalkmıştı. Her şey yoluna girecekti. Leydi Vale bunu başarırdı.

"Kurabiye ve çay isteyelim, Vale," dedi Leydi Vale. Hafifçe gülümsedi, Abigail de ona gülümsedi.

Ardından daha da harika bir şey oldu. Koridordan birtakım sesler duyuldu ve anneleri koşarak odaya girdi.

"Canlarım!" diye bağırды ve kollarını açarak yere diz çöktü.

Jamie ile Abigail ona doğru hızlıca koştular. Annelerinin kolları sıcaktı. Çok tanıdık bir kokuya sahipti, Abigail annesinin omuzuna yaslanarak ağlamaya başladı, sarmaş dolaş olmuşlardı, Mouse da aralarında ydı. Bu gerçekten harika bir görüntüydü.

Bir süre öylece durdular, sonra Abigail, Sör Alistair'i gördü. Arkalarında durmuş, yüzünde küçük bir gülümsemeyle onları izliyordu, onu görünce yüreği sevinçle yerinden oynadı. Abigail annesinden uzaklaştı.

Gözlerini kurularak küçük adımlarla Sör Alistair'in yanına gitti. "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

"Ben de seni tekrar gördüğüme çok sevindim." Sesi boğuk ve aksiydi ama kahverengi gözleri ona gülümsüyordu.

Abigail yutkunarak devam etti. "Çişli'nin çantana işemesine izin verdiğim için özür dilerim."

Gözünü kırptırdıktan sonra boğazını temizledi ve fısıldadı. "Sana bağırmmamalıydım, Abigail. Sadece bir çantaydı." Elini uzattı. "Beni affedecek misin?"

Abigail'in gözleri yeniden yaşlarla doldu. Elini tuttu. Sert, sıcak ve iriydi, o eli tuttuğu anda güvende olduğunu hissetti.

Güvendeydi ve yuvasındaydı.

BİR SAAT SONRA Alistair, Helen ile çocukların evin önünde Leydi Vale'le vedalaşmalarını seyretti.

Yanında duran vikonta döndü. "Onları benim adıma kurtardığın için sana teşekkür ederim."

Vale omuz silkti. "Sorun değil. Hem Bayan Fitzwilliam ile Blanchard Malikânesi'ne yemeğe giderken Lister'in evi daha az korumayla bırakacağını akıl eden de sendin."

Alistair onayladı. "Yine de riskliydi. Çocukları korumak için daha fazla adam tutmuş olabilirdi."

"Olabilirdi ama olmadı. Karşı koymaya çalışan tek kişi senin eski adamın Wiggins oldu." Vale süklüm püklüm ona baktı. "Umarım adamı merdivenlerden aşağı yuvarlamış olmama kızmazsın?"

"Hem de hiç," dedi acı bir gülümsemeyle. "Keşke düşerken boynu kırılıyordu."

"Ah ama tüm dileklerimiz gerçek olması mümkün olmuyor, değil mi?"

"Evet, olmuyor." Alistair, Helen'in gülümseyerek Leydi Vale'le el sıkışmasını izledi. Altın saçlarının küçük bir kısmı pembe yanağının önünde uçuşuyordu. "Her şıkta sana borçlandım, Vale."

"Gerçekten mühim değil." Vikont çenesini kaşıdı. "Lister'in yine onların peşine düşme ihtimali var mı?"

Alistair kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Onlardan Kral'ın ve vârisinin önünde vazgeçtiğini açıkladı. Zaten Kimberly de babasının piçlerinin tanınmamasından çıkarı olan bir adam. Söylentiler doğruysa Abigail ile Jamie dışında da evlilik dışı çocukları var. Kimberly bu yarım kardeşlerine karşı mirasını korumak için elinden geleni ardına koymayacaktır."

"Bu doğru." Vikont homurdanarak topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Bu arada Hasselthorpe'un da o yemekte olduğunu duydum ama sanırım onunla konuşma şansın olmamıştır."

Alistair arabaya bakarak başını salladı. "Onu gördüm ve onunla çok kısa bir konuşma yaptım."

"Ee?"

Çok kısa bir an tereddüt yaşadı. Hasselthorpe'un belirttiği gibi, St. Aubyn Vale'in en yakın dostuydu. Ve artık bir ölüydü. Ölülere rahat bırakmakta yarar vardı.

Alistair dönerek Vale'in gözlerinin içine baktı. "Konuyla ilgili bir şey bilmiyor. Üzgünüm."

Vale yüzünü ekşitti. "Desteksiz bir atıştı zaten. Hasselthorpe orada bile değildi. Ne olduğunu hiç bilemeyeceğiz."

"Hayır." Kadınlar ayrıldılar, Helen ile çocuklar arabaya doğru döndüler. Gitme zamanı gelmişti.

"Sadece..." dedi Vale usulca.

Alistair onun uzun hatlı yüzüne, geniş dudaklarına ve alışılmadık yeşil-mavi rengindeki gözlerine baktı. "Nedir?"

Vale gözlerini kapadı. "Bazen onu rüyamda görüyorum, Reynaud'yu. Kolları açık bir şekilde o çarmıha gerilmiş, giysileri parçalanmış, etleri ortaya çıkmış bir şekilde siyah dumanların arasında duruyor." Gözlerini açtı. "Onu bu hale koyan adamı bulup adaleti yerine getirmek isterdim."

"Üzgünüm," dedi Alistair. Söyleyebileceği tek şey buydu.

Bir dakika sonra Vale'le el sıkıştı, Leydi Vale'in karşısında eğildi ve arabaya bindi. Araba sarsılarak yola çıkınca çocuklar geride kalanlara heyecanla ellerini salladılar.

Helen gülümseyerek onları izliyordu. Karşısındaki koltuktan Alistair'a bakarak gülümsedi, bu üzerinde fiziksel bir darbe yarattı. Çok güzeldi, çok sevgi dolu... Günün birinde onun kalesi kadar çirkin ve sevimsiz bir münzevi olduğunu fark edecekti. Ona İskoçya'ya dönmeyi isteyip istemediğini bile sormamıştı. Belki de oraya varınca fikrini değiştirecekti, belki de Greaves Kalesi'ni geri kalmış bir yer olarak görmeye başlayıp onu terk edecekti. Aslında onunla konuşmalı ve geleceğe dair planlarını öğrenmeliydi ama doğruyu söyle-

mek gerekirse, bunu yapmayı hiç istememişti. Eğer bu korkaklıksa korkak olmayı kabul ediyordu.

Sonraki bir saat boyunca çocuklar sohbet ettiler. En çok konuşan Jamie'ydi, nasıl kaçınıldıklarını, o hain Wiggins'le birlikte Londra'ya yaptıkları uzun yolculuğu anlatıyordu. Alistair çocuğun babasından neredeyse hiç bahsetmediğini gördü, gereken zamanlarda da sadece "dük" diyordu. Çocukların babalarına karşı besledikleri herhangi bir his yoktu. Belki de böylesi çok daha iyiydi.

Londra'nın dışına çıkar çıkmaz araba küçük bir hanın avlusuna girerek durdu.

Helen eğilerek camdan dışarı baktı. "Neden burada durduk?"

"Küçük bir işim var," dedi Alistair. "Burada bekleyin lütfen."

Helen onu soru yağmuruna tutamadan son hızla arabadan indi. Sürücü daha yeni yerinden iniyordu. "Yarım saat mi dediniz, bayım?"

Alistair adamı onayladı. "Evet."

"Bir bira için yeterli," diyen adam hana girdi.

Alistair etrafına bakındı. Burası sessiz bir handı, başka araba yoktu. Sadece saçakların altında duran iki tekerlekli bir at arabası ve onun önünde pinekleyen bir beygir vardı. Handan bir adam çıktı. Güneş ışığının gözünü almaması için elini alına siper ederek Alistair'la arabaya baktı. Elini indirdikten sonra ağır adımlarla Alistair'a doğru yürümeye başladı. Gri, kısa kesilmiş bir peruk takmıştı, yaklaştığında Alistair gözlerinin yaban stümbülü mavisi olduğunu gördü.

Adam arkasında duran arabaya baktı. "O?.."

Alistair onayladı. "Handa olacağım. Sürücüye yarım saat duracağımızı söyledim. Bunun tümünü kullanıp kullanmamak size kalmış."

Adamın tepkisini beklemeden hana doğru ilerledi.

NEYİN PEŞİNDE?" diye mırıldandı Helen arabada beklerken.

"Belki de tuvaleti kullanması gerekmiştir," dedi Jamie.

Bu yorumu oğluna kuşkuyla bakmasına sebep oldu. Jamie beş yaşındaydı ama anlaşıldığı üzere beş yaşındaki çocukların mesanesi yeteri kadar büyük değildi, çünkü...

Arabanın kapısı bir kez vuruldu. Helen kaşlarını çattı. Alistair kendi arabasının kapısını herhalde çalmazdı. Kapı açıldığı anda her şeyi unuttu.

"Baba," diye fısıldadı, yüreği ağzına gelmişti.

Onu on dört yıldır görmemişti ama yüzünü hiç unutmamıştı. Alnında ve gözlerinin altında birkaç çizgi daha oluşmuştu ve gri peruğu da yeniydi, dudakları hatırladığından daha inceydi ama karşısında duran babasıydı.

Babası ona baktı ama gülümsemedi. "İçeriye gelebilir miyim?"

"Elbette."

Arabaya tırmanarak karşısına oturdu. Ceketi, yeleği ve pantolonu siyahtı ve ona son derece ciddi bir hava kazandırıyordu. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyordu.

Helen kollarını çocuklarına sardı. Düzgün konuşabilmek için boğazını temizledi. "Bunlar benim çocuklarım; Abigail ile Jamie. Abigail dokuz, Jamie beş yaşında. Çocuklar bu da benim babam; yani sizin büyükbabanız."

Abigail hemen konuştu. "Nasılsınız efendim?"

Jamie sadece baktı.

"Jamie." Babası boğazını temizledi. "Ah. Güzel."

Babasının vaftiz adı James'di. Helen bu konuda bir şey söyleyecek mi diye bekledi ama o donakalmıştı.

"Kardeşlerim nasıllar?" diye sordu, ses tonu resmîydi.

"Hepsi evlendi, Timothy daha geçen yıl Anne Harris'le evlendi. Onu hatırlıyorsun, değil mi? İki ev altımızda otururdu, iki yaşındayken oldukça ağır bir ateşli hastalık geçirmişti."

"Ah, elbette. Küçük Annie Harris." Helen gülümsedi ama bu acı bir gülümsemeydi. O Lister'la birlikte oradan ayrıldığında Annie Harris sadece beş -Jamie kadar- yaşındaydı. O günleri nasıl da özlemişti.

Babası onayladı, şimdi konuşacak bir şeyler bulabilmeye başlamıştı. "Rachel genç bir doktorla evlendi, benim eski öğrencilerimden biriyle ve şu anda ikinci bebeğini bekliyor. Ruth bir denizciyle evlendi ve Dover'da yaşıyor. Sık sık yazıyor, yılda bir kez de ziyarete geliyor. Bir kızı var. Margaret'in dört çocuğu var; iki kız, iki erkek. İki yıl önce ölü bir bebek dünyaya getirdi, o da erkekti."

Gözyaşları boğazını zorlamaya başlamıştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Babası onayladı. "Annen Margaret'in hâlâ yas tutuyor olmasından korkuyor."

Helen derin bir nefes aldı. "Annem nasıl?"

"Yeterince iyi." Babası ellerine baktı. "Bugün seni görmeye geldiğimi bilmiyor."

"Ya..." Başka ne diyebilirdi ki? Helen camdan dışarıya baktı. Hanın girişinde bir köpek güneşe uzanmıştı.

"Seni göndermesine asla izin vermemeliydim," dedi babası.

Helen dönerek ona baktı. Onun annesiyle farklı fikirde olabileceğini hiç aklına getirmemişti.

"Kardeşlerin henüz evlenmemişti ve onların geleceği hakkında endişeleniyordu," dedi yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti. "Lister Dükü de oldukça güçlü bir adamdı ve senin onunla birlikte gideceğini net bir şekilde belirtmişti. Senin gitmene izin verip elleri-

mizi kirden arındırmak en kolay yoldu. Kolaydı ama yanlıştı. Bu kararımdan hep pişmanlık duydum. Umarım günün birinde beni affedersin."

"Ah, baba." Helen diğer tarafa geçerek babasına sarıldı.

Babasının onu saran kolları çok güçlüydü. "Özür dilerim, Helen."

Helen geri çekildiğinde onun gözlerinde de yaşlar olduğunu gördü.

"Korkarım eve gelemezsin. Annen bu konuda ödün vermeyecektir. Ancak bana yazmana bir şey diyeceğini sanmam. Seni belki bir gün yine görebilirim."

"Elbette."

Başını sallayarak ayağa kalktı. Abigail'in yanağına dokunup Jamie'nin başını okşadı. "Şimdi gitmem gerekiyor. Ancak sana Sör Alistair Munroe aracılığıyla yazacağım."

Başını salladı, boğazı şişmeye başlamıştı.

Babası kısa bir tereddüdün ardından hırçın bir sesle konuştu. "İyi bir adama benziyor. Yani şu Munroe."

Dudakları titriyordu ama gülümsemeyi başardı. "Öyle."

Babası başını salladı ve gitti.

Helen gözlerini kapayarak ellerini titreyen dudaklarına bastırdı, ağlamak üzereydi.

Arabanın kapısı yeniden açıldı ve içeriye biri girdi.

Helen gözlerini açtığında, Alistair somurtarak ona bakıyordu. "Ne dedi? Sana hakaret mi etti?"

"Hayır, hayır Alistair." Ayağa kalkarak ikinci kez yön değiştirdi ve onu yanağından öptü. Geri çekilerek irkilen gözüne baktı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bölüm On Dokuz

Prenses Sympathy bulabildiği büyüleri her şeyi topladı; büyüler, iksirler ve güçlü olduğu söylenen tüm tılsımlar, büyücüyle yüzleşmek zorunda olduğunun farkındaydı ve silahları olmalıydı. Bir gece hiç kimseye söylemeden babasının kalesinden ayrıldı. Büyücünün kalesine giden yol son derece uzun ve tehlikeliydi ama Prenses kendisine yardım etmiş olan adamı hayalinde canlandırarak ona gereken cesarete sahip olmuştu.

Yorucu geçen birkaç haftanın sonunda, güneş yeni bir günü aydınlatmaya başladığı sırada o siyah kaleye varmayı başardı...

DOĞRU SÖZ'den

Greaves Kalesi'ne dönmeleri bir haftadan uzun bir zaman aldı. Helen ile Alistair yol boyunca küçük han odalarını çocuklarla paylaşmışlardı. Helen onları gözünün önünden ayırmak istememişti ve bunu yapsaydı Alistair ondan şüphelenebilirdi. Ve muhtemelen bu yüzden döndükleri gece saat dokuzu vurduğu sırada odasından çıkmış, hızlı adımlarla Helen'in odasına doğru ilerliyordu.

Adımlarında bir telaş vardı ve bu sadece gecikmiş bir şehvetle açıklanamazdı. Helen'le ilişkisini yeniden kurmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Her şeyin çocuklar kaçırılmadan önceki hale döndüğünü görmek istiyordu. Ona ihtiyacı vardı ve birlikteliklerinin sona

ermesine henüz hazır değildi. Bu zayıflığını itiraf etmesi, sadece adımlarının daha da hızlanmasına sebep oldu.

Helen'in artık onunla birlikte Greaves Kalesi'nde kalması için zorlayan dış sebeplerin kalmadığının da farkındaydı. Bir işe de ihtiyacı yoktu, para kazanmak zorunda değildi. Ona gecelerden birinde bir handa göstermiş olduğu mücevherler ömrünün sonuna kadar geçimini sağlardı. O lanet olası Lister, tutumlu davranırsa hayatının sonuna kadar yetecek inci ve altın almıştı. Lister'in silahları da yok edilince ondan saklanmasına da gerek kalmamıştı.

Geriye tek bir soru kalmıştı, onu ne zaman terk edecekti?

Alistair bu iç karartıcı düşüncüyü kafasından atarak Helen'in kapısının önünde durdu. Kapıyı hafifçe tıkırdattı. Bir saniye içinde kapı açıldı ve geceliğiyle karşısında belirdi.

Alistair ses çıkarmadan ona bakarak elini uzattı.

Helen arkasına baktıktan sonra elini tuttu ve koridora çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Elini sımsıkı tutarak, biraz fazla sıkıyor olabilirdi, yeniden odasına doğru yürümeye başladı. İnanılmaz derecede erekte olmuştu ve ona bir an önce sahip olması gerekiyordu. Taşıdığı medeniyete dair tüm kırıntıları da kaybetmişti.

Oda kapısını bile zor kapadı, onu kollarının arasına alarak dudaklarına kapandı. Onu tattı. İçine çekti. *Helen'i*. Yumuşacıktı ama bu yumuşaklığın altındaki kas ve kemik gücünü ve özünde sakladığı gücü hissedebiliyordu.

Dilini ağzına soktu, doymak istiyordu, onu tatlı tatlı emerek hemen bu arzusunu yerine getirdi. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu ama ona teslim olmuştu. Alistair ellerini omuzlarından kalçalarına doğru indirmeye başladı. Avuçlarını poposuna bastırarak sıkmaya başladı.

Helen soluk soluğa öpüşmelerine ara vererek iri gözleriyle ona baktı. "Alistair..."

"Şışt."

Onu kucakladı, bedenini hissediyordu, fethetme oyunu hoşuna gitmişti. Kollarının arasından kaçması mümkün değildi.

"Ama konuşmamız gerekiyor," dedi, yüzü çok ciddiye.

Yutkundu. "Şimdi değil. Lütfen izin ver..."

Onu yavaşça yatağa bıraktı, altın sarısı saçları koyu renkli örtünün üzerine yayıldı, âdeta bir tanrıya sunulur gibiydi. O tanrı değildi; onu hak etmiyordu ama kendisine sunulanı sunulduğu sürece almaya devam edecekti.

Ropdöşambırını çıkardı ve çıplak bedeniyle yavaşça üzerine doğru tırmanmaya başladı. O yaban sümbülü mavisi gözleriyle üzerine tırmanışını seyretti. İri ve inanılmaz masum gözleriyle. Kararmışlardı ve biraz da kederliydi. Elini uzatarak şefkatle yaralı yanağını okşadı. Hiç konuşmadı ama gözleri, ifadesi, dokunuşundaki hassasiyet damarlarının donmasına sebep oldu.

O gözlere daha fazla bakmamak için eğilerek onu delice öpmeye başladı. Geceliğinin eteğini sıvadı ve huzursuzlukla kıpırdanan bacaklarını hissetti, kasıklarına değen tüylerini hissetti. Başını kaldırarak geceliğini çıkardı ve yere attı. Sonra çıplak bedenini çıplak bedenine bastırarak onu yeniden öpmeye başladı.

İnsanlar diğer dünyanın esas mutluluk olduğunu söylüyordu ama onun istediği tek mutluluk buydu, bu hayatında ya da diğerinde: Sadece Helen'in çıplak bedenini bedeninde hissetmek istiyordu. Ona sarılan bacaklarını hissetmeyi. Penisini o kadife karnına bastırmayı. Onun limonlarla karışan kadınsı kokusunu ve tenninin sıcaklığını hissetmeyi. Ah Tınnım, cernete gitmek gibi bir şans varsa bundan şu anda vazgeçiyordu. O sadece Helen'in kollarının arasında sonsuza kadar yatmayı istiyordu.

Ellerini kaburga kemiklerinden beline, oradan da kalçasına ve en son merkezine doğru kaydırды. Islanmıştı, tüyleri bu ıslaklığı em-

meye başlamıştı bile, buna şükretti çünkü daha fazla dışarıda durmaya tahammül edemeyecekti. Penisini tuttu ve onun sıcak, yumuşak deliğine sokmaya başladı.

Yuvasına.

Islak olmasına rağmen dardı. Çenesini kasarak, katmanlarının arasına soktuğu penisini derinlere doğru itti. Helen ona sarılınca erken boşalmamak için gözünü kapadı. Kollarını yukarı doğru kaydırarak yüzünü iyice kendine çektiğini hissetti. Onu nemli, açık dudaklarıyla öperken bacaklarını açarak kalçasına sardı. Alistair hareket etmeye başladı; ya bunu yapacaktı ya da ölecekti. Ağır ağır içine doldu. Onunla sevişti. Helen hiç telaşa kapılmadan onu öpmeye devam etti; ağız dilini, bedeni erkekliğini içine alıyordu.

Tek istediği buydu. Bu cennetti.

Ama bedeni hızlanmak zorundaydı, tohumları bu yavaş sevişmenin lüksüne daha fazla dayanamayacaktı. Darbelerinin gücünü artırabilmek için yükselerek ellerinden güç aldı. Gözlerinin kapanışını, yüzünün kızarışını izledi. Soluğu sıklaşmıştı ama henüz zirveye ulaşmamıştı. Ağırlığını bir eline vererek, diğer eliyle de onu uç noktaya getirecek olan noktaya dokunmaya başladı. Yavaşça daireler çizerek o noktaya bastırmaya devam etti. Kolları omuzlarından aşağı düştü, onları başının arkasına atarak yastığa yapıştı. İncisiyle oynayıp aynı zamanda darbelerinin hızını artırarak onu seydirdi, başını arkaya attığı anda o da aynı şeyi hissetti. Orgazma birlikte ulaşmışlardı.

Tam zamanında dışarıya çıkmayı başararak tohumlarını bacaklarına püskürttü. Kalbi hızla atıyordu, nefesi yetmiyordu. Onu ezmemek için yanına kaydı ve kolunu başının üzerine koyarak uzandı, çok yorgundu. Ona sığınıp parmaklarını göğsünde gezdirmeye başladığında uykuya dalmak üzereydi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Gözü hızla açıldı, yatak odasının tavanına bakmaya başladı. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Sustu. Ve sonra da geç oldu. Çok geç. Birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti. “Helen...”

Yanında doğruldu. “Seni tüm kalbimle seviyorum, Alistair ama seninle bu şekilde kalmaya devam edemem.”

ONA BİR KEZ DAHA ÂŞIK OLDUĞUNU düşünmüştü, o zaman çok genç ve çok saftı. O genç bir kızın karşısındaki adamın sahip olduklarından ve pozisyonundan etkilenmesi sonucunda oluşmuş bir şaşkınlıktan ibaretti. Alistair’a hissettiği sevgi çok farklıydı. Onun tüm kusurlarını biliyordu, huysuzluğunun ve şüpheliğinin farkındaydı ama onun en mükemmel yönlerini de biliyordu. Doğaya olan sevgisini, herkesten gizlemeye çalıştığı nezaketini ve sonsuz sadakatini.

En iyiyi de en kötüyü de görmüştü, tüm karmaşıklıkların farkındaydı. Hâlâ kendisinden saklamaya çalıştığı küçük parçaları vardı, zaman içerisinde çözmeyi umduğu parçaları; tabii böyle bir zamanı olursa. Her şeyi biliyordu ve bunlara rağmen ya da bunlar yüzünden onu çok seviyordu. Bu olgun bir kadının aşkıydı. Onun tüm zaaflarını ve asaletini bilinçli bir şekilde kabul eden bir sevgiydi.

Ancak bu mükemmel sevginin ona yetmeyeceğinin de bilincindeydi.

Yanında konuşmadan yatıyordu, o geniş göğsü sevişmelerinin ardından terden sınılsıklam olmuştu. Onu sevdiğini itiraf ettiğinde bir cevap alamamıştı ve bu gerçek onu kırmıştı. Buradan onu sevmesinin söz konusu olmadığı anlaşılıyordu.

“Benimle kal,” dedi. İfadesi çok sertti ama gözünde bir çaresizlik vardı.

Bu kalbini daha da kırdı.

"Bir kez daha aynı şeyi yaşayamam," dedi. "Lister'dan kaçtım çünkü onun güvenilir bir oyuncuğu olmaktan başka hiçbir şey olmadığımı fark ettim. Çocuklarım ve kendim için bundan *çok daha fazlası* olmak zorundayım. Seni Lister'ı sevdiğimin bin katı kadar seviyorum ama yine aynı hatayı tekrarlamayacağım."

Güzel gözü kapandı ve başını diğer tarafa çevirdi. Başının altında duran elleri birer yumruğa dönüşmüştü. Helen bekledi ama başka hiçbir şey yapmadı, konuşmadı, kıpırdamadı. Âdeta taşlaşmıştı.

Yataktan kalkarak yerde duran geceliğini aldı. Üzerine giydikten sonra kapıya gitti. Son kez dönüp baktı ama onda hâlâ bir hareket yoktu. Kapıyı açarak odadan dışarıya süzülde, onu ve yüreğini geride bırakmıştı.

ALISTAIR ERTESİ SABAH KULESİNE kapandı ama hiçbir şey aynı değildi. Porsukların davranışlarıyla ilgili araştırması artık hiç de ilginç değildi, hatta komikti. Çizimleri, numuneleri, makaleleri, notları ve odadaki her şey gözüne anlamsız görünüyordu. En kötüsü de kulenin camlarından ahırın görünüyor olmasıydı, Helen'in bavullarını arabaya yerleştirtmesine tanık olabiliyordu. Bu sabah neden yataktan kalkmak gibi bir şey yapmıştı ki?

Kulenin kapısı vurulunca düşüncelerine ara verdi. Öfkeyle kapıya bakıp kim olabileceğini düşündükten sonra bağırdı. "Gel!"

Kapı aralandı ve Abigail'in kafası göründü.

Alistair doğruldu. "Ah, sensin demek."

"Veda etmek istedik," dedi, sesi dokuz yaşındaki bir çocuktan umulmayacak bir ciddiyete sahipti.

Başıyla onayladı.

Abigail içeriye girerken Jamie'nin de arkasında olduğunu gördü, Çişli kucağında kıvranıp duruyordu.

Abigail ellerini önünde kavuşturunca Alistair'a daha da çok annesini hatırlattı. "Londra'ya bizi kurtarmaya geldiğiniz için size teşekkür etmek istedik."

Alistair bunun önemsiz olduğunu söylemeye yeltendi ama kız lafını bitirmemişti.

"Bize balık tutmayı öğrettiğiniz, sizinle birlikte yemek yemeye izin verdiğiniz ve porsukların nerede yaşadığını gösterdiğiniz için de teşekkür ediyoruz." Durdu, annesinin gözleriyle ona baktı.

"Rica ederim." Alistair burnunun üst kısmını işaret parmağıyla başparmağının arasına kısırdı. "Annen seni seviyor, biliyordun değil mi?"

Gözleri tıpkı annesininkiler gibi iri iri açıldı.

"Seni seviyor..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Olduğun gibi."

"Ah." Abigail ayakkabılarına bakarak kaşlarını çatı, ağlamaya çalışıyor gibiydi. "Köpeğinize isim koymamıza izin verdiğiniz için de teşekkür ederiz."

Kaşlarını kaldırdı.

"Porsuk adında karar kıldık," dedi ciddiyetle, "çünkü bizimle birlikte porsukların evini ziyarete geldi. Zaten ona sonsuza kadar Çişli diyemeyiz. O bir bebek adı."

"Porsuk çok güzel bir isim," dedi Alistair, çizmelerinin burnuna bakıyordu. "Onu her gün gezdirmeyi unutmayın ve çok fazla yemek vermeyin."

"Ama o bizim değil," dedi.

Alistair başını iki yana salladı. "Porsuğun benim köpeğim olduğunu söylediğimi biliyorum ama onu sizin için almıştım."

Ona annesinin bir gece önce yaptığı gibi kararlı gözlerle baktı. "Hayır. O bizim değil."

Çok üzgün görünen Jamie'yi itti. Oğlan yavruyla öne çıkıp onu Alistair'a uzattı. "Al. O senin. Abby ona bizden daha çok ihtiyacın olduğunu söyledi."

Alistair kıvranan küçük bedeni aldı, şaşkıncı. "Ama..."

Abigail ona iyice yaklaştı, eğilene kadar kolunu aşağı çekti. Sonra incecik kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. "Teşekkür ederim, Sör Alistair. Teşekkür ederim."

Arkasını döndü, kardeşinin elini yakaladı ve Alistair bir cevap veremeden koşarak odadan çıktılar.

"Lanet olsun." Yavruya baktı, porsuk parmağını yaladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Cama vardığı sırada, Helen çocukları üzeri açık olan arabaya bindirdi. Abigail bir kez başını kaldırıp baktı ama sonra başını çevirdi, belki de yanılmıştı. Helen arabaya bindi ve sürücü dizginleri salladı. Yola koyuldular, avlusundan ve hayatından çıktılar, Helen bir kez bile dönüp bakmadı.

Peşinden koşmak istiyordu ama beyni onu oraya zincirlemişti. Onu burada tutmak sadece kaçınılmazı geciktirmekti.

Bugün ya da yarın Helen'in bir gün onu terk edeceğini hep biliyordu.

Bölüm Yirmi

Büyücü kapılarını Prenses Sympathy'ye mutlulukla açtı; kız ne için geldiğini söyleyince bir kahkaha atarak onu bahçesine götürdü ve Doğru Söz'ün ne halde olduğunu gösterdi. Hareketsiz ve buz gibi...

"İşte senin şövalyen," dedi büyü. "Elindeki o küçük küçük büyülerle onu kurtarmaya çalışabilirsin ama sana sadece bir günlük zaman veriyorum. Güneş batarken o hâlâ taştan bir adamsa seni de onun taştan gelini haline getireceğim ve sonsuza kadar bu bahçede yan yana duracaksınız."

Prenses bu kötü pazarlığa razı olmak zorundaydı; Doğru Söz'ü etten kemikten bir adama dönüştürmek için başka çaresi yoktu. Gün boyu bildiği tüm büyüleri ve tılsımları yaptı ama güneş artık ışıklarını saklamaya başladığında Doğru Söz hâlâ taştan bir heykeldi...

DOĞRU SÖZ'den

Üç gün sonra Alistair alt katta yaşanan karmaşanın sesiyle uyanı. Biri hiç susmadan bağırıyordu. İnlerek başını yastıkların altına soktu. Erken kalkmak artık yaşamının önceliklerinden değildi. Hiçbir şeyin önceliği yoktu artık. Gün boyunca yatakta kalabilirdi.

Ancak gürültü artarak yaklaşıyordu, bir yaz fırtınasına benziyordu, uğursuz ve tam kapısının önündeydi. Ablası odasına daldığında çarşafı üzerinden fırlatmıştı.

"Alistair Michael Munroe, sen aklını mı yitirdin?" diye azarladı onu Sophia.

Utangaç bir bakire gibi örtüleri göğsüne doğru çekerken öfkeyle ona baktı. "Bu ziyaretini neye borçluyum sevgili ablam?"

"Kendi aptallığına," dedi Sophia son hızla. "Dün sabah Edinburgh Castlehill'de Bayan Halifax'le karşılaştığımı ve bana yanından ayrıldığını söylediğini biliyor muydun?"

"Hayır." Alistair içini çekti. Bu gürültüye uyanan Porsuk yatağa tırmanmış parmaklarını yalamaya başlamıştı. "Sana gerçek isminin Halifax olmadığını söylemedi mi?"

Odada gezinmekte olan Sophia durdu, irkilmişti. "Dul değil mi?"

"Hayır. Lister Dükü'nün eski metresi."

Sophia gözlerini kırpıştırdıktan sonra ona kızdı. "Ben de hâlâ evli olduğumu sanmıştım. Lister'ı terk ettiyse bunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum." Helen'in skandallı geçmişini bir el hareketiyle yok sayıvermişti. "Şu an önemli olan tek şey senin giyinip Edinburgh'a gitmen ve nasıl bir kaz kafalılık yaptıysa bunun için ondan özür dilemendir."

Alistair ablasına baktı, şimdi de hızla perdeleri açıyordu. "Bunun benim hatam olduğunu düşünmeni takdirle karşıladım."

Ablası sadece homurdandı.

"Ayrıca," diye devam etti, "ondan özür dileyince ne olacak? Kadın burada yaşamıyor."

Ona dönerek dudaklarını büzdü. "Ona evlenme teklif ettin mi?"

Alistair başka bir tarafa baktı. "Hayır."

"Peki neden?"

"Aptal olma, Sophia." Baş ağrıyordu ve sadece uyumak istiyordu; hem de sonsuza kadar. "İngiltere'nin en zengin adamlarından birinin metresiydi. Hayatı boyunca Londra'da yaşadı. Lister'ın ona vermiş olduğu mücevher ve altınları görmem gerekirdi. Farkında

olmayabilirsin ama ben iğrenç yaraları olan, kırkına yaklaşmış tek gözlü bir adamım ve bir boşluğun ortasında, eski ve pis bir kalede yaşıyorum. Neden benimle evlenmek istesin?"

"Seni sevdiği için!" diye bağırды Sophia.

Başını iki yana salladı. "Beni sevdiğini söylemiş olabilir ama..."

"Sana bunu itiraf etti ve sen hiçbir şey yapmadın mı?" Sophia inanmayan gözlerle bakıyordu.

"Bırak da bitireyim," diye kükredi Alistair. Baş zonkluyordu, ağzında hâlâ bir gece önce içtiği biranın tadı vardı ve Helen gittiğinden beri tıraş olmamıştı. Bu işten bir an önce kurtulup yatağına dönmek istiyordu.

Ablası asabi bir tavırla dudaklarını kenetleyerek devam etmesi için sabırsızlıkla elini salladı.

İçini çekti. "Şu an beni sevdiğini düşünebilir ama burada, benimle nasıl bir geleceği olabilir? Benden sıkılıp gittiğinde benim nasıl bir geleceğim olur?"

"Şu an nasıl bir geleceğin var?" diye sordu Sophia.

Başını yavaşça kaldırıp ona baktı. Yüzü öfkeliydi ama yuvarlak gözlüklerinin ardındaki gözlerinde bir hüznün vardı.

"Hayatının kalan kısmını yalnız geçirmeye mi karar verdin?" diye sordu Sophia usulca. "Çocuksuz, arkadaşsız, aşksız ya da geceleri sohbet edebileceğin bir can yoldaşın olmadan mı? Helen'in yokluğunda başına geleceklerden korkarak hangi yaşamını korumaya uğraşıyorsun? Alistair inançlı olmalısın."

"Nasıl olabilirim?" diye fısıldadı. "Her an her şey değişebilirken nasıl inançlı olurum? Her şeyi bir anda kaybedebiliyorken?" Yaralarına dokundu. "Mutlu geleceklere, şansa ya da inanca inanmam mümkün değil. Yüzümü kaybettim, Sophia."

"O zaman ödleğin tekisin," dedi ablası, bu bir tokat gibiydi.

"Sophia..."

"Hayır." Başını iki yana sallayarak ellerini ona uzattı. "Senin için herkesten daha zor olduğunu biliyorum. Mutluluk konusunda hayaller kurmadığını da biliyorum ama lanet olsun Alistair, Helen'in gitmesine izin vereceksen kendini şu an öldürmen çok daha iyi olacak. Pes etmiş olacaksın, tamam mutluluk geçici olabilir ama buna bile fırsat tanımadan mutluluk umudunu yok etmiş olacaksın."

Alistair acıyla içini çekti. Yüreği kırık cam parçalarıyla doluymuş gibi acıyordu, hepsi daha derine batıyordu. Kanatıyordu.

"O nasıl geçmişini değiştiremezse sen de yüzünü değiştiremezsin," dedi Sophia. "İkisi de orada duruyor; hep de duracaklar. Helen'in geçmişiyle birlikte yaşamayı göze aldığı gibi sen de yaralarla yaşamayı göze alacaksın."

"Ben bunu öğrendim. Ben sadece onu düşünüyorum." Gözünü kapadı. "Benimle yaşamayı başarabilir mi bilmiyorum. Bunu yapamazsa ben buna nasıl katlanabilirim onu da bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Yaklaştığını duydu. "Sen her şeye katlanırsın, Alistair. Bunu daha önce yaptın. Helen'e bir kez senin hayatımda tanıdığım en cesur insan olduğunu söyledim. Ve öylesin. Sen en kötüsünü yaşadın ve hayat hakkında yalan yanlış düşlerin yok. Bugünü yaşamak için bile ne kadar cesur olduğunu görebiliyorum ve senden biraz daha cesur olmanı istiyorum."

Başını iki yana salladı.

Yatağı çöktü, onu görebilmek için gözünü açtı, ellerini dua eder gibi tutuyordu. "Ona bir şans tanı Alistair. Hayatına bir şans tanı. Ona evlenmeyi teklif et."

Yüzünü ovuşturdu. Tanrım, ya haklıysa? Ya sadece korkuları yüzünden Helen'le yaşama ihtimalini yok ediyorsa? "Pekâlâ."

"Güzel," dedi Sophia telaşla ve hemen ayağa kalktı. "Şimdi kalk ve giyin. Arabam bekliyor. Acele edersek hava kararmadan Edinburgh'da oluruz."

HELEN ATILAN ÇIĞLIĞI DUYDUĞUNDA, High Sokağı'nda alışveriş yapıyordu. Güzel, güneşli bir gündü ve sokak kalabalıktı. Edinburgh'a vardıklarında biraz orada kalarak Abigail ve Jamie için yeni giysiler almayı planlamıştı. Jamie'nin bilekleri gömleklerinin manşetlerinden dışarı çıkmıştı. Kumaşlar, terziler ve çocuk ayakkabılarının pahalılığına kafası takılmıştı; bu yüzden hemen dönüp ne olduğuna bakamadı.

En azından ikinci çığlığa kadar.

Baktığında birkaç adım ötesinde duran bir kızın yanındaki kırmızı ceketli adamın kollarına yığıldığını gördü. Kızın diğer yanında ona kızgınlıkla bakan Alistair vardı, kız muhtemelen daha da korkmuştu.

Alistair başını kaldırıncı onu gördü ve bir an yüzü ifadesizleşti. Sonra kalabalığın arasından hızla ona doğru ilerlemeye başladı, gözünü ondan hiçbir şekilde ayırmadı.

"Bu Sör Alistair!" diye bağırdı onu gören Abigail.

Jamie, Helen'in elinden kurtuldu. "Sör Alistair! Sör Alistair!"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Helen önlerine geldiğinde.

Cevap vermek yerine bir dizinin üzerine çöktü.

"Ah!" Elini kalbinin üzerine koydu.

Bir demet solmuş kır çiçeğini kaşlarını çatarak ona uzattı. "Edinburgh'a varmak düşündüğümden uzun sürdü. Al."

Helen kır çiçeklerini alarak onları yeryüzündeki en kıymetli gülleriymiş gibi kucakladı.

Başını kaldırdı, kahverengi gözü yüzüne odaklanmıştı. "Sana kur yaparsam kır çiçekleri getireceğimi söylemiştim. Evet, sana kur yapıyorum, Helen Carter. Ben yaralı yüzlü yalnız bir adamım ve kalemde perişan bir halde ama bütün bunlara rağmen karım olmayı kabul etmeni istiyorum çünkü seni tüm kalbimle seviyorum."

Abigail heyecanla sıçrayıp duruyordu, Helen gözyaşlarının gözlerini istila etmeye başladıklarını hissediyordu.

“Ah, Alistair.”

“Hemen cevap vermek zorunda değilsin.” Boğazını temizledi. “Esasen bunu yapmanı istemiyorum. Sana uygun bir şekilde kur yapmak istiyorum. Sana iyi bir koca olabileceğimi ve geleceğe inancım olduğunu göstermek istiyorum. *Geleceğimize.*”

Helen başını iki yana salladı. “Hayır.”

Dondu, bakışı yüzüne asılı kalmıştı. “Helen...”

Uzanarak yaralı yanağını okşadı. “Hayır, o kadar bekleyemem. Seninle hemen evlenmek istiyorum, Alistair. Karın olmak istiyorum.”

“Tanrı’ya şükür,” diye soluduktan sonra ayağa kalktı.

High Sokağı’nın ortasında, kollarını ona sararak dudaklarına hiç de uygun olarak tanımlanamayacak bir öpücük kondurdu; Tanrı’nın, şaşkın kalabalığın ve çocuklarının önünde.

Helen daha mutlu olamazdı.

ALTI HAFTA SONRA. . .

Helen, Alistair’ın odasındaki; daha doğrusu odalarındaki büyük yataкта sırtüstü yatıyordu, keyifle gerindi. Bu sabah saat on itibarıyla resmî olarak Leydi Munroe olmuştu.

Aile ve arkadaşlar arasında küçük bir tören yapmışlardı, babası, Lord ve Leydi Vale törene gelmişlerdi ve önemli olanlar da onlardı. Glenlargo Kilisesi’nden çıkarken babasının gözlerinin yaşlarla olduğunu görmüştü.

Yaklaşık bir haftadır konuklarıydı ve bir alt katta yeni düzenlenmiş olan bir odada kalıyordu. Abigail ile Jamie günün heyecanı

ıyla yorgun düşmüş ve bir üst kattaki çocuk odasına eski hizmetçi, yeni ‘dadı Meg Campbell’le birlikte çekilmişlerdi. Alistair hâlâ çocuklara bir bakıcı ve hoca tutma konusunda konuşup duruyordu. Porsuk son bir buçuk ayda iki katı boyutlara ulaşmıştı ve muhtemelen şu an Jamie’nin yatağında uyuyordu, aslında mutfakta uyması gerekiyordu.

“Yeni perdelerini mi seyrediyorsun?” Alistair’ın boğuk sesi kapıdan geldi.

Helen ona bakarak gülümsedi. Kapıya dayanmış duruyordu, bir eli de arkasındaydı. “Maviler buraya çok yakıştı, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Ben,” dedi yatağa doğru yaklaşırken, “kalemin dekorasyonu konusundaki fikirlerimin çok önemsiz olduğunu düşünüyorum.”

“Sahi mi?” Gözlerini iyice açtı. “O zaman kuleni patlıcan moruna boyarsam buna bir itirazın olmayacak.”

“Onun nasıl bir renk olduğunu bilemiyorum ama kulağa son derece iğrenç geliyor,” dedi dizini döşegin üzerine koyarak. “Ayrıca kuleme dokunmadığın sürece eve dilediğin her şeyi yapabileceğin konusunda anlaşmıştık.”

“Ama...” diye başladı, onunla biraz daha eğlenmek istiyordu.

Dudaklarıyla konuşmasını engelleyerek onu uzun uzun öptü.

Başını kaldırdığında, Helen ona rüya âlemine dalmış olan gözleriyle bakarak fısıldadı. “Arkanda ne saklıyorsun?”

Alistair yanına uzanarak dirseğinin üzerinde yükseldi. “İki hediye; biri küçük, biri biraz daha büyük. Önce hangisini istersin?”

“Küçük olanı.”

Yumruk yapmış olduğu elini ileri doğru uzatarak açtı ve içindeki limonu gösterdi. “İşin aslında bu hediye koşullara göre değişiyor.”

Helen limonu gebeliğe karşı bir önlem olarak kullanışlarını hatırlayınca yutkundu. “Neymiş o?”

"Bunu istersen kullanabilirsin." Yüzünü kaldırdı; Helen oradaki küçük tereddütlü umudu gördü. "Şu anki halimizden çok memnunuz, yani Abigail ve Jamie ile. Sen istediğin sürece bu şekilde kalabiliriz. Ama bunu bırakmak istersen," limonu parmaklarının arasında yuvarladı ve devam etti, "beni daha da mutlu etmiş olursun."

Aptal yaşlar gözlerinden dökülmeye başlamıştı. "O zaman sanırım limonları sadece limonata yapmak için kullanacağız."

Cevap vermedi ama dudaklarına kondurduğu ateşli öpücük gereken cevabı vermişti. Gelecekte bir çocuklarının olması ikisini de çok mutlu edecekti.

Helen yeniden nefes almayı başarabildiği anda devam etti. "Ya diğer hediye?"

"Aslında bir rüşvet." Arkasından bir kır çiçeği demeti çıkardı. "En azından bu kez solgun değiller."

"Solmuş kır çiçeklerine tapıyorum," dedi.

"Bu kadar kolay mutlu edilebilen bir karım olduğu için çok şanslıyım." Ciddileşti. "Sana en kısa zamanda bir evlilik hediyesi vereceğim. Bir gerdanlık, yeni bir elbise ya da özel bir kitap olabilir. Düşün ve bana hangisini istediğini söyle."

O bir dükün metresi olmuştu. Bir dönem mücevher ve giysi yağmuruna tutulmuştu ve onların mutluluk getirmediğini biliyordu. Şimdi çok daha iyi biliyordu.

Helen uzanarak yanağındaki izlere dokundu. "İstediğim tek şey var."

Başını çevirerek parmaklarını öptü. "Neymiş o?"

"Sen," diye fısıldadı Alistair üzerine doğru eğilmeden. "Sadece sen."

Sönsöz

Prenses Sympathy gökyüzüne bakınca başaramadığını anladı. Kısa bir süre sonra taş uykusunda olan kahramanının yanına katılacaktı. Umutsuzluk içerisinde Doğru Söz'ün buz gibi bedenine sarılarak onu dudaklarından öptü.

Ve çok tuhaf bir şey oldu.

Doğru Söz'ün gri yüzü ısımarak renklenmeye başladı. Canlandı; göğsü aldığı nefesle hareket etti.

"Hayır!" diye bağırarak büyücü, Doğru Söz ile prensesi yeniden lanetlemek üzere kollarını kaldırdı.

Tam o sırada bir kırlangıç sürüsü büyücünün başının etrafına saldırarak gözlerini ve saçlarını didiklemeye başladı. Doğru Söz son hızla kılıcını çekerek büyücünün kafasını bedeninden ayırdı.

Bu hareketin ardından kırlangıçlar yere konarak kadın ve erkeklere dönüştüler ve Doğru Söz'ün karşısında eğildiler. Bu sürü, büyücü kaleyi bir prensin elinden alıp hepsini büyümeden önce kalede yaşayan hizmetlilerden oluşmuştu. Tam o sırada, şövalye ve savaşçılar da etten kemikten insanlara dönüştüler, onlar da daha önce prensesin hayatını kurtarmaya çalışmış olan kişilerdi. Hepsi birden yere diz çökerek Doğru Söz'ü efendileri olarak ilan ettiler.

Doğru Söz hizmetli ve şövalyelere teşekkür ettikten sonra Prenses'e döndü. Gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı "Artık bir kalem, hizmetkârlarım ve bana sadık olan adamlarım var, oysa buraya geldiğimde

sadece bana ait olan giysilerimdi. Bunların hepsinden feragat ederek sana kalbimi sunmak istiyorum."

Prences Sympathy gülümseyerek Doğru Söz'ün yanağını okşadı. "Bu yeni kavuştuğun zenginliğinden vazgeçmene hiç gerek yok. Sen benim kalbimi, büyüünün yüzüğünü bana hiçbir karşılık beklemeden verdiğin gün kazanmıştın."

Ve onu öptü.